2603
XX A. 42
மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அன்பளிப்பு. திரு. க. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

यस्य यस्य यथा कामं ... स्वामिपूजितम्।

तत्सर्वं कामधुक्क्षिप्रमभि वर्षतु मम ॥

புஸ்தகம் 1
சௌம்ய ௵ புரட்டாசி ௴
சஞ்சிகை 1

வித்யாவிஹாரிணி.

பொருளடக்கம்

1. வரன்முறை 1
2. பிரபஞ்சவர்த்தமானம் 5
3. காவியகாண்டம்:—தேசியபாஷைகளும், வித்தியாப்பியாசமும்
ராவ்பஹதூர் வி. நாகோஜிராயரவர்கள் 9
4. காவியவிமர்சனம்:—ரஸப்பிரகரணம்
உ. வே. வி. தேசிகாசாரியாரவர்கள், எம்.ஏ., பி.எல். ... 16
5. சரித்திரகாண்டம்:— (1) 1858-ம்ஞூ இந்திய மஹாசாசனம் ... 23
(2) ஸ்ரீ புத்தபகவானுடைய எலும்புகள் ... 26
6. விநோதகாண்டம்:—பாவுபீஸ், என்னும் சகோதரத்துவிநிமை
ஸ்ரீமதி மங்களாம்பிகாபாய் அவர்கள் 31
7. கலைவகைக்காண்டம்:—அக்ரிகாலேஜும் சோதனைமண்டபமும்
உழவுகோல் 34
8. புஸ்தகவிமர்சனம் 38
9. சமாசாரக் குறிப்புகள் 39

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

கணேஷ் அண்டு கம்பெனி, தம்புசெட்டி தெருவு, சென்னை.

VIDYA VIHARINI

AN ILLUSTRATED TAMIL MONTHLY

Edited by Mr. C. N. KRISHNASWAMY AIYAR, M.A., L.T.

VOL. I] September 1909 [No. 1

CONTENTS

1. OURSELVES ...
2. PROGRESS OF THE WORLD ...
3. LITERARY :—
   (a) The Vernaculars and Education through their means, by Rao Bahad C. Nagoji Rao ...
   (b) On the Science of Emotions, by V. Desikachariar, M.A, B.L. ...
4. HISTORICAL :—
   (a) The Great Proclamation of 1858 ... —
   (b) The bones of Buddha ... 26
5. LIGHT READING :—
   A Maharashtra Festival, by Sumati Mangalambiga Bai ... 31
6. SCIENCE AND ART :—
   The College of Agriculture, Coimbatore ... 34
7. REVIEWS OF BOOKS ... 38
8. NEWS AND NOTES ... 39

LIST OF ILLUSTRATIONS :—

1. Queen Victoria (Frontispiece)
2. Images of Buddha as in Burma, Hindustan and Ceylon
3. College of Agriculture
4. Group photo representing a Maharashtra Festival

☞ *N. B.*—Annual subscription Rs. 5 Inland and Rs. 6-8 Foreign.

For rates of advertisement apply to Ganesh & Co., Madras, to whom all busi correspondence should be addressed and remittances made payable.

All literary contributions, books for review, etc., should be sent to Mr. C KRISHNASWAMY AIYAR, M.A., L.T., Editor, "Vidya Viharini," Coimbatore.

Vidya Viharini

An Illustrated Tamil Monthly

ORDER FORM

ANNUAL SUBSCRIPTION

India, Burma & Ceylon . Rs. 5 0
Foreign . . . . . „ 6 8

Dated ______ 19 .

To

Messrs. GANESH & Co.

Publishers, The 'Vidya Viharini,' Madras

Dear Sirs

Please send me the **'Vidya Viharini'** *for* Twelve Months / Six Months

beginning with the ______ *number* for which I have remitted Rs / by V. P. P.

Name

Address

Postal Town

Signature ______

வித்யா விஹாரிணி

சித்திரவிளக்கத்தோடு நடைபெறும் ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

சந்தா விபரம்

இந்தியாவிற்குள் வருஷ ரூ 5 0 0
வெளி நாட்டுக்கு ரூ 6 8 0

தேதி ______ 19 .

கணேஷ் கம்பெனி,
தம்புசெட்டி தெரு, சென்னை.

ஐயா,

வித்யா விஹாரிணி பத்திரிகைக்கு என்னை 12 மாதத்திற்கு / 6 மாதத்திற்கு

சந்தாதாரராக்கிக்கொண்டு அடுத்த சஞ்சிகையை,

அதற்காக இத்துடன் அனுப்பியிருக்கும் ரூ ___ வரவு வைத்துக்கொண்டு, அனுப்பவும்
வி. பி. மூலமாய

பெயர்.

உத்தியோகம். ______

முழு விலாசம்.

கையொப்பம்.

மகாராணி விக்டோரியா தேவியவர்கள் (1858.)

வித்யாவிஹாரிணி

காவியம், சரித்திரம், கலைக்கியானம், தொழின்முறை, வேடிக்கைக்கதைகள், முதலியன விளக்கிச் சித்திரசகிதமாய் நடைபெறும்

ஓர்மாதாந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை

ஸி. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர், எம். ஏ., எல். டி., பத்திராதிபர்.

புஸ்தகம் I. Vol I.	சௌம்ய௵ புரட்டாசி மாதம் September 1909	சஞ்சிகை 1 No. 1

வான்முறை

लक्ष्मीवेंकटरमणौ चेतो भज दीनरक्षणे निपुणौ ।
चिन्तयतां यच्चरणौ नृणां करस्थो भवेच्चतुर्वर्गः ॥

அபிமானிகளே,

இஷ்ட தேவதைகளாகிய லக்ஷ்மீ வெங்கடரமணர்களைத் தம்பதியாகப் பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவது யாதெனில்:—

ஐரோப்பாவில், ஹங்கேரிக் குட்பட்ட திரான்ஸில்வானியாவிலுள்ள கடோல்ஞ நகரத்திலிருந்து, பண்டித ஜி. பாலிண்டு துரையவர்கள், சுமார் பத்தொன்பது வருஷத்திற்குமுன் நமது ராஜதானியில் பவானி ஸ்தலவாசியும் பிரபலத் தமிழ் வித்துவானுமாகியும் விளங்கிச் சில வருஷங்களுக்குமுன் காலஞ்சென்ற, பிர்ம்மஸ்ரீ பாலபாரதி முத்துசாமி அய்யரவர்களுக்கு இங்கிலீஷில் ஓர்கடிதமெழுதினர். அது பிரகிருதத்திற்கு வெகு நன்றாயமைந்திருப்பது கொண்டு, வேண்டியமட்டில்லாத மொழிபெயர்த்து இங்கு எழுதுகிறோம்:—

"என்னருமை ஐயாவே, பத்திரிகை மூலமாய்த் தங்கள் பெருமையையறிந்து அதற்குக் கிரமப்படியுள்ள மரியாதை வைத்திருப்பதுடன், தமிழ்நாட்டிலுள்ள பெரியோர் வேறியாரையும் பரிசயஞ்செய்துகொள்ள எனக்குப் பாக்கியமில்லாத நிமித்தம், இச்சந்தர்ப்பத்தில் தங்களை யுபத்திரவிக்கத் துணிந்தேன். ஆனலது தங்கள் திவ்வியபாஷையின் க்ஷேமத்தைக் கோறியதாதலால் மன்னிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

சப்ததத்துவ நிருபண விஷயமாகப் பல்வருஷங்களாய் நான் தமிழ் கற்றுவருகிறேன். தமிழானது சம்ஸ்கிருத விருக்ஷத்திலிருந்து முறிந்து விழுந்ததோர் கிளையன்றென்றும், பக்கா துரானிய பாஷைகளிலொன்றாகவோ, அல்லது அவைகளுக்குத் தாயென்றோ, அல்லது அவைகளிருக்கவேண்டிய முறையை விளக்கும் அச்சென்றோ, சொல்வதுதான் தகுமென்

னும், வேண்டிய சாக்ஷியங்களுடன் நான் ருசுப்படுத்தப்போகிறேன். ஐயோ, என்ன பாவம்! இவ்வுத்தம பாஷையிலுள்ள மொழியோவ்வொன்றும் பெருங்கதையைத் தன் வயிற்றில் அடக்கியதோர் ரத்னமாகவும், உங்களவர்கள் அவைகளைக் களைந்து, திசைச்சொற்களையும் வடசொற்களையுங்கொண்டு வந்து பொழிந்து, தமிழை ஆபாசஞ்செய்து விடுகிறீர்களே! நீங்கள் இங்கிலீஷ் பாஷையின் வழக்கை அனுசரித்து, வந்த பதங்களையெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு, பாஷையைக் கெடுக்கக்கூடாது. ஏனெனில் தென்னிந்தியாவில் நீங்கள்தான் முக்கியஸ்தர்கள்.

2-வது. தமிழின் ஜீவன் சரித்திரத்தை விவரித்தெழுதிய புஸ்தகமேதாவதுண்டா?

3-வது. தமிழ்ப் புஸ்தகங்களை விற்பனை செய்வோர் ஏதாகிலும் நல்ல புஸ்தக ஜாப்தா தயார் செய்திருக்கிறார்களா? இருப்பது தெரிந்தால் நான் பணங்கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்குத் தங்கள் விதேயன்,
(ஒப்பம்) ஜி. பாலிண்டு.

குறிப்பு—தங்கள் தேசத்தில் ஏதாகிலும் சித்திர சகிதமாய்ச் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் முதலியன வுண்டா? தமிழர் சுமார் ஒன்றரைக் கோடி பெயருக்கு மேலிருக்கிறார்களே. நாங்கள் அதில் சரிபகுதிகூட இல்லை. என்றாலும், எங்களுக்குள் (மாச வர்த்தமானிகள், வார வர்த்தமானிகள் மட்டுமேயல்லாமல,) சித்திர சகிதமாகத் தினவர்த்தமானிகள் கூட இருந்து செழிக்கின்றன."

இக்கடிதத்தை ஷை அய்யரவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டியதுமுதல, குறிப்பில சிறப்பெழுத்திற் காணும் தோஷத்தைப்பரிகரிக்க நமமால இயன்றதைச் செய்யவேண்டுமென்று நமக்கு ஆக்கிரகம் வெகுகாலமாக இருந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. ஆகிலும் நாளது வரை அதற்கிடம்பொருளேவல் கைகூடாமலும், முகூர்த்தம் வராமலும் தடைபட்டே வந்திருக்கிறது.

சரிதான், ஆனால் இதுவரையிலில்லாமல் இப்பொழுது இதற்குச் சுபமுகூர்த்தமெப்படி விசேஷித்தேற்பட்டதென்று விவேகிகள் ஆக்ஷேபிக்கலாம. அதற்குச்சமாதானமாகக் கீழே எழுதியிருப்பதைப்பார்த்தறிதல்வேண்டும். பிரகிருதத்தில நாம் சொலலிக்கொள்ள வேண்டியது. மேற்கண்டகடிதத்தை ஹங்கேரி வித்துவானெழுதியபோது சுமார இருபது வருஷமாகியும, அவர் குறிபபிடும் திணுசில் தேசிய பாஷைகளில பத்திரிகையாவது, சஞ்சிகையாவது நாளது வரை பிரபலப்படவில்லை யென்பது. ஐரோப்பா, அமெரிகாமுதலிய நாகரீக முதிர்ந்த நாடுகளில சித்திர சகிதமான சஞ்சிகைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்க, இந்நாட்டில் மட்டும் நல்லதாகவொன்றுகூட இல்லாமலிருபபது அழகாகக்காணவில்லை. ஏதோ சுமாராகவிருக்கும் நாலைந்து பத்திரிகைகளே பிழைக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கையில், இதற்குமட்டும் வேறு தசையிருப்பதாக நினைப்பதற்கென்ன நியாயமென்று இஷ்டர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். அப்படிக்கேட்பது நியாயந்தான். அதற்குப் பண்டிதரே மேற்குறித்த கடிதத்தில் உத்தரங் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடமென்னும் எல்லைகட்டிய பூமி வெகு விஸ்தாரமாயிருப்பதும், அதில வசிக்கும் தமிழர் கோடிக்கணக்கிலிருப்பதும் வாஸ்தவமாதலால், இனி எக்காலத்திற்குமிது சரியான ஆக்ஷேபமாக மாட்டாது. இவர்களுக்குள் கலவி யதிகரிக்கு மளவிற்குப் பத்திரிகை முதலியவற்றில் ருசியுமதிகரிக்குமென்றே நாம் நம்புகிறோம்.

தவிரப் பத்திரிகைகள் பிழைக்கமாட்டாமல் தத்தளிப்பதற்குப் பலகாரணங்களுண்டென்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவைகளிற் சில படிப்பவரைப் பொறுத்தனவும், சில பத்தி

ரிகை நடத்துபவர் குற்றமுமாதலால், குற்ற
மொருதலைப்பக்ஷம் அன்றென்பது நிச்சயம்.
ஜீவனத்திற்குத் தத்தளியாமல் பத்திரிகை
நடத்தவேண்டுமானால் அதற்குள்ள உபா
யமொன்றேதான் விடாமறபோராடி அப்போ
தைக்கப்போது காணுந்தோஷங்களைப் பரிக
ரித்துப் புதிதுபுதிதாக எதாகிலும் லக்ஷ
ணங்களை யதிகரிக்கச் செய்தால்தான், ஐந்தி
ரண்டு பழுதில்லாமல் மேன்மையுறும். ஆயி
ரம் உளியாடியன்றோ வோர் லிங்கமாவது!

இப்படி விடாமற் போராடவேண்டிய காரி
யத்தை யெடுப்பதற்கு யோக்கியதை யதிகம்
வேண்டுமென்பது வாஸ்தவம். திரவிய சகா
யமும் ஜனசகாயமும் வேண்டியவளவிற் கிருப்
பவருக்கே வெகு கஷ்டசாத்தியமான இதை,
அவையிரண்டும் விசேஷமா யில்லையென்றே
சொல்லவேண்டிய நாமெடுத்தது விசித்திரந்
தான். ஆனால் எல்லா யோக்கியதையுமிருப்ப
வர், நாளதுவரை யொருவரும சங்கற்பிக்கா
தது நிமித்தம, நலத்தையெண்ணி ஏதோ
வொருவாறாக ஆரம்பித்தால், ஈசுவரசகாயமுங்
கிடைக்கலாமென்றும், அப்படிக் கிடையாமற்
போகுமிடத்தச செய்தவளவிற்குக்கேடொன்
றுமில்லையென்றும் நம்பித் துணிந்தோம்.

சஞ்சிகைகள் மட்டுமல்ல. தேசியபாஷை
களிற் புஸ்தகங்களுமிவ்வாறே கேட்பாரற்று
நலிகின்றன. பாடசாலைகளில கீழ் வகுப்புகளி
ல் இனும் கொடுக்கவேண்டுகிற ஒவ்வொரு இஷ்
டரு மிவ்விஷயத்தில் இன்னது செய்வதென்று
தெரியாமல், குழந்தைகளுக்குச் சித்திர சகித
மான இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களை வாங்கிக்கொடுக்
கிறார். இதுவரை யிதற்குக் கொஞ்சம பிர
யோஜனமிருந்தது. ஏனெனில் அனேகமாய்ப்
புத்திசாலிப பிள்ளைகளெல்லோரு மொருகா
லத்திலிங்கிலீஷ் படிப்பார்களென்று சொல்ல
ஆதாரமிருந்தது. இனியதை அவ்வளவு நிஷ
கரிஷையாய்ச் சொலவதற்காகா தாகையால்,
தேசியபாஷைகளில நல்லபுஸ்தகங்களைச் சித்தி
ரசகிதமாய் வெளியிடவேண்டிய முகூர்த்தமும்
வந்துவிட்டதென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. இதை
விஷயமாய் ஒரு ஆங்கிலேய நண்பர் மோடாதத்தி
ய 'இந்தியன் ரிவியூ' விலெழுதியதை வேண்டி
யவர்கள் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இப்படியெல்லா மிருப்பதால், விளம்பரத்தில்
நாம் கூறியபடி, "வித்யா விஹாரிணி"யைக்
கூடிய மட்டில் சித்திரசகிதமாகப் பிரசுரித்து
வருவதென்றும், அது நன்றாகத் தழைத்துமா
னால் அதையனுசரித்து வேறு நற்காரியங்களைத்
தொடங்க வேண்டுமென்றுஞ் சங்கற்பித்திருக
கிறோம். இவைகள விசேஷ இடையூறின்றி நட
பதற்காக வேண்டி, லோககர்த்தாவாகிய ஆதி
பகவானைப் பிரார்த்திப்பதன்றி அபிமானிகளை
யுங் கூடிய சகாயஞ்செய்யவேண்டு மெனக்
கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

விளம்பரத்தில் நாம் கூறிய லக்ஷணங்களில்,
"வித்யா விஹாரிணி"யைக் கூடியசீக்கிரத்தில்
திராவிட பாஷை நான்கிலும் பிரசுரிக்க முயல்
வதாகச் சொன்னோம். இப்பிரயத்தனம் நிறை
வேறுமாகில் சித்திர விஷயமாக நாம் கூறுங்
குறைகளெல்லாமற்றுப போவதற்கு நல்லமார்
க்கமாகும். ஆனால் இது சுலபசாத்தியமல்லவெ
ன்று இஷ்டர் சிலரபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.
அது வாஸ்தவமே. உலகத்தில் நாம் எடுக்கும்
காரியமெதுவுஞ் சுலபசாத்திய மல்லவென்று
தான் சொல்லவேண்டும். சில வருஷங்களுக்கு
முன் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் சேஷாத்திரியா
சாரியவாகள, திராவிடபாஷா சங்கமொன்றே
ற்படுத்தி இம்மாதிரியொரு சஞ்சிகைநடத்திவர
ப்பிரயத்தனப்பட்டார்கள. அது ஏதோ கார
ணம்பற்றிச் சிஷ்டாசாரப்படி முடிந்தது.
கனவான்கள் பலர் கூடிச் சாதிக்கமுடியாத
தை நீரொருவர்மட்டுமே செய்வீரவென்று
கேட்பது சகஜம். நாமொருவராகவே இப்பிரய
த்தனஞ்செய்ததாக நாம் சொல்ல வரவில்லை.
ஆதலால், இஷ்டர்களுடையவும் ஈசுவரனுடைய

வும் சகாயத்தை முன்னிட்டு எக்காரியத்தையு மாரம்பிப்பதில் தோஷமில்லை யென்று நமது சித்தாந்தம்.

இனி யிச்சஞ்சிகை நடக்கும் முறைகளில், விளம்பரத்திற் காணுதவைக ளிரண்டொன்றை மட்டுஞ்சுருக்கவுரைத்து இப்பிரஸ்தாவத்தை முடித்துவிடுகிறோம்.

முதலாவது சஞ்சிகையின் பெயர். இப்பெயரைக் கேட்கும்போதே ஹங்கேரிப்பண்டிதர் போன்ற பெரியோர் அனேகருக்கு அதிருப்தியுண்டாகுமென்று சொல்லலாம். ஆனலதற்காக நாம் விசாரப்படுவதிற் பயனில்லை. திராவிட பாஷைகள் நான்கிற்கும் ஒக்குமாறு பெயரிடுவது அவசியமாகிவிட்டதாலும், பெறுவதைவிடப் பெயரிடுவது பெரிய காரியமென்று அனுபவங்கூடிய நண்பருரைப்பதாலும், ஆயிரம் பெயர்களை அனுசிதமாக நீக்கி இப்பெயரைக் கிரகித் திருப்பதாலது தூரதேசத்திலுள்ள இஷ்டருக்கும் அபிமதமாகவிருக்குமென்று நம்புகிறோம். 'வித்யா' என்பதற்குக் 'கலைகள்' என்று சாமான்னியமாயர்த்தமாகும். அதையொரு புற்றரையாக உருவகப்படுத்தி, அதில் யதேச்சையாகத் திரிந்து மேய்ந்து கொழுக்கும் பசுவை 'விஹாரிணி' யெனக்கொண்டு பெயராக்கியதைச் சாதுக்களெப்பி யனுக்கிரகித்தல் வேண்டும். ஆகவே சஞ்சிகையில் விஷய விசேஷங்களைப் படிப்பவருக்கு நிர்ப்பந்தமொன்றும்வைக்காமல், அவரவர்க் கிஷ்டப்பட்டதைமட்டும் படித்துக் கொள்ளலாமென்றும், அதனுல் படிப்பவர்க்குக் கிலேச மொன்றுமில்லாமல் சுகமே யதிகரிக்க இடமுண்டென்றும், பெயரிட்ட இஷ்டர்களபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்.

மற்றொரு நியாயத்தை யனுசரித்துச் சித்திரத்தில் 'விஹாரிணி'யைக் காமதேனுவாகவும், திராவிட பாஷைகள் நான்கும் அத்தேனுவை வழிபட்டு வரம் வேண்டுவனவாகவும் நிரூபித்திருக்கிறது. ஆனல் இச்சித்திர சம்பிரதாயத்தைப்பற்றி யொரு ஷரத்து அவசியமாகக் காணுகிறது. சித்திரவிஷயமாய் நம்முடையவிளம்பரத்தைப்படித்துப்பார்த்த சிலஇஷ்டர்க ளிந்தமுறையை யாக்ஷேபித்து, 'ஓய், இப்படித்தானு நீர் சித்திர சகிதமாகச் சஞ்சிகை வெளியிடுமழகு? இதுதானு உம்முடைய சாஸ்திரமுஞ் சம்பிரதாயமும்? காமதேனுவுக்கு நீர் செய்திருக்கு மலங்காரங்களையுங் கொடுத்திருக்கும் உருவத்தையுஞ் சாமான்னியமாய்ப் பார்க்கத்தக்கதன்று. கண்ணிரண்டையும் மேலேயெடுத்து வைத்துவிட்டுத்தான் பார்க்கவேண்டும். குட்டிக்கொள்ளும்போதே கண்ணைப் பார்த்துக் குட்டிக்கொள்ளுகிறீர்!' என்கிறார்கள்.

இந்தச் சம்பிரதாயம் சரிதானுவென்பதற்குச் சமாதானமிப்போது சொல்வதற்கிடமில்லை. சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் வேண்டியவர்கள் இச்சிற்ப விஷயத்தில் வல்லவர்களான ஸ்ரீமான் ஹாவெல் துரையவர்களையும், ஸ்ரீமான் பண்டித ஆனந்த குமாரசுவாமியவர்களையுங் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்களிருவருங் கொஞ்சகாலமாக நமது சிற்பத்தைப்புகழ்ந்து அதற்குள்ள மகிமைகளையும நியாயங்களையும விஸ்தாரமாக எடுத்துக் காட்டி வருவதால நாமும் தைரியமாக அப்படியே செய்யத் துணிந்தோம். ஆனல், அதற்கு என்னநியாயமிருந்தபோதிலும், அதிற்காணும் சில்லரைக் குற்றங்களுக்கு என்னசமாதானமென்று அனேகர் கேட்கலாகும். அதற்கெல்லாம் நாம சிஷ்டாசாரப்படி யொரேபதில்தான் சொல்லமுடியும. சிற்பிகளின்னும் கஷ்டப்பட்டுழைத்திருந்தால், சித்திரமின்னும் நன்றாயமைந்திருக்குமென்பதில் சிறிதுஞ்சந்தேகமில்லை. நாமுமப்படியே சம்மதிக்கிறோம். சிற்பிகளுமதுசரியென்றே சம்மதிக்கிறார்கள்!

காமதேனுவாகிய 'விஹாரிணி' நமக்குச்செய்யக்கூடிய வுபகாரத்தைப் பரிவட்டத்திற் கா

னும் ஸ்ரீராமாயணச்சுலோகம் குறிப்பிடுகிறது. அதற்கு, "ஓ காமதேனுவே, யார் யாருக்கு எப்படியிஷ்டமோ, அப்படியே அறுவகைரஸங்களிலும் வேண்டியமட்டில சீக்கிரம் தயார்செய்து என்னைவேண்டி விளம்பிவிடு,' என்று பொருள். இப்படி வசிஷ்ட மகாரிஷி சொல்லியது நமக்கும் ஏற்குமெனத் துணிந்து அதை மகுடமாகக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இனி மேல்வருமநெம்பர்களிலமுதல் நான்கு பக்கமோ அல்லது சற்றேறக்குறையவோ, "பிரபஞ்சவர்த்தமானம்" காணும். அதையடுத்துவருவது காவியகாண்டம். அது பண்டித ஜனங்களுக்கே விசேஷமா யுத்தேசமாதலால், சில சமயங்களிற் சாமான்னியர்களான அபிமானிகள் அதன் போக்கையறிவது சிரமம். ஆனாலந்த ஒரு காண்டந்தவிர மற்றைய விஷய விசேஷங்களெல்லாம் சகலருக்கும் சமரசமாகவே யேற்படும்.

இந்த முறையைப்பலவிவேகிகளுடன் ஆலோசித்து ஏற்படுத்தினோமாகிலும், ஐந்தாறு மாசகாலமனுபவமாகுங் காலத்தில் எவ்விதமாகவாவது திருத்தியோ மாற்றியோ செய்வதற்கு நாம் தயாராகவிருப்பதுபற்றி, நண்பர்கள் பல திக்கிலுமிருந்து நம்மாலாகவேண்டியதைக் கூசாமலெழுதிக் குற்றங்களைக் களையவுங் குணங்களைக் கூட்டவு மனுகூலஞ் செய்வார்களென்பது நமக்குப் பூரண நம்பிக்கை யென்பதை யறிவாராக.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே."

இந்தியா கவர்ன்மெண்டு விமர்சனம்.

வரன்முறையிலும் வேறிடங்களிலும், தேசியபாஷைகளில் உழைப்பதற்கிது வெகு நல்ல முகூர்த்தமென்று நாம் சொல்லியதற்குள்ள நியாயங்கள் பல. அவற்றில முக்கியமானது நமது இந்திய துரைத்தனத்திலாகிவரும் விமர்சனமாம். விஷயந்தெரியாதவர்களுக்காக முகவுரை கொஞ்ச மெழுதுவது நலமென்று காணுவதா லப்படியே செய்கிறோம்.

ராஜாங்கமென்பது எவ்விடங்களிலெல்லாம் காணுகிறதோ அவ்விடங்களில அரசென்றும், அமைச்சென்றும் இரண்டு அங்கங்கள் இருந்துதான் தீரவேண்டும். இந்தியாவில் மைசூர் முதலிய ராச்சியங்களில், மகாராஜாவும், அவருக்குதவியாகத் திவான்ஜீ அவர்களுமிருந்து காரியம் நடந்துவருகிறது. பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்கு மப்படியே. சார்வபௌமரான மகாராஜச் சக்கரவர்த்தி யவர்களும், இவருக்குதவியாக, மந்திரி மண்டலமொன்று மிருந்துதான் துரைத்தனம நடந்துவருவது. சக்கரவர்த்தியவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலவர்களும், அவருக்குதவியாகச் சில உத்தியோகஸ்தர்களுஞ் சேர்ந்து துரைத்தனம் நடத்திவருகிறார்கள். இம்முறை யிங்கே 1858-ம் வருஷத்திலேற்பட்டது.

நாகரிகமென்பது சிறிதாகிலுமுள்ள துரைத்தனம் சீராக நடந்துவருவதற்கு இரண்டு சாதனங்க ளின்றியமையாதவை. முதலாவது, மகா ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரியின்ன சட்டங்களிருக்க வேண்டுமென்பதும், பழைய பதிவுகளின்னவையென்பதும் தெரிந்துகொள்வதற்காக ஏற்படும் சபை. இதில் கல்வி, கேள்வி முதலியவற்றிற் சிறந்

தோரும், நல்ல வம்சம், செல்வம், செல்வாக்கு முதலியன கூடியவர்களுஞ் சேர்ந்து, மகாராஜாவுக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை யாலோசித்துத் தங்களுக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லுவார்கள். இம்மாதிரிச் சபையிலதான் தசரத மகாராஜா ஸ்ரீராமனுக்கு யுவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதாக யோசித்தது.

இரண்டாவது இதைவிடச் சிறியதும், இதில் தீர்மானித்தவைகளை நடத்திக் காரிய நிருவாகத்திலேயே கண்ணாயிருப்பது மானதோர் 'மந்திரிமண்டலம்' என்னலாம். மற்றைய பெரியசபை யெப்போதுங்கூடியிருப்பது அசாத்தியமாதலால், ராஜகாரியங்களையச்சபையோரொப்புமாறு, இரவும் பகலும் ஜாக்கிரதையாயிருந்து நடத்துவதற்காகக் காயமா யேற்பட்ட சில மந்திரிகளும், அவர்களுக்கதிபதியா யேற்பட்டவருஞ் சேர்ந்தாவது இச்சபையின லக்ஷணமாம். சுமந்திரன் முதலிய எட்டு மந்திரிகள் தசரதமகாராஜாவுக்குக்கிங்கரர்களாகி, அவரபிப்பிராயப்படியும் தங்களுடைய யுக்தப்படியும் ராஜகாரியத்தைச் சீராக நடத்திவந்ததை ராமாயணத்திற் காணலாம்.

இம்மாதிரியான ராஜலக்ஷணங்கள் புராதனமாக எங்கு மிருந்திருப்பதால், 1858-ஹுத்தில் ஆங்கிலேய கவர்ன்மெண்டு இங்கு ஏற்பட்ட காலத்தில், இவ்விரண்டுவகை யங்கங்களுக்குந் தக்க ஏற்பாடுகளுண்டாகிப் பெருஞ்சபைக்குச் சட்ட நிரூபணைச்சபையென்றுஞ் சிறு சபைக்கு நிர்வாகசபையென்றும் பெயர் வந்தது. அக்காலத்தில் பெருஞ்சபைக்கு வேண்டியவர்களின்னாரென்று நமது ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்துச் சொல்லச் சக்தியும் புத்தியுமில்லாததுகொண்டு, கவர்ன்மெண்டாரே ஆங்காங்குள்ள பெரிய மனிதர்களை யிக்காரியத்திலமைத்து வந்தார்கள். அப்படியே நிர்வாகசபையிலும் யோக்கியதையை யனுசரித்து, உத்தியோகத்தில் கோரயுழைத்து முன்னுக்குவந்தவர்களையே நியமித்து வந்தார்கள். ஆனாலக்காலத்தில் மகாராணியாகவிருந்த மாக்ஷிமை தங்கிய விக்டோரியா தேவியவர்கள இவ்விராஜாங்கத்தை யேற்படுத்துகையில் மகாசாஸனமொன்று தயார்செய்து தமது துரைத்தன தருமத்தை விளக்கினார். அதைப்பற்றிக் கீழேயெழுதுவதைப் பார்க்கவேண்டும். அதில் வேறு அனேக ஆசிர்வாதங்கள் செய்திருப்பதுடன், நமது ஜனங்களில் புத்தி, விவேக மதிகரித்துக் கல்வியிலும் வேறு யோக்கியதைகளிலும சிறந்து வருவோரைப் பாரபக்ஷமொன்றுமில்லாமல் தமது கைங்கரியங்களிலெல்லாம அமைத்துக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தார். இது சொல்லியப்போது ஐம்பது வருஷமாகிறது. இதுவரை யம்மகா வாக்கியத்தை யனுசரித்துச் சிறிது சிறிதாக நமது ஜனங்களுக்குச் சர்க்கார் கைங்கரியத்தில் பதவியுயர்ந்தேதான் வந்து கொண்டிருக்கிறது. என்றாலும் கடைசியாகச் சுமார் மூன்றுமாதத்திற்குமுன் மகாராஜச் சக்ரவர்த்தியவர்கள், மகாராணியின் வாக்கிய பரிபாலனத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றும், அதற்குத் தற்கால மெல்லாவிதமாகவும் அனுகூலமிருப்பது கண்டும, அவ்வாறே கவர்னர் ஜெனரலவருடைய நிர்வாக சபைக்கு ஸ்ரீமான் "சத்தியேந்திரப் பிரஸன்னசிம்ஹன்" என்னும பங்காளப் பெரிய மனிதரை நியமித்தருளினார்.

அல்லாமலும் சட்ட நிருபணத்திற்குச் சர்க்கார நியமனப்படி யேற்பட்டவர்களுடைய மந்திராலோசனை யெப்போதும் க்ஷேமகரமாகவேயிருந்து வரவில்லையாதலாலும், ஜனங்களுக்கும் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை யனுப்பச்சக்தியும் புத்தியு மதிகரித்திருப்பதாகச சர்க்காருக்கு நம்பிக்கையிருப்பதாலும் இனியிவ்வாறே ஜனங்கள் தேர்ந்தெடுத்தனுப்புகிறவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யனுசரித்து ராஜரீகம் நடத்துவதாகச் சட்டமும் சமீபகாலத்தி லேற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம், தற்காலம் மகா

ராஜச் சக்கரவர்த்தி யவர்களுக்கு இந்தியா ராஜாங்கத்திய முக்கிய மந்திரியாக விளங்கும் விஸ்கௌண்டு மார்லே அவர்கள்தான் சிரத்தையுடன் நடத்தும் காரியஸ்தரா யிருக்கிறார். அதற்காக அவரை வாழ்த்தவேண்டுவது நமது முதற்கடமை.

இதை யனுசரித்து மதிராசு முதலிய புரோவின்ஷியல் கவான்மெண்டுகளுக்குள் சபையோரதிகரித்து வரவேண்டியவர்களாகிறார்கள். வருபவர்களுக்கோ இனிப்பொறுப்பு அதிகமாயேற்படும். அவர்கள் செய்யும் தீர்மானங்கள் சர்க்காருக்கும், மகாஜனங்களுக்கும், சமபக்ஷமாகவிருக்கவேண்டும். மகா ஜனங்களுக்குள்ளும், ஜாதி, மதம், ஆசாரம் முதலிய விஷயங்களில் பேதமதிகமாக விருப்பதால், அவைகளுக்குச் சிறிதுங் கேடின்றி யெல்லோருக்கும் க்ஷேமமுண்டாகும்படி யவர்கள் நடக்கவேண்டும்.

ஆகையாலிப்படிப் பெரிய விமாசனங்கள் ராஜாங்கத்தில் நம்மைச் சுற்றிலு நடந்துவருகையில், மகா ஜனங்களிற் சேர்ந்தோராகிய நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? ராமனாண்டாலென்ன, ராவணனாண்டாலென்னவென்று கைகைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பது அழகா? நமக்கு வேறொரு காரியமு மில்லாவிட்டாலும், நமக்குப் பிரதிநிதியாகத் தக்க ஜனங்கள் ஏற்படுகிறார்களா. நமது கஷ்டநிஷ்டூரங்களைக் கிரமமாக வெடுத்துப்பேசிவருகிறார்களா, என்கிற இந்தக்காரியம் ஒன்றையாகிலும் நாம நடத்திவரவேண்டுமே. அதற்கு இங்கிலீஷ்படித்த நாலைந்துபெயர் மட்டுஞ் சேர்ந்தாற் போதுமா? போதாதாகையாலினி நமக்குள் சாமான்னியக்கல்வி பிரபலிக்கவேண்டுவது வெகு அவசியம். ஆதலாலிதற்கும் இதுபோன்ற வேறு பல நன்மைகளுக்குஞ் சாதனமாகும்படித் தேசிய பாஷைகளிலுழைப்பதும், அபபாஷைகளுக்கு வார்சுதாரராகிய மகாஜனங்களுக்குள் ராஜாங்கமுறை, ராஜபக்தி, நாட்டுவளபபத்திற்கு வேண்டிய வேறுவகைச் சாதனங்களிவைகளை யேற்குமாறு பிரபலிக்கச் செய்வதும், நாம் படித்த படிப்புக்குப் பிரதியாகச் செய்யவேண்டிய வேலைகளிலெல்லாம் சிறந்ததென்பது நமது சித்தாந்தம்.

இரண்டாவது, பத்திரிகைகளுக்கும், அவற்றைப் பிரபலிக்கச்செய்வோருக்குங் காணும் நற்குறிகள். சென்ற மேமாசத்தில் ஒரு பத்திராதிபரின் மகாசபை லண்டன் நகரத்திற் கூடிற்று.

பத்திரிகைகளுக்கு நல்லகாலம்

அதற்கு மெம்பர்களாக அங்கிலேய ராஜ்யத்திலெல்லாவிடங்களிலிருந்தும பிரதிநிதிகள் போயிருந்தார்கள். இந்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீமான் பாபு சுரேந்திரநாத்பானர்ஜியவர்களும் போயிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளாலாகவேண்டிய காரியம் தேசக்ஷேமமேயாதலால், அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களென்னவென்று பரியாலோசனை நடந்தது. அங்கிலேய ராஜ்ஜியத்தவருக்கு விரோதிகள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்கெவ்விதத்திலும் பலத்தில குறையாமலிருப்பதற்கும், அவ்விராஜ்ஜியத்தின் கண்டங்கள் பூமியெங்கும் சிதறியிருப்பதில், பண்டமாற்று முதலிய விஷயங்களில் பரஸ்பரமுதவவேண்டிய முறைகளையும், இன்னும் இவைபோன்ற பல பெரிய விவகாரங்களையும் செமமையாக விசாரித்துத் தீர்மானஞ்செய்துகொண்டு இவர்கள் திரும்பிப்போனார்கள். மகாஜனங்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் நடுநிலையிலிருந்து சமபக்ஷமாகப் பேசியெல்லோருக்கும் க்ஷேமமுண்டாக்குவதையே தருமமாகக் கொண்டவர்களாதலால், இவர்களுக்குச் சக்கரவர்த்தி முதற் சாமான்னியர்களீறாகச்சகலரும் மரியாதை செய்து வாழ்த்தினார்கள். லார்ட் ரோஸ்பரி, "யாரிருந்தாலும், யார்போனாலும, பத்திரிகைகள்மட்டும் சிரஞ்சீவிகள்" என்றசொல்லி நமது வர்க்கத்தைவாழ்த்தியதனைதையும் நாமொரு பெரிய சுபசூசனையாகக் கொள்ளுகிறோம்.

1858 ௵ இந்தியமகாசாஸனம்.

ஏதோ தூர்த்தனை விசேஷத்தினுல சென்ற மூன்று வருஷங்களாக இந்தியாவில் சில ஜனங்கள் சர்க்காருக்கு விரோதமாகப் பேசியும், எழுதியும் வந்து, அதனுல் எல்லாக் கக்ஷிக்கும் உபத்திரவ முண்டாகிவந்ததில், நமமில் ராஜ பக்தியும், விவேகமு முதிர்ந்தவர்களி லனேகர், மறுபடி இப்படியாகாமலிருக்கப் பலவிதமாகவும் பிரயத்தனப்பட்டு வருகிறுர்கள். அவர்களிற் சிலர்இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தைச் சிலாகித்துத் தங்களுக்குத் தோன்றியதை யெழுதியும் பேசியும் வருகிறுர்கள்.

ஆனுல் நமது துரைத்தனத்திற்கிருக்கும் பெருமை பிரத்தியக்ஷமாதலால், அதற்கு ஸ்தோத்திரபாட மனுவசியமென்பது நமது கொள்கை. யாராகிலு மத்துரைத்தனத்தால் நமக்காகிய நன்மை யென்னவென்ருல், அதற்குப்பதிலாக நாம் கேட்பது, அதனுல் நமக்காகாத நன்மையென்ன, சொல்லவேண்டு'மென்பதே.

ஆகிலு மினிவருஞ் ஜனங்களுக்குச் சங்கதியெப்போது மறவாமலிருப்பதற்காக ஏதாகிலும் பிரயத்தன மிருக்கவேண்டுமென்பது பல புத்திமான்களுடைய கோறிக்கை. அப்படிச் செய்வதானுல், சாக்ஷியங்களிலெல்லாம் உத்தமமாக விளங்குவதை நமது பாலர்களுக்குப் புகட்டுவது நல்லதென்று காணுகிறது. நம்மில் இபபோதிருக்கும் வித்துவான்கள் எவ்வளவு உயர்ந்தவர்களாஞலும், மகாராணியின் 1858-௵த்திய மகா சாஸனத்தைவிட நேர்த்தியாகப் பேசவாவது எழுதவாவது முடியாதென் றெல்லோரு மொப்புவார்கள். ஆதலால் அச்சாஸனத்தையு மதுபோன்ற விரண்டொரு பத்திரங்களையும் நமது பாடசாலைகளில் கற்பிப்பதுதான் நாம் செய்யக்கூடிய காரியங்களில் பலவிதுஞ் சிறந்ததாகச் சொல்லலாம. இது மகா சாஸனங்களிலெல்லாம் சிகாமணிபோற் சிறந்திருக்க, இதை நம்மி லிங்கிலீஷ்படித்தவரிலேயே யனேகர் பூர்த்தியாகப் படித்திரா ரல்லர். ஆகவே யிதை யிந்த நெம்பரில், சரித்திரகாண்டத்தில முதல் விஷயமாக்கி யிருக்கிறேம்.

இங்கிலீஷ் கொஞ்சமேனும் படித்தவருக்கு இச்சாஸனம் போகிற தோரணியும், அர்த்த கௌரவமும், வெகு அபூர்வமென்று விளங்கும், அதிலும் பெரிய வெழுததில் அச்சிட்டிருக்கும் வாக்கியங்களைச் சொற்சுவை சிதையாமல் மொழிபெயர்ப்பது அசாத்தியமென்றே சொல்லிவிடலாம். இனிவருங்காலத்திலப் போதைக்கப்போது இததேசத்திய மகாசாஸனங்களிலனேகம் மொழிபெயர்த்து விளக்க வேண்டி வரும். அவைகளிற் சில வாசக விஷயத்திலும, சில அர்த்தவிஷயத்திலும் வெகு சிறந்தனவென்று நமக்குக்காணுவது நியாயந்தான். என்ருலும், சொல்லும் பொருளு மிவ்வாறியையந்து சோபித்த சாஸனங்களனேகமாயில்லை யென்றே சொல்லிவிடலாம.

இலக்கணமும் நிகண்டும் மட்டும் படித்தவ ரெழுதியது எதையும வேண்டுமானுல் மொழி பெயர்ப்பது சுலபம் ஆனுலிம்மாதிரி யெல்லா லக்ஷணமுங்கூடிய மகா ராணியவர்கள் தமது பேருள்ளங் கனியத்திருவாய் மலர்ந்தருளிய பேச்சுகளை அவவாறு மொழி பெயர்ப்பது சாத்தியமாகவே காணவில்லை. ஆகிலும் பொருளைப் பிரதானமாக கொண்டு ஏதோ தெரிந்தவரை எழுதியதை யிஷ்டாறிவாராக.

இச்சாஸன ரத்தினம் 1858-ம் ௵த்தில் பிரசுரமான காலத்தில, இதையெல்லாத் தேசிய பாஷைகளிலும் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் மொழிபெயர்த்துத்தானிருக்கவேண்டும். ஆனுலதுகிடைப்பது அபூர்வமாகிவிட்டதால், சாமான்னிய ஜனங்களுக்கு விசேஷ உபத்திரவமில்லாமலும், ருசியுடனும் படித்துக்கொள்ளவே

ண்டி ஏதோ தெரிந்தமட்டில் ஜாக்கிரதையாகத் தான் மொழி பெயர்த்திருக்கிறோம். ஆகிலும் செம்மையாக மொழிபெயர்க்கத் தெரிந்தவர்களேதாகிலும் குணங்களை விளக்கினால் வந்தன பூர்வமாகப் பெற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோம்.

இச்சாஸனத்தை இத்தேசத்தில் யாருமறியச் செய்வதில் காலக்கிரமத்தில் பெரும்பயனுண்டாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆங்கிலேய ராஜாங்கத்தினால் நமக்குக் கிடைத்த அபூர்வ வஸ்துக்களிலெல்லாமிது சிறந்து நிற்கும். இதில் நமக்கென்னவெல்லாம் கிடைப்பதாகக்காணுமோ அவைகளைவிட அதிக ஆசை நமக்கில்லவுமில்லை. வேண்டியதுமில்லை. இதையனுசரித்துத் துரைத்தனம் நடக்குமானவும் அது தர்மதுரைத்தனமாகிப் பழைய நாளில் நடந்ததை நினைத்து நாமின்னும் 'ராமராஜ்ஜியம்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுவது போலக் காலக்கிரமத்தில்சொல்லிக்கொள்ள இடமுண்டாகுமென்பதிற் சந்தேகமே சிறிதுமில்லையென்னலாம். இதைவிட வேறு புகழ் யாருக்கும் வேண்டுவதில்லையல்லவா?

எழுத்து நடை

நடையென்பது நமது அபிப்பிராயங்களுக்கு உடையாகும். நமது சரீரம் எவ்வளவு அழகாய் இருப்பினும் நாம் நல்ல உடையில்லாமல கந்தல் கிழிசல்களுடன் வெளிப்படுவோமேயானால் எவ்விதமாய் ஜனங்களின் மனதைக் கவரமாட்டோமோ அதுபோலவே நாம் எழுதும் விஷயங்கள் எவ்வளவு நியாயமாயும் உண்மையாயும் இருந்தபோதிலும் நல்லநடையி லெழுதப்பட்டிராவிடின் படிப்பவர்கள் மனதைக் கவரவேமாட்டா. ஒவ்வொன்றையும் நிதானிக்க ஒவ்வொருவனுக்கும் புத்தியில்லாவிடினும் காதுமட்டும் எல்லாருக்கும் உண்டு,

காவியகாண்டம்

1. தேசிய பாஷைகளும், வித்தியாப்பியாசமும்

ராவ் பஹதூர், ஸி. நாகோஜிராயரவர்கள்.

இச்சஞ்சிகை, மகா ஜனங்களுக்குள் சாமான்னிய வித்தைகள் பிரபலிக்கவேண்டுமென்பதை முக்கிய லக்ஷியமாகக்கொண்டு வெளிவருவதால், அக்காரியத்திற்கு முதற்சாதனங்களாகிய தேசிய பாஷைகளையும், அவைகளுடைய யோக்கியதையையும், உள்ளபடிவிவரித்து, மேல்நடக்கவேண்டிய காரியமின்னதென்று நிஷ்கரிஷித்துக்கொள்ளுவதுசரியான ஆரம்பமாம். ஆதலால் எட்யூகேஷன் டிபார்ட்மெண்டிலேயே நாம் சுமார் முப்பத்தைந்து வருஷகால முழைத்து வந்திருப்பதில், அவ்வனுபவத்தைக் கொண்டு நமக்குத் தோன்றுவதை யெழுதுகிறோம். அதை விவேகிகளுணர்ந்து காலக்கிரமத்தில வேண்டியதைச் செய்வார்களென்று நம்புகிறோம.

இப்போது ஆங்கிலேய துரைத்தனம் நமக்குக் கிடைத்துச் சுமார் 100-வருஷத்திற்கு மேலாகிறது. அவர்களிங்கு வந்தநாள்முதல் தேசிய பாஷைகளைக் குறித்தும், தங்கள் பாஷையிவ்விடத்தில் பிரபலிக்கவேண்டியதைக் குறித்தும் சிந்தனை செய்தேதான் வந்திருக்கிறார்கள். முதன்முதல் வியாபார விஷயமாகத் துபாசி வேண்டியிருந்தது. பிறகு துரைத்தனம் பிரபலித்தபின், குமாஸ்தாக்கள், பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் முதலியோர் வேண்டியவரானார்கள். ஆகவே இங்கிலீஷ் பாஷை யிவ்விடம் பிரபலிக்க இடமுண்டாயிற்று. ஆனால் அவைகளைக் குறித்து நாமிவ்விடத்தில் விசாரிக்கவேண்டிய தவசியம்.

துரைத்தனம் நன்றாக வேரூன்றியபின், சுமார் 1830-ம் வருஷத்திற்கப்புறந்தான், ஆங்

கிலேய கவர்ன்மெண்டாருக்குள் இந்திய மகா ஜனங்களுக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம முற்றி அதற்கென்று தனித்ததோர் டிபார்ட்மெண்டும் உண்டாகியது. ஆனாலதற்கு முன்னமேதோ ஒருவாறாக நடந்துவந்திருந்த பிரயத்தனங்களுக்குப் பலனாக அக்காலத்தில் இவ்விஷயத்தில் கக்ஷி யிரண்டேற்பட்டிருந்தது. அவைகளுக்கு சம்ஸ்கிருதக் கக்ஷியென்றும, இங்கிலீஷ் கக்ஷியென்றும் பெயர். ஏனெனில முதற்சொல்லிய கக்ஷிக்காரர் தேசிய பாஷைகளில வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று சாதித்து வந்தார்கள். அவர்கள் தேசிய பாஷைகளென்றது இந்துஸ்தானத்திய பாஷைகள். இவையெல்லாம சமஸ்கிருதத்தை ஆதாரமாக வுடையன வாதலா லந்தக்கக்ஷிக்கு அப்பெயருண்டாயிற்று.

மற்றைய கக்ஷிக்கு இங்கிலீஷ கக்ஷியென்று பெயருண்டானதற்குக் காரணமெளிதில் விளங்கும். இவர்களுக்குத் தேசிய பாஷைகளில் விசேஷ பரிசயமொன்றுமில்லாவிட்டாலும், இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களில் பத்து அல்லது இருபது படிப்பதுஞ்சரி, ஆசியா கண்டத்திலுள்ள புஸ்தகங்களெல்லாம படிப்பதுஞ் சரியென்று மூட்டு வாதஞ்செய்து கடைசியில் லார்ட் மெகாலேயினுடைய வாக்குச் சாதுரியத்தினால் தங்கள் கக்ஷிக்கு ஜயமுண்டாக்கிக்கொண்டு, அன்றுமுதல் இந்தியாவிலெங்கும் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களை யேற்படுத்திப புத்திமான்களான பிள்ளைகளவைகளில் சேர்ந்து படித்து முன்னுக்கு வருதற்கு வேண்டிய வுற்சாகமூட்டிப் பணத்தையுந் தாராளமாகச்செலவழித்து வந்தார்கள்.

அக்காலத்திலிவ்விதயா யாரம்பித்த காரியம் முறைப்படி சென்று எண்பது வருஷங்களாய் நடந்துவருததில், சில லக்ஷணங்கள் சிறந்து வாதது, புத்திமான்கள் கண்ணுக்குச் சுமார் இருபத்தைந்து வருஷங்களாகப் புலப்பட்டு வந்திருக்கிறது. மொத்தத்தில் பேசுமிடத்து, இந்த வித்தியாப்பியாசத்தினால் நமது நாட்டுக்குண்டான நன்மைகள் பலவென்றும், அவற்றுட் சிலவேறு மூலமாய் வந்திருப்பது அசாத்தியமென்றும், விவேகிகள் தாராளமாய் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. இங்கிலீஷில் காவியாதிகளையும், தத்துவவர்க்கங்களையும், சாஸ்திர கோடிகளையும, வேடிக்கைக் கதைகளையும் படித்துத் தேறியவர்கள் அனேகர். இவர்களிலெத்தனையோ பெயர் ராஜாங்கத்தில் பிரபலமான உத்தியோகங்களை வகித்துப் பாப புண்ணியத்திற்குப் பயந்து, துரைத்தனத்திற்கும, ஜனங்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் சம்மதமாகவுழைத்துக் கீர்த்தி பெற்றிருப்பது பிரத்தியக்ஷம. தவிரப்படித்து விவேக முற்றியவர்களிலனேகர், இதர தேசங்கள் நாகரிகத்திற் றேர்ந்து பெருமையடைந்து வருவதையும், நமது தேசத்திற்கானுங்குறைவுகளையுங்கவனித்து, இதற்குக் காரணங்கண்டுபிடிக்க முயன்றதில், அாரவா கல்விகேள்விக்கு மனோதருமத்திற்கு மேற்குமாறு பலகாரணங்களை முன்னிட்டுச், சிலர் வருணாசிரம முதலிய ஆசாரங்களையும், சிலர் அரிசி, பருப்பு முதலிய ஆகாரவகைகளையும், வேறுசிலர் மதவிஷயங்களையும், மற்றுஞ் சிலர் மகாஜனங்களுக்குள் கல்வி குறைந்திருப்பதையும் வியவகரித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இவைகளில் மற்றைய காரணங்களைக்கொண்டு நமக்குப் பிரகிருதத்திலாக வேண்டியது ஒன்றுமில்லை யாதலால கடைசியாகச் சொன்னதோஷத்தை மட்டும் விவரிக்கிறோம். மேற்கூறியபடி, 'இங்கிலீஷ்கார,' ருடைய கக்ஷி பலத்து அதற்காகச் சாக்காரும் பணத்தைச் செலவழித்து வந்தார்களல்லவா? அதில் அப்போதப் போதிருந்த ஆவசியகத்தை யனுசரித்துப் பலவிதப் பரீக்ஷைகளும், கல்வி யுயாவேண்டி யூனிவர்ஸிட்டி முதலிய சாதனங்களு மேற்பட்டுப்படிப்பவர்களுக்கு உற்சாகமுமிருந்ததனால், மேனாட்டுக்கல்வி நம்மில் நன்றாய்ச் சோபித்ததென்பது வாஸ்தவமே. அப்படிக் கல்வியதிகரித்ததில் சர்க்கார் காரியமும் வெகு சீராக நடந்ததும் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் மகா ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரி நாம் விசாரிக்குமளவில் இதுவரையுண்டான பிரயோஜனம் வெகு சொற்பமென்று பிரதிவருஷமும் வெளியாகும் ரிபோர்ட்டுகளைப் படிப்பவருக்குக் காணும. மதிராசு கானேஷ்மாரிக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் படித்தவர்கள்

நூற்றில் 25 பெயர்கூட இல்லையென்றும், நன்றாய்ப்படித்தவர்களினுஞ் சொற்பமென்றும் வியக்தமாகத் தெரிகிறது. இழிகுலத்தாரென்ற பள்ளிப்பறை முதலியோரையும், பெண் குழந்தைகளையும் விசாரிக்கும்போது, அவர்களுக்குள் வித்தையென்பது இல்லையென்றே சொல்லிவிடலாம் போலிருக்கிறது. ஆதலாலிந்தக் குறைவுகளுக்கென்ன பரிகாரமென்று சர்க்காரும், நம்மில் விவேகிகளுஞ் சென்ற இருபத்தைந்து வருஷங்களாக விசேஷித்து யோசித்து வருகிறார்கள். தவிரச் சர்க்காருக்கு இங்கிலீஷ் படித்துத் தேறியவர்க்கெல்லாம் தகுந்த உத்தியோகங்கொடுத்தாதரிப்பது அசாத்தியமாகிவிட, அப்படித் தேறி உத்தியோகஞ் சுலபமாய்க் கிட்டாதவர்களும், தேறாமல் அரை குறையாகநின்று விட்டவர்களுங் குறைந்த சம்பளங்களில் அமர்ந்து அதனால் மனதிற்குப் பலவிதத்திலுங் குறைவுண்டாகி வருந்துபவரானார்கள். அந்தத் தோஷத்தையும் பரிகரிக்கவேண்டிச் சர்க்காரார் பல உபாயங்களைச் சிந்தித்து வருகிறார்கள்.

நாளதுவரை இவைகளுக்கெல்லாம் பரிகாரந் தேடியாய்விட்டதென்று சொல்ல இடமில்லை. ஆகிலும் சென்ற எட்டு வருஷங்களாகச் சில காரியங்கள் இதை உத்தேசித்து நடந்து வந்திருக்கின்றன. லார்ட் கர்ஜன் நமக்குக் கவர்னர் ஜனரலாக வந்தது முதல் பிரயத்தனம் பலப்பட்டுக் கடைசியாகச் சில நியமங்களிவ் விஷயத்திலேற்பட்டன. அவைகளில் பொதுவாயுள்ளன இவை:—

1. இங்கிலீஷில் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்து பெரிய பட்டவர்த்தனராகிப் பெரிய உத்தியோகங்களைப் பெற்றோ, வேறு வகையினாலோ, தங்களுக்கும் தேசத்திற்கும் பெருமை சம்பாதிக்க வேண்டுபவர்களுக்கும் இதுவரை நடந்ததுபோலத் தாராளமாய்ப் பணமுதவி, மேல் நடக்கவேண்டிய மகாஜன வித்தியாப்பியாசத்திற்கும் வேண்டியதுபோலச் செலவழிக்கச் சர்க்காருக்குப் பணம் போதாததால், இனிப் பட்டவர்த்தனருக்கு வேண்டிய கல்விக்குத் தேசியர்களான தனவான்களும் தருமிஷ்டர்களும் திரவிய சகாயஞ்செய்து, அத்தரும பரிபாலனஞ்செய்தேதான் அது பிரபலிக்கவேண்டுமென்பது.

2. இம்மாதிரிக் காரியங்களிலிதுவரை செலவாகிவந்த பணத்தைக் கூடியமட்டில் மிகுத்து, வேறு வகையிலும் பணஞ்சேர்த்துக் கூடும் மொத்தத்தைக் கொண்டு, மகாஜனங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்னியக் கல்வியும், கேவலம் மோசஸ்திதியிலிருக்கும் பள்ளி, முதலியோருக்கு எழுத்து வாசனையும், இவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும், தொழில் கற்று முன்னுக்கு வரக்கூடியவர்களுக்கு அதற்கேற்ற வுபாயங்களுஞ் செய்து, மொத்தத்தில் கல்வி மூலமாகத் தேசக்ஷேமத்தை யதிகரிக்கச் செய்யவேண்டுமென்பது.

3. இப்படி மகா ஜனங்களெல்லோருக்கும் கற்பிக்கவேண்டிய கல்விக்கு இங்கிலீஷ் பாஷை சாதனமாக முடியாதென்று சென்ற 80 ௵த்திய அனுபவத்தினால் விளங்குவது கொண்டு இனியதைத் தேசிய பாஷைகளைக்கொண்டே சாதிக்க வேண்டுமென்பது.

இவைகளைக் கவனிப்போருக்குக் கல்வி விஷயத்திலிதுவரை சர்க்காருக்கிருந்த நோக்கம் வேறு, இப்போதிருக்கும் நோக்கம் வேறென்பது செம்மையாகக் காணும். முதல ஐம்பது ௵ வரையிருந்தது. சர்க்கார் கைங்கரியத்திற்கு வேண்டியவர்கள் போதுமட்டு மகப்படுவதற்காகச்செய்த பிரயத்தனம். அதாவது இது முக்கிய லக்ஷியமென்னத் தக்கது. இப்பொழுதும் அந்த லக்ஷியம் முற்றிலும் போய்விட்டதென்று சொல்லவரவில்லை. ஆனால் மேற்குறித்த முறைகளைப் படிப்பவருக்கு இது சர்க்காருடைய முக்கிய லக்ஷியமாகாதென்றும், நோக்கம் வேறாகியிருக்கிறதென்றும் தெரியும்.

சர்க்காருக்குத் தற்காலமேற்பட்டிருக்கு மெண்ணமென்னவெனில், முதலாவது, ஜமீன்தார் முதல் தோட்டியீறாக நமது தேசத்திலுள்ள ஆண், பெண், அனைவரும் எழுதப் படிக்கவும், கணக்குவைக்கவுமாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது. இது வெகு சிலாக்கியமான நோக்கமென்பதிற் தடையில்லை. ஐரோப்பாவிலும், மற்று நாகரீக முதிர்ந்த வேறிராஜ்ஜியங்களிலுங் குருடு, செவிடு, ஊமை முதலியவர் கூட வெழுத படிக்கத் தெரிந்துகொள்ள வுபாய மேற்பட்டிருக்கு மிக்காலத்தில, நமது நாட்டில் மட்டுந் தற்குறிகளிவ்வளவு ஏராளமாயிருப்பது நமக்கு அழகே பலலவா தலாவிக்காரியஞ் சீக்கிரம் கைகூடுவதற்கு நாமெல்லோருஞ் சர்க்காருக்கு உதவிசெய்து வரத்தான் வேண்டும். இதை ப்ரைமெரி தரபு என்று மொத்தத்தில் சொல்லலாம். இந்தத் தரபுவரை மகா ஜனங்களுக்கு வித்தியாப்பியாசம் தேசிய பாஷைகளில் சிரமமில்லாமல் நடக்கலாம். அதிலும், தமிழ் முதலிய நான்கிலும் நடப்பதற்குத் தடையேயில்லை. வேண்டியதெல்லாம் திரவிய சகாயமும் ஜனக்கட்டுமே. இவையிரண்டும் அதிகரிக்கு மளவிற்கு ப்ரைமெரி வித்தியாப்பியாசம் பிரபலிக்கலாம்.

இரண்டாவது, இப்போது 'எலிமேண்டேரி' யென்று மொத்தமாய்ச் சொல்லும் தரபு. இது ப்ரைமெரி கழிந்தபின் மூன்று வருஷகாலமாவது படித்தாக வேண்டியது. இதற்குரிய வகுப்புகளில் பாடம் சொல்லுவதில்தான் உபத்திரவமதிகரித்துக் காணுவது. தேசியபாஷைகளில் தானெல்லா விஷயங்களுங்கற்பித்தாக வேண்டுமெனச் சர்க்காருத்தரவு பிறந்துவிட்டது. ஆனால் சில விஷயங்களில் புதுப்பழக்கமாகவேண்டியிருப்பதுகொண்டு உபாத்தியாயர்கள், மாணாக்கர், இன்ஸ்பெக்டர்கள், எல்லோருஞ்சிரமப்படுகிறார்கள். இதுவரையெப்படியோ தேசியபாஷைகளையு மிங்கிலீஷையும் பரஸ்பர முதவியாக்கிக் காரியம் நடந்து வந்தது. தேசிய பாஷைகளிற் புஸ்தகங்களிருந்து வந்திருப்பது வாஸ்தவமேயானாலு மவைகளுக்கு வாசக விஷயத்திலும், விஷயங்களை விசாரிக்குமிடத்தும், உள்ள யோக்கியதையைப்பற்றி யொன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பதே நல்லது. நல்ல கடிதம், நல்ல அச்சு முதலிய லக்ஷணங்களே நடுத்தரமாயிருக்கச் சித்திர முதலிய அலங்காரங்களைப் பற்றி நாம் பேசவேண்டியதில்லை. ஆதலாலிம்மாதிரியிருப்பவைகளைக்கொண்டு இடையென்று பெரிய காரியங்களாக வேண்டுமென்றால் வெகு பிரயாசமல்லவா? மற்ற லக்ஷணங்களை வேண்டுமானால் பணத்தைச் செலவழித்துச் சீக்கிரம் சாதித்து விடலாம். இரண்டு லக்ஷணங்கள் மட்டும் நமக்கு வேண்டியபடி யாடுவது சிரமம், அவையாவன—பாஷையின் சுவபாவ யோக்கியதையும், உபாத்தியாயர்களுக்குள்ள குறைவுகளுமாம். எடுத்த விஷயத்திற்கு உபாத்தியாயர்களைக் குறித்துப் பேசுவது அனுவசியமாயினும், அவ்விஷயத்தைக் கவனித்து வந்திருப்பவருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்திலுமதைப் பேசாமல்விட மனம்வராது.

ஏனெனில், 'லோயர் செகண்டரி' தரபிலும் அதற்கு சமீபத்திலுமிருந்து வேலைசெய்து வருமுபாத்தியாயர்கள், அனேகமாய் முதல் தரமான பெயர்களல்லர். புத்திசூக்ஷ்மமும், பிழைக்க யோக்கியதையுமுள்ளவர், இவர்களுக்கு கிடைக்கும் கேவலச் சம்பளங்களை வாங்கி வயிறுவளர்த்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார். தோட்டி, தலையாரி முதலியோருக்காகிலுஞ் சம்பளம சுமாராகக் கிடைக்கிறதென்னலாம். ஆகவே நடுத்தரமான பெயர்கள் தானிந்த வேலையிலமர்வது. அவர்களுக்குக் கல்வியு மதற்கேற்றபடிதானிருக்கும். இதனாலும், இதிலுமோர் சமான வேறிரண்டொரு காரணங்களாலும், நமது குழந்தைகளுடைய படிப்பு வெகு [illegible]யாகவேயிருக்கிறது. ஆனாலிதுமட்டும் நமது ஜனங்களுக்குக் கண்ணிற் படுவதேயில்லை. பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் பெற்று

எவ்வளவோ அருமையாய் வளர்த்து வருவதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் விவேகிகளில் எத்தனை பெயர் தங்களருமைக் குழந்தைகள் குதிரைலாயத்திற்குமாகாத மகாமண்டபங்களில் நாள் முழுது மிருந்து வருவதைக் கவனிப்பவர்? ஓ! தாய்மார்களே, தகப்பன்மார்களே! நீங்கள் சிற்றுண்டி யென்றும், பேருண்டியென்றும் தினுசு தினுசாகப் பக்ஷியங்கள் செய்துகொடுத்துக் காப்பு, கொலுசு முதலிய ஆபரணங்கள் பூட்டிப் பட்டு வஸ்திர முடுத்திப் பட்டுச் சொக்காய் முதலிய அலங்காரங்கள் செய்தனுப்பும் குழந்தைகள், நாய் படுப்பதற்கு மாகாத திண்ணையிலோ, தாழ்வாரத்திலோ, அல்லது மாட்டுக் கொட்டத்திலோ, தினமுழுதுமிருந்து வருவதுங்கள் கண்ணிற்பட வில்லையா? இவர்களுக்கு உபாத்தியாய ரென்றிருப்போர்க்குச் சம்பளம் அரைவயிற்றுக்கும் காணாமலிருப்பது தெரியவில்லையா? அல்லது விலைக்கேற்ற சரக்குத் தானுங்களுக் குண்டென்பதை மறந்து விட்டீர்களா? இத்தனைநாள் போனதுபோகட்டும். இனி யாகிலுங் கண்ணை விழித்துக்கொண்டு உபாத்தியாயரென்னுஞ் சரக்கைச்சற்று உயர்ந்த தரத்திலேற்படுத்திப் பள்ளிக்கூடங்களையும் கொஞ்சம் பார்க்கும்படிசெய்துகொள்ளுங்கள். இவ்விஷயத்தில் சர்க்காரார் எத்தனையோ செய்துதான் வருகிறார்கள். என்றாலும் நீங்க ளிம்மாதிரித் தூங்கும்வரை யார்தானுங்களுக்குதவிசெய்து நல்லவராவது? உங்களுக்கே பிள்ளை பெண்களைப் பெறுவதும், அவர்களுக்குப் பிரதிமைகளுக்குச் செய்யும் அலங்காரஞ் செய்வதும் தவிர வேறு காரியங்களில, அதிலும் அத்தியாவசியமான காரியங்களில், சிரத்தை யிவ்வளவு கேவலமாக விருந்தால் பிறரைநொந்து கொள்வதற்கு உங்களுக்கென்ன நியாயமிருக்கிறது? இது நிற்க.

நாம முக்கியமாக விசாரிக்க வேண்டியெடுத்தது வித்தியாப்பியாச விஷயத்தில் தேசிய பாஷைகளுக் கிருக்கும் யோக்கியதை. ஏதோ பேசி வந்ததில அது கடைசியி லெடுக்கும்படியாய் விட்டது. ஆகிலும் விசேஷ தோஷமில்லை யென்று நம்புகிறோம். ப்ரைமெரி வரை காரியம சலீசாக நடக்கலாமென்று முன்னமே நாம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால், அதற்கு மேற்பட்ட தரங்களில் நடப்பதற்கு ஆக்ஷேபமென்ன வென்று விசாரிக்க வேண்டும. மொத்தத்தி லொரு சங்கதி மட்டும் பிரத்தியக்ஷம். இங்கிலீஷ் படித்துத் தேர்ந்தவர்கள் நம்மி லனேகமா யெல்லோரும பெரியசபைகளில் பேச வேண்டுமானால இங்கிலீஷில்பேசுவதைச் சுலபமாக நினைக்கிறார்களே தவிர சுவ பாஷையிற் பேச முயல்வதில்லை இது அப்பியாசக்குறைவினாலேயே தானென்று சொல்லி விடலாமென்றால், பாஷைகளிலும் பிரத்தியக்ஷமாகச் சில குறைவுகளிருக்கின்றன. அவைகளில இரண்டொன்றை மட்டும்காட்டி அதற்குப் பரிகாரமாக நமக்குத் தோன்றுவதையுஞ் சொல்லி முடித்து விடுகிறோம். சஞ்சிகை தமிழாதலின், தமிழை மட்டுமெடுத்துக் கொள்ளுகிறோம்.

தமிழென்று நாம் வழங்குவது வித்தியாப்பியாசத்தின் பொருட்டாதலால், அது சாதாரணமாகவுபயோகப்படவேண்டிய வசன நடையையேயொழிய, சிந்தாமணிமுதலிய பெருங்கிரந்தங்களிலுள்ளையாக வுபயோகப் பட்டிருக்கும் பண்டிதச் செந்தமிழையல்ல. 'லோயர் செகண்டரி' உபாத்தியாயர்களும, இன்ஸ்பெக்டர்களும், நச்சினார்க்கினியருடையவும், பரிமேலழகருடையவும் போக்கை யனுசரித்துப் பேசியெழுத வாரம்பித்தால் பிள்ளைகள் பிழைப்பு விசித்திரமாகிவிடும. ஆதலாலந்த நடை சாத்தியமுமல்ல, வேண்டியது மல்ல. அது கொண்டு, சாமான்னியமாய் நடை பெறும தமிழ்தான் நாமிப்போது வியவகரிப்பது.

இது ஒருவகைப்பட்டதல்லவென்று சாதாரணமாய்த் தெரியும். தமிழ் ஜில்லாக்களில் திருநெல்வேலி, மதுரை முதலிய விடங்களில் வழங்

கும் தமிழுக்கும், தஞ்சாவூர், தென் ஆற்காடு, முதலிய விடங்களில் வழங்குவதற்கும், கோயமுத்தூர் முதலிய ஜில்லாக்களிலிருப்பதற்கும், வித்தியாசங்கள் பலவாகக் காணுவதுடன், எல்லாவிடங்களிலும், தமிழ் பேசும் பிராமணருக்குள் வழங்கும் தமிழுக்கும் வேளாளர் முதலிய சுத்தத் தமிழருக்குள் வழங்குவதற்கும் பேதங்களிருக்கின்றன. ஆனால் உபாத்தியாயர்கள் இலக்கண முறையை யனுசரித்தே பள்ளிக்கூடங்களில் பேசி வருவது சம்பிரதாயமாகையாலிதனால் விசேஷ வுபத்திரவமில்லையெனலாம். இதனாலந்தச் சம்பிரதாயம் நல்லதா, கெட்டதாவென்று நாம் விசாரிக்க வந்ததாக நினைக்கக்கூடாது. அதற்கு இது தருணமல்ல. வழக்கமிருப்பதைமட்டும் நாம் குறிப்பிட்டுப்போகிறோம்

கற்பிக்கும் விஷயங்களில செய்யுள் முதலிய 'பாஷைப்பாடங்களைப்' பொறுத்தமட்டில் தமிழுக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. ஔவையொருவர் மட்டுமே தமிழுக்குப் பெருமை வருவிக்கப் போதுமான பெயர். ஆனால் வசனநடைப் புஸ்தகங்கள் இப்போதிருப்பவைகளைப் பார்க்கையில் எவ்வளவும திருப்திபடுவதற்கில்லை. இங்கிலீஷ் முதலியவைகளிற்காணுவதுபோலச் செவிக்கினிமையாயும், மனதிற்கின்பமாயும், உபயோககரமாயுமுள்ள வசனப் பிரகரணங்களினியமைய வேண்டியவைகளையொழிய இப்போதிருப்பதாகச் சொல்லுவதற்கில்லை. சித்திரங்களிப்போதுதான் கொஞ்சங்கண்டு வருகின்றன. ஆதலால் அவைகளிலனேகம் விசித்திரமாகவிருக்கின்றனவென்பது சகஜம். பாஷைப்பாடங்களை விட்டுத் தத்துவங்கள், சாஸ்திரங்களிவைகளை யோசிக்குமிடத்துத்தான் உபத்திரவம் இன்னும் வெகுவாகிக் காணுவது. இது தேசியபாஷைகளுக்கெல்லாம் பொது லக்ஷணமென்றாலும் ஒரு காரணத்தினால் தமிழுக்கு விசேஷித்திருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் இவ்வர்க்கங்களுக்கு முக்கியமாகவேண்டிய பலவபரிபாஷைகள். இவைகளினிமேலுபயோகத்திற்குவரவேண்டியவை. உதாரணமாக மின்னலுண்டாகும் 'இருகனல்' விசேஷத்தையிதுவரைதமிழில் 'மின்சாரம்' என்று பெயரிட்டுப் பேசிவருகிறோம். ஆனாலினித்தெலுங்கிலோ அல்லதுவேறொருதிராவிட பாஷையிலோ இதைபபற்றிய புஸ்தகமொன்று வெளிவருவதாகவைத்துக் கொள்ளுவோம். அதில் சுமார் 100-அல்லது அதிகப்பட்ட பரிபாஷைகள் அனேகமாய் எல்லாம சம்ஸ்கிருதத் திரிபாகவேயிருப்பதாகவுமிருக்கட்டும் புஸ்தகம் மற்ற விஷயங்களில் நேர்த்தியாக விருந்தால் அதை மலையாளத்திலாவது, கன்னடத்திலாவது மொழி பெயர்ப்பதென்றால், பரிபாஷை நிமித்தம் யாதொரு உபத்திரவமுமிராது. மின்சாரமென்பதற்கு பதிலாக'வைத்யுதம்'என்றுதெலுங்கிலெழுதியிருந்தாலதையப்படியே மற்ற பாஷைகளிலெழுதி விடலாம். தமிழில் இது சுலபமல்ல. ஏதோவிரண்டொரு காரியமட்டுமானலிது பெருங்குறைவாகாது. ஆயிரக்கணக்காகப் பரிபாஷைகள் வேண்டிவந்திருப்பதில் மற்றைய மூன்று பாஷைகளொருவிதமாகவும்தமிழ் மட்டும் தனித்தொருவிதமாகவும் போவதில் தமிழுக்குத்தான் கஷ்டமே யொழிய மற்றவைகளுக்கல்ல.

சங்கதிப்படியிருந்தும் ஏதோகாரணத்தினால்தமிழுக்குச் சுவயம் வார்சுதாரராகிய வேளாளர் முதலியோர்இம்மார்க்கத்தில் தமிழைவிர்த்தியடைய விடுவதில்லை. வெகுகாலமாக விந்தக் குறையிருந்து வருகிறது. மற்றையமூன்று பாஷைகளும் ஆதி முதல் சமஸ்கிருதபக்தியுடன், எழுத்துக்களையுமதற்கிணங்கச் செய்து கொண்டதால் அவைகளுக்கு இனியுபத்திரவமேயில்லை. இந்தியாவிலெங்கும் இதேரீதியாக விருக்கிறது. தமிழ்மட்டு மிதுவரை தனித்து நின்றதினால் எழுத்துக்குறையும் அதையனுசரித்து வேறு குறைகளுங் காணுகின்றன. ஆனால் தமிழருடைய பிடிவாதமெவ்வளவாகிலும், காலக்கிரமத்தில் பேதங்களாகி

யே வந்திருப்பதா லினியுமவ்வாறே யாருமெ
ன்பதில் தடையில்லை. ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, முத
லியவைகள் சேர்ந்திருப்பதுபோல் இனிவேண்
டியவிடத்துக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அக்ஷ
ரங்களும், பதங்களும, சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து
மட்டுமேயல்ல, வேண்டிய விடங்களிலிருந
தெல்லாம வந்துதான் தீரவேண்டும் அதை
விட்டால், நமது பாதிரி நண்பர் ஸ்ரீமான்-நோ
ல்ஸ்துரை சொல்வதை யநுசரித்து ரோமன்
எழுத்துக்களை யுபயோகத்திற்குக் கொண்டு
வரவேண்டும். ஆனல் நாகரிக மளவற்றுயர்ந்
திருக்கும ஆங்கிலேய நாட்டில் பதங்களுடைய
உச்சாரணததிற்கும், கூடியிருக்குமெழுத்திற்
குஞ் சம்பந்த மில்லாமலிருக்கும் சிலபதங்க
ளைத்திருத்தி பெழுதவோமென்றால் கூடா
தென்று முரட்டுத்தனம் பலமாக விருப்பது
படித்தவர்க்குத் தெரியுமாதலால், நாகரிகம
வெகு தூரங்குறைந்த தமிழ் நாட்டிலுள்ளவா
பழைய எழுத்துக்களையவ்வளவு சீக்கிரத்தில்
விட்டுப் புதிதாக எழுத்துகளெல்லாவற்றையு
மெடுத்தாளுவார்களென்று காணவில்லை. அது
நடப்பதாக விருந்தாலுமிருக்கட்டும். சமீபத்
தகாலத்திலில்லை யென்பது நிச்சயமாதலால்,
சமீபத்தில் நடக்கக்கூடியது, வேண்டுமளவிற்கு
க்கிரந்த எழுத்துகளையும் சமஸ்கிருதப் பதங்
களையு முபயோகப் படுத்திக் கொள்வதாம.

இவ்விஷயத்தில் பழைய பிடிவாதம் விட்டு
வருவது பலவிதத்திலுங் காணுவதல்லாமல்
நவீனமாக வுயிர்ப்பித்த மதுரைச செந்
தமிழ்ச்சங்கததாரும், மாணுக்கருக்குக் கொஞ்
சம் சம்ஸ்கிருதங் கற்பித்துவருவது வெகு
சந்தோஷகரமானது. அப்படியே செய்து வரு
வதினல் தான் காலக்கிரமத்தில படிப்புவிஷ
யத்தில் தேசிய பாஷைகளுக்கு யோக்கியதை
யதிகரிக்கும்.

இப்படிச் சொல்வதில் நாம் சம்ஸ்கிருதத்
திற்கு வக்கீலாகப்பேசுவதாக யாருக்குங்காணு
தென்று நம்புகிறோம். ஏனெனில் அப்பாஷை
யின் பெருமையை யிந்தியாமட்டுமல்ல, கொ
ண்டாடுகிறது. தமிழுக்குங் காவியாதி விஷ
யங்களில் பெருமை யிருந்தாலும் பிரகிருதத்
திற்கு அதைப் பேசுவதிற் பயனில்லை. நடக்க
வேண்டிய காரிய மிந்தியாவெங்கும் ஒரேவித
மாக நடக்கவேண்டியிருப்பதால், தமிழராகிய
நாம் மட்டும் தனித்து நிற்பதாகச் சொல்லிப்
பரிபாஷை வேண்டிய விடதது முன்னொரு
காலத்தில் வழங்கிவந்த அரும்பதங்களைத் தே
டிக்கொண்டிருப்பதில் விசேஷப் பிரயோஜன
மில்லையென்பது நமது கக்ஷி.

'லோயர் செகண்டரி' தரபுவரை தேசிய
பாஷைகளில் தான் இனி வித்தியாப்பியாசஞ்
செய்விக்கவேண்டுமென்று டிபார்ட்மெண்டு
உத்தரவாகிவிட்டது. அது சுலபமாகச் செய்
யக்கூடிய காரியம். உத்தரவுப்படி நடக்க
வேண்டுமானல் தான் சிரமம் அதிகரித்துக்
காணுகிறது. உபாத்தியாயர், மாணுக்கர் இரு
கக்ஷியாருக்கும் தக்க புஸ்தகங்களில்லை. தத்து
வவர்க்கங்கள், சாஸ்திரகோடிகள், சரித்திர
வகைகள் இன்னுமிவைபோன்ற சரக்குகளெல்
லாமினி நிரூபித்தாக வேண்டியவைகள். இப்
போது கைக்குவருவன சில நவீன நாடகங்க
ளும், நவீனக் கதைகளுமேயாம். இவைகளும்
பாடசாலைகளிலுபயோகப்படக்கூடிய நிலையில்
வெகுவாயில்லை.

ஆதலா லிச்சஞ்சிகை யாரம்பித்தவரும் அவர்
போன்ற வேறு இஷ்டர்களும் பலமாகப் பிர
யத்தனஞ்செய்து அச்சு, கடுதாசி, சித்திர முத
லிய லக்ஷணங்களிலொன்றுங் குறைவில்லாம
லும், ருசியுண்டாகததக்க பாகத்திலு மேற்
கண்ட விஷயங்களை விளக்கிய புஸ்தகங்களுண்
டாக்கி வருவார்களாகிலவர்களுக்கு இம்மை
மறுமை யிரண்டிலும் பலனுண்டென்று நாம்
பூரணமாய் நம்புகிறோம்.

காவிய விமர்சனம்

ரஸப்பிரகரணம்

உ. வே. நடாதூர்-வி. தேசிகாசாரியாரவர்கள், எம். ஏ., பி. எல்.,

தேசீய பாஷைகளிற் பண்டிதர்களான பெரியோர்களே, இப்பொழுது காவியமுதலியன கற்றுவரும் குமாரர்களே, ரஸமென்னுஞ் சிற்ப லக்ஷணத்தைப்பற்றி யேதோ தோன்றுவதைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

பண்டைய சம்பிரதாயமாகக் குருகுலவாஸஞ் செய்து, பூரண வித்துவான்களிடம் காவிய நாடகத்தைச் சம்ஸ்கிருதத்திலோ, தேசிய பாஷைகளிலோ கற்று, இருவகைப்பலனையும் அடையப் பிரயத்தனப்படுவது இனி நடவாத காரியம். அது நிற்க, மேனாட்டுக் கல்வியுடன் நமது பழையகிரந்தங்களையும் கொஞ்சம்கற்றுப் பரீக்ஷைகளில் தேறிவரும் நமது குமாரர்களுக்கு இதுவரை தேசிய பாஷைகளில் ருசியென்பதே விசேஷமாயில்லை யென்று காணுவதால், அதற்குக் காரணத்தை விசாரித்துப் பரிகாரங் கண்டுப் பிடிக்கவேண்டியது நமது தருமம.

இப்போது நமதிடையில் தழைத்தோங்கும் இங்கிலீஷ் பாடசாலைகளில, தமிழையாகிலும் சம்ஸ்கிருதத்தையாகிலுமெடுத்து பி. ஏ. வரையிலோ, அதற்கு மதிகமாகவோ, படித்துத் தேறுபவர்களுக்கெல்லாம், எடுத்த பாஷை விஷயத்தில் பக்தியும், அதன் குணதோஷங்களைச் சரியாயறியும் சக்தியும், தாங்கள் படிக்கும் காவியாதிகளில் ஏதாகிலுமோர்விதம் ருசியும், இல்லையென்று வெகு காலமாகப் படிப்பிப்பவர் சொல்லுவது மட்டுமேயல்ல, படிப்பவருமதை யொருபெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளுவதுண்டு. அனேகமாயெல்லோருக்குமிதையொரு பெருங் கடனுகை வைத்துக்கொள்ளுவதும, இதைப் பரீக்ஷகரென்னுங் கடன்காரருக் கிறுத்துவிட்டால், பிறகு புஸ்தகங்களைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டுச்சனி தொலைந்ததென்று யதேச்சையாகத் திரிவதும் சகஜமாகி வந்திருக்கிறது. இப்படியன்றி யேதாகிலும் பிரசங்க முதலியன ஏற்பட்டு அதில் மாணுக்கராவது, அல்லது பண்டிதராவது காவியாதிகளைப்பற்றிப் பேசினுல், தமிழாகிலுஞ்சரி, சம்ஸ்கிருதமாகிலுஞ்சரி, அதற்குப் போக்கொன்றேதான். சந்தியருமைகள், யாப்பு மகிமைகள், அணிவிசித்திரங்கள், யமக முதலிய கலைழக்கூத்துகள், இவைகளை வர்ணித்துஆனந்தமடைவதுதான் சாமான்னியமாகக் காணக்கூடியது. இதில் வேறு பாஷைக்கியானமில்லாததுபற்றித் தாரதம்மியந் தெரிவதற்கில்லாமலிருப்பவர் எதைச் சொன்னாலுந் தோஷமாகமாட்டாது. அவர்களுக்குதெரிந்ததுஅம்மட்டேயென்னலாம். இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷைகளிற் பயிற்சி செய்து தேறியவர்களும், தேசிய பாஷையைக் கைக்கொள்ளுமிடத்துத் தெரிந்ததை யெல்லா மறந்து வெற்றெலும்பைக் கடித்துக்கடித் தானந்தக் கூத்தாடுவதுதான் வெகு விசித்திரமாகக் காணுகிறது.

இதற்குக் காரணங்கள் பலவென்றாலும் கற்பிக்க ஏற்பட்டிருக்குந் துஷ்டபரம்பரையே முக்கிய காரண மென்னலாம். பிரகிருதத்தில் தமிழைப்பற்றிப் பேசவேண்டியிருப்பதாலதையே கவனிப்போம். சாமான்னியமாய்த் தமிழ் வித்துவான்களென்று வருபவர் கற்று வருவதென்ன? கம்பராமாயணம் வரை கைக்குக்கிட்டிய இலக்கியங்களும், நன்னூலும், யாப்பருங்கலக்காரிகையோ, அதுபோன்ற வேறேதோஇலக்கணங்களும், அவரவர் மதத்தை யனுசரித்துள்ள நாலைந்து புஸ்தகங்களும் படித்தால் வித்துவானுகிவிட்டான். நிகண்டும், இலக்கணத்திற் கொஞ்சமதிகமும் படித்துவிட்டால் பிரபலவித்துவானுகி விட்டான். இத்துடன் கம்பர் முதலிய புலவர்களைப்பற்றிய வேடிக்கைக் கதைகளையுந் தெரிந்துகொண்டு புறப்பட்டால், பூரண பண்டிதனெனத் தேச

மெங்கும் திரியலாம். இப்போது கொஞ்சநாளாக வித்துவசிரோமணி, மகாமகோபாத்தியாயர், உ. வே. சுவாமிநாத அய்யரவர்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டியற்றிய பழங்காவியங்களில் இரண்டொன்றைப் படிக்கக் கிடைப்பதோ பூர்வ புண்ணியத்தாலாகவேண்டும்.

இப்படிப் பெருமை பெற்ற பண்டிதர்கள் பாடஞ் சொல்லக் கிடைத்திருக்கவும், மாணக்கருக்குப் பாஷைகளிலிருக்கும் ருசி யதிகரிக்கும்படி நமது யூனிவர்ஸிட்டியார் வருஷா வருஷம் நவமணிகளாகப் புஸ்தகங்களைத் தெரிந்தெடுக்கவுமிருக்கையில், காவியபாடத்திற்கென்ன குறைவிருக்க முடியும்? தவிரப் பள்ளிக்கூடங்களில் அமர்ந்துழைக்கும பண்டிதர்களுக்கோ சம்மானங்கள் வெகு திருப்திகரமாக, மாசம் 1க்கு ரூ. 10 முதல் ரூ. 50 வரை தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. அபூர்வமாகச்சிலசமயங்களில் சிலருக்குக் கில்லத்துகளுங் கிடைத்து வருகின்றன. யூனிவர்ஸிட்டியிலிருந்துகொண்டு புஸ்தகங்களை யேற்படுத்துபவர்களெல்லோரும பூரண பண்டிதர்கள். அவர்களுக்கு, ஆத்மஸ்துதி, பரநிந்தை, திரவியாபேக்ஷை முதலிய துர்க்குணங்களொன்றுங் கிடையவே கிடையாது. இவ்வள வனுகூலங்க ளிருக்கையில், நமது மாணக்கருக்குச் சுவபாஷைகளில் ருசியற்றுப் போவது அக்கிரமம் தான். இதுநிற்க.

நாம் மேலே குறிப்பிட்டபடி இங்கிலீஷும் தேசிய பாஷைகளுமொரே காலத்தில் படித்து வருபவருக்கு ருசியிருவகைப்பட்டு, இங்கிலீஷில் மட்டும், சொற்சுவை, பொருட்சுவை சாமான்னியமா யறிவதல்லாமல்,காவியங்களின் தாரதம்மியத்தையும், ரஸபேதங்களையும், வாசகபேதங்களையுமறிந்து ஆனந்திப்பதும், மற்றைய விஷயத்திலோ வெற்றெலும்பு ருசியதிகரிப்பதும் வாஸ்தவம. ஆதலாலிதற்குக்காரணத்தை நன்றுயறிந்து தகுந்த பரிகாரம் தேடுவது அவசியமாகவேண்டிய காரியம். அதைத் துஷ்ட பரமபரையென்று மேலேசொன்னோம். அதன் தாற்பரியமின்னதென்று சற்று விவரிக்கவேண்டும்.

துஷ்ட பரம்பரையாவது, உத்தம கவிகளுடைய சம்பிரதாயங்களையும், உத்தம காவிய லக்ஷணங்களையும் மறந்து, தப்பான மார்க்கத்திற்போய், அரைகுறையாக நின்றிருப்பதேயாம். அதனால் காவிய விஷயத்தில் பௌருஷங்குறைந்து, சக்கையைச் சாரமாகக்கொள்வது சுவபாவமாக வரவேண்டிய தோஷமாம். ஆகவே உத்தம காவியங்களைநமக்குப் படிக்கச் சமயம் வந்தாலும், அதனால் நாமடையவேண்டிய பலனை யடைவதற்காவதில்லை. உதாரணமாக உத்தமக்கிரந்தங்களாகிய, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகார முதலியவற்றைத் தமிழிலும், ரகுவம்சம, சாகுந்தலம் போன்றனவற்றைச் சம்ஸ்கிருதத்திலும் பரீக்ஷைக்குப் படித்தவரிலெத்தனைபெயர் அவற்றின் போக்கியதையை யறியவேண்டியபடி அறிந்து, பின்னிட்டெப்போதாகிலு மானந்தமனுபவிக்கிறார்கள்? வெகு அபூர்வமாயிரண்டொருவர்தானென்று தாராளமாய்ச்சொல்லலாம். இதற்கு வெற்றெலும்பு முறையாகப் பாடம்சொல்லுவதே காரணமென்பது தகும். அதாவது, கற்போருங் கற்பிப்போருஞ் சோல்லிலக்கணத்துடன் நின்றுவிடுவதாம். இச்சொல்லிலக்கணத்திலும், அணி முதலிய சம்ஸ்கிருதப் போக்கை யனுசரித்திருப்பதால், அப்பாஷையில் காவிய லக்ஷணங்களைக் கண்டறிந்த பெரியோர்களில்

விஷயத்திலென்ன சொல்லுகிறார்களென்று பார்க்கவேண்டும். அவர்களும், யாப்பு, அலங்கார முதலிய சொல்லிலக்கணமுறையுடன் நின்று விடுகிறார்களா, மேலே தாகிலும் தெரிய வேண்டுமென்கிறார்களா வென்று விசாரிக்கவும் வேண்டும். அப்படிச் செய்வதில் நமக்கேதாகிலும் அபூர்வவிஷயங்களிரண்டொன் றகப்பட்டாலும் அகப்படும்.

முதலாவது காவியமென்னதென்பது, "ரஸத்தைப்பிராணனுக வுடைய வாக்கியம் காவியம்" என்பது அவரது முதற்கொள்கை. 'வாக்கிய' மென்றது, யாப்புவிதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவைகளை மட்டுமன்று. "கொஞ்சம் புழுங்கினுலெவனும் கவியாகி விடுகிறான்" என்பது பழைய அநுபவம். உதாரணமாக,ஒருகிராமத்திய தலையாரியொருவன் முன்னெருகாலத்தில், ஜமாபந்தி சமயத்தில் அரூர் சிரஸ்ததாரிடத்தில் குறைசொல்லிக்கொள்ள வந்தான். அவர் என்னவேண்டுமென்றார். அதற்கவன், "சுவாமி, சர்க்கார்வேலை யெவ்வளவானுலுஞ் செய்கிறேன். தடையில்லை. ஆனல் மணியகாரன் வீட்டிற்குத் தினமும் ஐந்நூறு குடம் ஜலமிழுத்துக் கொட்டவேண்டிய தொருவேலை யிப்பொழுதேற்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் ஆவதில்லை. ஐந்நூறு குடமென்றல் வாயும் நோகுமே", யென்றுனம். இதில் யாப்பொன்று மில்லாவிட்டாலுங் கடைசியிற் காண்பது ரஸங்கூடிய வாக்கியமென்று சித்தாந்தம்.

நல்லது காவியமாயிற்று, ரஸமென்பதென்ன? வாசகமூலியமாய் நல்லறிவுடையோருக்குத்திருப்தியுண்டாக்குவதே ரஸமாம். ஆகவே ரஸமென்பது, இப்படிப்பட்டது, அப்படிப்பட்டதென்று தர்க்கயுக்திகளைக்கொண்டு நிரூபிக்கப் புகுவது பிசகாகும். சோகம்,பயம்,கருணை முதலிய அநுபவங்கள் மனிதருக்கெல்லாம் உரியனவாதலால் அந்த விஷயங்களைத் தக்கப்படி வர்ணித்துக் கேட்போர் மனதிலவைகளுறைக்கும்வண்ணஞ் செய்வதே உத்தம கவிகளின் போக்கென்றறிதல் வேண்டும்.

ஆதலால் நமது குமாரர்கள் வருஷக்கணக்காக வுழைத்து, நிகண்டு, இலக்கண முதலிய வற்றையுருவேற்றி, அலங்காரம் முடித்து, அத்துடனின்று விட்டால் அது அரைப்படிப்பென்றே, அதிலுங் குறைந்ததென்றே சொல்லவேண்டுமல்லது பாண்டித்தியம் முற்றியதாகச் சொலவதற்கில்லை. ஏனெனில் யாப்பு, அணி முதலியன, கவிகளுக்கும், காவியங்கற்று வருவோர்க்கு மெவ்வளவு இன்றியமையாதனவாயினும், வாஸ்தவத்தை விசாரிக்குமிடத்து அவையெல்லாம் காவியத்தினுடைய ஸ்தூல சரீரத்தை மட்டும் அலங்கரிக்கும் துணிக்கவசத்திற்குச் சமதையே தவிர, அதிகமாகச் சொல்லிக்கொள்வதற்கில்லை. ஆகவே காவியத்திற்குப் பிராணநாடியாயுள்ளது ரஸப்பிரகரணம் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

"நல்லறிவுடையோருய்த்துணர்ந்து திருப்தியடைவதே ரஸ லக்ஷணம்," என்று நாம் மேற்கூறியதைச் சற்று விஸ்தரிக்கவேண்டும். இதனுல் தெருவில் போகிறவனும், பசுவையொத்த புத்தியுள்ளவனும், ஜடஜந்துவும், தலையை யசைப்பதில் பிரயோஜனமொன்றுமில்லையென்பது வெளியாகிறது. இதை யுத்தேசித்தே மகாகவி காளிதாஸசுவாமி சொல்லுகிறார். "நாடகவிஷயத்தில் (என்றல், ரஸவிஷயத்தில்,) எழுதுபவருக்கிருக்கும் ஞானம், சபையோராகிற நல்லறிவுடையோர் முற்றுமுணர்ந்து திருப்திப்ப

மேவளை, இருப்பதாகச் சொல்லுவதற்கிடமில்லை," என்கிறார்.

ஆனால், சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். "நல்லறிவுடையோர்" என்றால், ஊருக்கொருவர் தேறுவதுகூட அபூர்வமாதலால், இதெப்படிச் சாத்தியமாகும்? ஊரிலிருப்பவரெல்லாம் பூரணபண்டிதராகவேண்டுமானால், அது எந்த யுகத்திலுமில்லை, என்று. இது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் காவிய ரஸமறிவதற்குப் பூரணபாண்டித்தியம் வேண்டுமென்று நாம் சொல்லவரவில்லை. நல்லறிவு வேண்டுமென்றே நாம் சொல்லியதால், விவேகிகளிவ் விரண்டிற்கும்பேதம் வெகுவாயிருப்பதை யறிவாராக. முக்கிய ரஸங்களை யறிந்து ஆனந்திப்பதற்குச் சாமான்னிய புத்தியும், கிருகஸ்த பரம்பரையும் போதுமானது. அது மட்டுமே யல்ல. ரஸமென்பது காவியத்திற்கென்றே யேற்பட்ட லக்ஷணமல்ல. சங்கீதம், சித்திரம், முதலிய சகல சிறபங்களுக்கு மேற்பட்ட லக்ஷணமாதலால், சில சந்தர்ப்பங்களில், பசு, பக்ஷி முதலிய ஜந்துக்கள் கூட ரஸத்தை யறிந்து ஆனந்த மனுபவிக்கும். சங்கீத விஷயத்தில் நமது பெரியோர் சொல்லியிருப்பது பிரசித்தம். "கானரஸத்தைப் பசுவுமறிகிறது. சிசுவுமறிகிறது, சர்ப்பமு மறிகிறது," என்பது.

ஆனால் காவியரஸத்தை மனிதரொழிய வேறு பிராணிகளறிவதாக அனுபவத்திலில்லை. என்றாலும் நமது பெரியோர் சொல்வதையெல்லாம் உரைக்கச் சொல்லுவது வழக்கமாதலால், கதாஸரித்ஸாகரத்திலிவ்வாறு கதையொன்று காணுகிறது:—முன்னொருகாலத்தில் காஷ்மீர மகாராஜாவொருவர் பூரணவித்துவானென்றும், சம்மானிப்பவனென்றுங் கேட்டுக் குணாட்டியனென்னும் பிரபலகவி அவரிடம் சம்மானம் பெறவேண்டுமென்று வெகு சிரமப்பட்டுப் பைசாச பாஷையிலொன்பது லக்ஷம் கிரந்தம் செய்துகொண்டுபோய்ப் பேட்டிசெய்துகொண்டார். மகாராஜா அவர் வேண்டியதைக் கேட்டுப் 'பைசாசபாஷையிலென்ன ருசியிருப்பதற்காகும்? உமது கிரந்தத்தைக் கேட்கவே வேண்டியதில்லை, நீர் போய்விடும்,' என்றாராம். இப்படிச்சொல்லவே யவரும் திரும்பிப்போய்க்கொண்டே மனங்கசந்து பலவிதமாகவு மெண்ணி, "அடடா, நமது கதியிவ்வாறாயிற்றே. கேவலம் பாமர ராஜாக்கள் நம்மை யவமானஞ்செய்தால் அதை நாம் லக்ஷியஞ்செய்ய வேண்டியதில்லை. இப்படிப்பட்ட அபூர்வவித்துவானாகிய மகாராஜா எப்பொழுது நமது கிரந்தத்தைக் கேட்காமலே யிகழ்ந்துவிட்டாரோ, அதற்கு வாஸ்தவத்தில் யோக்கியதை யில்லாமலேதானிருக்கவேண்டும்," என்று சொல்லிக்கொண்டு இனி இதனால் நமக்காக வேண்டியதொன்றுமில்லை. இதைநாசமாக்கிவிடுவதே நலமென்று ஊருக்கடுத்த காட்டிற்போய்க் குழியொன்றுவெட்டித் தீ வளர்த்தினர். பிறகு கிரந்தங்களை யதன் முன் வைத்துத் தானுமுட்கார்ந்து ஏடுகளைக் கிழிக்க ஆரம்பித்தார். மறுபடி யோசனை செய்து, ஒவ்வொன்றாக எடுத்து உரக்கப்படித்துவிட்டுப் பிறகு தீயிற் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அக்கிரந்தங்களின் மாதுரியத்தையும் ரஸவிசேஷத்தையு முணர்ந்து, சுற்றிலுமுள்ள பக்ஷி மிருகாதிகள் ஆனந்தித்துப பரவசராகி, ஆகாராதிகளை மறந்து நிற்க விப்படிச் சிலநாளாக நடக்கு மதிசயத்தைமகாராஜாவறிந்து, ஆச்சரியப்பட்டுத் தானும்வந்து மறைவிலநின்று, கொஞ்சம் கேட்டு ஆனந்த பரவசராகி, வித்து

வானை யபசாரக்ஷமை கேட்டுக்கொண்டு, மீதியிருந்த லக்ஷம் கிரந்தங்களைக் கேட்டுவாங்கிக் கொண்டு பித்துவானுக்குபதக்க மரியாதை செய்தாரென்பது புராணக்கதை.

இதிலிருந்து நாமறியவேண்டுவது இது. சாமான்னிய ரஸங்களாகிய, கருணை, வீரம் முதலியவைகளை உத்தம கவிகள் புஷ்டிகரித்தால், பசு, பக்ஷிகளுக்குச் சமமாயான கேவல ஜனங்களும் அதில் ருசியநுகரித்துத் திர்ப்தியடைவார்களென்பது. எவ்வளவிற்குப்பதப்பிரயோகமும்,சக்கர முதலிய பந்தங்களும், அலங்காரக கழைக்கூத்துகளும், பிரபலிக்கின்றனவோ அவ்வளவிற்கு ரஸம் குறையும். குறையவே காவியமும் யோக்கியதை குறைந்துவிடும். இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமோ? ஆதி கவியாகிய பகவான் ஸ்ரீ வால்மீகியைச் சாக்ஷியாக்குகிறோம். ஸ்ரீ ராம சரிதத்தை மூலத்தில் வாசித்தவரை விசாரிப்போம். எச்சந்தர்ப்பத்திலெந்த ரஸம் வேண்டுமோ அதைச் சகல அங்கங்களுடனும, ஒரு லக்ஷணங்குறையாம லமைத்திருப்பதை யாருங்காணக் கூடுமல்லவா?இதை விஸ்தரித்தால் பெருகும். ஆதலாலதை வேறு சந்தர்ப்பத்திற்கு வைத்துக்கொள்ளுவோம். இப்பிரகிருதத்தில் நாம சொல்ல வந்தது, இப்படிச் சகல லக்ஷணங்களுமமைந்த கிரந்தத்தைக் கிரமப்படி யறிந்து ஆனந்திப்பதற்குப் பூரண பாண்டித்தியம வேண்டியதில்லை யெனபதே. மந்தரை கலக்கக் கைகேசி பிசாசாகிக் கூத்தாடுவதும், சீதையை ராவணனபகரித்துப் போவதும், வாலிவதையில் நடந்த கோணல்களை, அவனும் தாரையுந் தூஷிததுக் காட்டுவதும், இந்திரஜிததுவின் மரண சந்தர்ப்பமு மிவை போன்ற சந்தர்பபங்களில், மூலத்தை வாசிப்பவருக்கும் கேட்போருக்கும், ரோஷம், துக்கம், ஆனந்தம், அருவை முதலிய மனவிகாரங்கள் தாமாகவேயுண்டாகி அவ்வனுபவங்களைக் கிரமபபடி அவர்களடைவது, குழந்தைக்கும கிழவனுக்குஞ் சமமாகவுள்ள அவஸ்தை. ஆதலாற்றான், பிற்பட்டுவநத பண்டிதாத்னங்களுடைய யமக, சக்கரபந்த முதலிய அற்புதங்களெல்லா மெங்கேயோ குப்பைபோய்ச் சேர்ந்துவிட, ஸ்ரீராமாயணமட்டும் இந்தியாவிலேயிதுவரை பிரபலித்து வந்ததலலாமல், ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலியவிடங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்குச்சுகம் கொடுத்து வருகிறது.

இதை நம்மில விஷயம் தெரியாத சிலர் வால்மீகி பகவானுக்குப் பிதாமகன் வரங்கொடுத்து வாழ்த்தியதால் வந்த பலனென்பதுண்டு. ஓ, விவேகிகளே, ராம கதையைப் பலபெயர் எக்காலத்திலும் பாடிவந்தது சகஜம். ஆனால் வால்மீகியின் கிரந்தமட்டும் இன்னும் மகிமை குன்றுமலிருப்பதற்கு வாஸ்தவத்தில் காரணமென்ன? வரமா? வரத்தினலிவ்விஷயங்களிலென்னகிடைக்கும்? ராமாயணத்தில் வால்மீகியானவர், இருக்கவேண்டியபடி ரஸங்களையமைத்துப் பதப்பிரயோக முதலிய செப்பிடுவித்தைகளை யொழிததுவிட்டால், பிதாமகனல்ல, பிறபிதாமகன் வரமளித்திருந்தாலும், நாளதுவரை யதற்கு யோக்கியதையிருந்து வராதென்பதை நிச்சயமாய்க் கொள்ளுங்கள். அப்படியே தான் வரம்பெற்றதாகச் சொலலும் மற்ற கவிகள் விஷயத்திலும். காவியத்திலுள்ள யோக்கியதையை யனுசரித்தேதான் அதற்குச் சிரஜீவித்துவம் கிடைப்பது.

ஆகையால் வால்மீகியும், அவரைப்போன்ற உத்தம கவிகளும், எந்த நாட்டாராயினும், எந்தப் பாஷையிலெழுதியவராயினும், போகும் போக்கு ஒரேவகைப்பட்டதென்பதையிஷ்டர றிதல்வேண்டும். களைக்கூத்தில்வருங்குப்பிரியமேயில்லை. தாற்பரியமும், ரஸமுமிவருக்குமுக்கியமேயன்றிச் சிலேடையும், யமகமுமன்று. இவர் வாக்கில், "யாகாகாயா யாகாயா," என்றும், "விக்கா வுககா வித்தாவிட் போய்," என்றும் வாக்குச்சாமான்னியமாய் உதிக்காது. "மடியை மடியாவொழுகல், குடியைக் குடியாக வேண்டுபவர்," என்பதுபோலத் தானுதிக்கும். இவ்விரண்டு கக்ஷிக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை நல்லறிவுடையோர் உய்த்துணர்வாராக.

இப்படிச் சொல்லியதனால், பெரிய விருத்தங்களையும், அவைகளை யனுசரித்துள்ள வேறுசில லக்ஷணங்களையும், நாம கண்டித்ததாகத் தாற்பரியங்கொள்ளக்கூடாது. விருத்தம் எதுவாயிருந்தாலும், விஷயம் எதுவாயிருந்தாலும், உத்தமகவிகள் போக்குக்கும், அதம கவிகள் போக்குக்கும் வெகு பேதமிருப்பதையே விளக்கவந்தது. முரட்டுக் கவிகள் வாயைத் திறந்தால் முரட்டுப்போக்கு ஒன்றொழிய வேறொன்றுங் காணாதது நிச்சயம்.

ஆகையால் நமது குமார நண்பரை நாம கேட்டுக்கொள்வது ஒன்றேதான். நிகண்டும், இலக்கணமும், தண்டியலங்காரமும் படித்தானவுடன், பாண்டித்தியம் பூரணமாகிவிட்டதாக நீங்கள் நினைக்கவேகூடாது. ரஸப்பிரகரணத்தையுங் கொஞ்சம் படித்துச் சிந்தித்து, அவ்விஷயமாகவுங் கொஞ்சமுழைத்து ருசியை வர்த்தித்துக் சுகப்படுங்கள். இதையுத்தேசித்தே இச்சஞ்சிகையிற் கூடும் போதெல்லாம் சிறிது சிறிதாகச் சம்ஸ்கிருதத்தில் விசேஷமாகக் கீர்த்திபெற்றிருக்கு மிரண்டொரு மகான்களுடைய கிரந்தங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஏதோ தெரிந்தவரை யெழுதி வருவதாயுத்தேசமிருக்கிறது. லக்ஷணங்களை மட்டும் நாம சொல்லிவிட்டால் போதாதது வாஸ்தவம். ஆனாலவற்றிற்குத் தமிழிலிருந்து உதாரணம் வரவழைப்பது நமக்குச் சாத்தியப்பட்டதன்று. தொல்காப்பிய முதலிய பழையகிரந்தங்களைக் கற்று மேன்மையடைந்திருக்கும் தமிழ் வித்துவான்களில் யாரேனும் பெரிய மனதுடன் அக்காரியத்தைச் செய்யக் குதூகலப்படுவாரென்று நம்பி நாமிதைச் செய்யத் துணிந்தோம்.

ரஸமென்பதை மேலே நாம விளக்கியதைக் கவனிப்பவருக்கு, அது மானுஷியமான அனுபவத்தை யாதாரமாகக்கொண்டு உண்டாகிய சாஸ்திரமென்பது வியக்தமாகக் காணும். ஆதலாலிச் சாஸ்திரம் விவேகிகளெல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. மேனாட்டுக் கவிகளுக்கும், லக்ஷண வித்துவான்களுக்கும், 'ரஸப்பிரகரணம்' என்று தனித்ததோர் ஸ்மிருதி யின்னுமேற்படவில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களையும், மற்றகவிகளனேகருடைய கிருதி லக்ஷணங்களையும் பற்றி யெழுதிய புஸ்தகங்கள்மட்டும் ஆயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றனவேயொழியப் பரீக்ஷைக்காகப் படிக்கு மாணாக்கர்களுக்கு ருசியுண்டுபண்ணக் கூடியதும், ஏதாகிலும் ஒருக்ரமத்தை யனுசரித்துப் போவதும், வெகு அபூர்வம். மாணாக்கரெல்லோரும், இது வாஸ்தவந்தானென்று ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முதற்பிரமாணங்களே யின்னும் தர்க்கத்திலிருக்கின்றன. ஆதலாலவரவர் மனோதருமம் போலெ

ழுதியிருப்பதில், படிப்பவருக்கு, அதிலும் இந்நாட்டு வித்தியார்த்திகளுக்கு, இதனாலுண்டாகும் சிரமம் இவ்வளவென்றில்லை; என்றாலும் மொத்தத்தில, இங்கிலீஷ் காவியபாடம சொல்லுபவர் நமது பண்டிதரை விட மேற்பட்டவராதலால், நமது குமாரர்களுக்கு இங்கிலீஷ் காவிய நாடகாதிகளில் ருசியும், பக்தியு மதிகமாயிருப்பது அதிசயமல்ல. ஏனெனில், நமது பண்டிதர்கள் சாமான்னியமா யென்ன செய்கிறார்கள்? கிரந்தத்தை முதன முதலெடுக்குங்கால் கிரந்த கர்த்தாவைப் பற்றியாவது அல்லது காலதேச வர்த்தமானத்தைப் பற்றியாவது பேச்சில்லை, அதுதான் எல்லோருக்கும் துர்லபமென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம், இத்தன்மையது இக்காவியம், இன்ன விஷயம், இன்னரஸம், முதலிய பகுப்புகளில்லாமலேன் போகவேண்டும்? அவதாரிகை யென்றில்லாமல், புஸ்தகத்தையெடுத்ததும் முதற்பாட்டைப்படிப்பதும், ப. உரை, பொ. உரை, க. உரைகளை முறையே சொல்லிவிட்டுச், சொல்லிலக்கண விசேஷங்களையும், சில சமயங்களி லணிவகுப்பையுங் குறிப்பிட்டு, மேலே போய்விடுவதும் வெகுநாளைய மாமூலாகிவிட்டது. பாட்டை யொருமுறை யிவ்வாறு 'முடித்து' விட்டால், மறுபடி யதைக்கொண்டு கற்பவருக்குங்கற்பிப்போருக்கு மாகவேண்டிய தொன்றுமில்லை.

இங்கிலீஷ் பண்டிதரோ இவைகளையெல்லாஞ் சொல்லுவதன்றி முதன் முதலவதாரிகையும், பிறகு கிரந்தம் முடிந்தபின் அதற்குள்ள பொது லக்ஷணங்களையும், சிறப்புலக்ஷணங்களையும் விளக்கி, உதாரணங்களுடன ரஸவிசேஷங்களையும போதித்து விடுவதால், நல்ல பண்டிதரிடம் படித்தவருக்குப பின்னெக்காலத்திலு மந்த வாசனையிருந்து கொண்டே வருகிறது. இதில் அதிசய மொன்றுமில்லை யல்லவா?

சம்ஸ்கிருதத்திலும் இக்குறைவுகளிருந்தே தான் வருகின்றன. சாகுந்தலத்தையாவது, ரகுவம்சத்தையாவது பாடஞ்சொல்லுபவரெத்தனை பெயர், ரஸங்களை விளக்கிக் காட்டுகிறார்கள்? அதனால் பின்னர் எக்காலத்திலும் நினைத்து ஆனந்தப்படவேண்டிய சுலோகங்களும், பிராகிருதங்களும் ருசியென்பதே காணாமல் சப்பையாய்ப் போவதில் என்ன ஆச்சரியம்?

இனி ரஸங்களுடைய பெயரையும் வரன்முறையையுஞ் சுருங்க வுரைத்து இந்த அவதாரிகையை முடித்துவிடுவது யுக்தமாகக் காணுகிறது. ஏனெனிலிப்போதே இது வெகுதூரம் வளர்ந்துவிட்டதாகச்சொல்லவேண்டும.

மனோவிகாரங்களை யாதாரமாகக் கொண்டிருப்பதில் ரஸத்தை நமது பெரியோர் சிலகூறுகளாகப் பிரித்து, அனுபவத்தை யனுசரித்து அவைகளுக்குப் பெயரும் முத்திரையு மிட்டிருக்கிறார்கள். அவைகள எட்டென்று சிலரும், ஒன்பதென்று சிலரும, பத்தென்று சிலரும, சொல்லி வாதிப்பதுண்டு. ஆனால் சாமான்னியமாய் நாடகத்திற்கு எட்டும், காவியத்திற்கு ஒன்பதும், எலலோருமொப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அவைகளுக்கு முறையே சிங்காரம், வீரம், கருணை, அற்புதம், பயானகம், ஹாஸ்யம, வீபத்ஸம், ரௌத்திரம், எனப் பெயர். இரண்டொன்று தவிர மற்ற பதங்களெல்லாம சாமான்னியமாய்த் தெரிந்தவைகளேயாம். ஒன்பதாவதான 'சாந்திரஸம' நாடகத்தில்பிரயோகப்படவேண்டுமானால் அதற்குச் சபிகர்கள் ஜிதேந்திரியரான நாரதாதி முனிவர்களேயாதலால, அதைமட்டும் அவ்விஷயத்திற்கு ஒதுக்கியிருப்பது சிஷ்டாசாரம்.

[இன்னும்வரும்]

சாரித்திரகாண்டம்

1858-ம் ஹுக்த்திய மஹாசாஸனம்

ஸ்ரீ பகவத் பிரசாதபலத்தினுல் கிரேட் பிரி டன், ஜர்லாந்து ஆகிய விரண்டுமடங்கிய ஐக்கிய ராச்சியத்திற்கும், அந்தத் துரைத்தனத்திற்குட் பட்டு, ஐரோப்பா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆஸ்ட்ரேலியா, ஆகிய வெல்லாக் கண்டங்களிலுமுள்ள காலனிகள், டிபெண்டன்ஸிகள், முதலியவற்றிற்கும் ராணியாகித் தரும பரிபாலனஞ் செய்துவரும் விக்டோரியா (தேவியவர்க ளிதனுறைிவிப்ப தென்னவென்றல்,)

இதுவரை கனம் ஈஸ்டு இந்தியாகம்பெனியார் நமக்காகத் துரைத்தனம் செய்து, இந்தியாவில் நமதாளுகைக் குட்பட்டுள்ள ராஷ்டிரங்களைப் பாலித்து வந்ததில், இப்போது அனேக பலத்த காரணங்களை முன்னிட்டு, நமது பார்லிமெண்டில் கூடியிருக்கும் வைதிகலௌகிகப்பட்ட வர்த்தனருடையவும், மகாஜனங்களுடையவும், பரியாலோசனையை யனுசரித்து, மேற்படியார னுமதியின்பேரில், இனியவைகளை நாமே ரூபருபிலாண்டு வருவதாகத் தீர்மானித்திருப்பதால்,

அதுகொண்டு, நாமிதனுல்(இந்தியாவிலுள்ள) சகல ஜனங்களையும் பகிரங்கமாயெச்சரித்துக் கூறுவதியாதெனில், மேற்கூறிய இந்த ராச்சிய பாரத்தை நாமின்றுமுதல் மேற்படி பார்லிமெண்டாருக்கு அபிமதமாகி, மேற்படியார் சம்மதங்கொடுத்ததை யனுசரித்து, மேற்குறித்தபடி ரூபருபில் வகித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆதலால் மேற்கூறிய ராஷ்டிரங்களில், நமதாளுகைக் குட்பட்ட பிரஜைகள் யாவரும் நம்மிடத்தில் பக்திவைத்து, நமது துரைத்தனத்திற்குடன் பட்டு நடக்கும்படிக்கும், அப்படியே நமக்குப் பின்னிருந்த ராச்சியபாரத்தை வகிக்கும் நமது புத்திரர் பௌத்திரர் முதலியோரிடத்தும் ராஜபக்திவைத்து நாணயமாய் நடந்து வரும்படிக்கும், மேற்படி ராஷ்டிரங்களில் (துரைத்தனம் நடந்துவரவேண்டி) நமக்குப் பிரதிநிதியாய் அப்போதைக்கப்போது அதிகாரம் வகிக்கும்படி நாம் நியமித்தருளும் ராச்சியதுரந்தரரான உத்தியோகஸ்தருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவரும்படிக்கும், இதனுற் கற்பனை செய்தருளியிருக்கிறோம்.

பிரகிருதத்தில் நமக்கு வெகு விசுவாசபாத்திரமாயும், சோதரீய சினேகமுமுள்ள, விநேளண்டு கானிங்கு பட்டவர்த்தனராகிய ஸ்ரீமான்-சார்லஸ் ஜான் இடத்தில் ராஜபக்தியும், ஆளுந்திறமும், விவேக முதலிய நற்குணங்களு மெல்லாமிருப்பது நமக்குறுதியாய்த் தெரியுமானது பற்றி, அவரிடத்தில் விசேஷ நம்பிக்கை வைத்து, மேற்படி விஸேளண்டு கானிங்கு ஆகிய அவரை மேற்படி ராஷ்டிரங்களை ஆண்டுவருவதற்காக முதல் ராஜப்பிரதிநிதியாகவும், கவர்னர் ஜெனராலாகவும் நியமித்து நமக்குப் பிரதியாகத் துரைத்தனம் நடத்திவரும்படி யிதனுல் கற்பனைசெய்தருளியிருக்கிறோம். ஆகவே, இராஜாங்கவிஷயமாய் நடக்கவேண்டிய சகல காரியங்களிலும், நம்முடைய சமஸ்தான முக்கிய செகரிடேரிகளிலொருவர் மூலமா யப்போதைக்கப்போது அவருக்குக் கிடைக்கு முத்தரவுகளுக்கும், நிபந்தனைகளுக்கு முடன்பட்டுச் சாமான்னியமாய் (மேற்படி ராஷ்டிரங்களி)லாகவேண்டிய சகலகாரியங்களையும நமது பெயரால், நமக்காக நடத்திவருவதற் கவருக்கிதனு லதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(தவிர) மேல் நடக்கும் நடவடிக்கைகளில், நமது திருவுள்ளத்தை யனுசரித்தும், இனிமேல்ஜாரிக்குவரும் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், நடப்பதாகவொப்புக்கொள்ளவேண்டிய நிபந்தனையொன்றுக் குடன்படுத்தி, நாளது தேதியில் கனம் ஈஸ்டு இந்தியா கம்பேனியாருடைய கைக்கரியத்திலமர்ந்துழைத்து வரும் சிவில், மிலிடேரி இருவகை யுத் தியோகஸ்

ரையும், இதனுலவர்கள் பார்த்து வருமனுவல்க ளிலேயே நாம் காயமாக்கியிருக்கிறோம்.

இந்தியாவில் நாளதுவரை அரசாட்சி செலு த்திவரும் மகுடவர்த்தனர்களுக்கு நாமிதனுல் தெரிவிப்பதியாதெனில்,கீனம் ஈஸ்டு இந்தியாக ம்பெனியாராலாவது அல்லது மேற்படியாரிடம திகாரம்பெற்று அவ்வதிகாரததாரில (வேறு ஜனங்களாலாவது)மேற்சொல்லிய மகுட வர்த்த னருடன் நடந்தேறி யிருக்கும் சகல உடன்படி க்கைகளையும், ஒப்பந்தங்களையும், நாமிதனுல் அங்கீ கரித்து, அவைகளையெல்லாம் (நம்மைப்பொறுத்த மட்டில்) வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பரிபாலனஞ் செய்வதாகச் சங்கற்பித்திருக்கிறோம். ஆதலால் அம்மகுடவர்த்தனர்களும் தங்களைப் பொறுத்தம ட்டில் அவ்வாறே வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்ய வுள்ளவர்களென்பதை யறிதல் வேண்டும்.

இப்போது நமதாளுகைக் குட்பட்ட ராஷ் டிரங்களுக்குப் (பிறருடைய சொத்துக்களை) யபகரித்துப் பெருக்க வேண்டுமென்னுமாசை நமக்குச் சிறிதுமில்லை யாதலால், ஒரு பக்ஷம், நமது ராஷ்டிரங்களில் பிரவேசித்துத் துராகி ருதஞ்செய்ய, அல்லது, நமதுரிமைகளுக்குக் கேடு விளைவிக்க, யாரேனும் வருவாராகிலவர் களுடைய அதருமத்திற்குப் பதில் செய்தே தான் தீருவோமாக, மற்றைய பக்ஷத்தில், நா மோ,அன்னியருடைய ராச்சியம்,உரிமையிவை கள் விஷயத்தில் நமதுத்தியோகஸ்தர் மூலமா ய்ச் சிறிதாகிலும் அக்கிரமம் நடக்கவொட் டோமென்பதைச் (சம்பந்தப்பட்டோ ரெல் லோரு) மறிதல் வேண்டும்.

(மேலும) பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தன ராகிய (இந்தியப) பிரபுக்களெல்லா ருடையவும் பதவிகள், உரிமைகள், மரியாதைகள் ஆகிய விவைகளை நம்முடையவைபோலவே பாவித்துக் கௌரவப்படுத்தி வருவோம். தவிர இப்பிரபுக் களும், நமது ராஷ்டிரத்தில் நமதாளுகைக் குட் பட்டுள்ள பிரஜைகள் சகலரும், தேசத்தில் கல கமுதலியனவில்லாமல், அவரவர் தத்தங்காரி யங்களிலமர்ந்து, தாரைத்தனமும் கிரமமாய் நடந்தேறிவரும் சௌமியதசையில் மட்டுமே யடையக்கூடிய மங்களங்களைப் பெற்று, மேலு மேலு மபிவிருத்தியடைந்து ஆனந்தானுபவிக ளாயிருக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய அபீ ஷ்ட மெனக்காண்க.

நமதாளுகைக்குட்பட்டு (பூமண்டலமெங்குங் காணும்)இதர ராஷ்டிரங்களிலுள்ள நமது பிரஜை களுடைய க்ஷேமநிமித்தம் எவ்வெவ்விதமாக வெல்லாம் நடத்திவர வேண்டிப் பொறுப்புக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அவ்வாறே தாரதம்மி யஞ் சிறிதுமின்றி இந்தியாவிலுள்ள நமது பிரஜை களுடைய க்ஷேமநிமித்தமாயும் நடத்திவரக் கட் டுப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் மேற்படி யிருகக்ஷியாருக்கும் பாரபக்ஷ மென்பதே யில்லா மல் நடப்பதை நாம் விரதமாகக் கொண்டிருப்ப தால், அந்தத் தருமத்தைச் சருவேசுவரனருளை முன்னிட்டு, நியாயத்திற்குட்பட்டும், மனச் சாக்ஷிக்கு விரோதமின்றியும் பரிபாலனஞ் செய்து நிறைவேற்றுவதாகத் தீர்மானஞ் செய் திருக்கிறோம்.

கிறிஸ்துமதச் சித்தாந்தத்தை நமக்குச் சந் தேகஞ் சிறிதுமின்றி, மதவிஷயத்தில் பிரமா ணமாகக்கொண்டு, தம்மிடத்தில் பக்தியுடனி ருக்கும்படிக்கும், அப்பக்திவிஷயத்தில் புத்தி யைச்செலுத்திச் சுகமடையும்படிக்கும், பிர சாதித்தருளிய ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் கிருதக்ஞ தையுட னிருப்பதை நாம் பகிரங்கமா யொப் புக்கொள்ளுகிறோம். என்றாலும், நமது மதத் தைப் பிரஜைகளில் யாராவது அனுசரித்தே தீர வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்க ஆசையுமில்லை; அப்படிச்செய்வதற் கதிகாரமும் நாம் வகித்துக் கொள்வதில்லை. இம்முரட்டுத்தனத்திற்கும் நம்முடைய மனோதருமத்திற்கும் வெகுதூரம். ஆகவே, நாமிதனுல் சகலருக்கும் இவ்விஷயமா யறிக்கையிடுவதி யாதெனில், மதபேதத்தையா வது, ஆசார பேதத்தையாவது காரணமா

கக்கொண்டு, நமது பிரஜைகள் யார் விஷயத்திலும் பாரபக்ஷமான நடவடிக்கை காணக்கூடாதென்றும், யாருக்கும் நன்மையோ, தீமையோ, பயமோ, சம்பவிக்கக்கூடாதென்றும், நம்முடைய அபீஷ்டமும சங்கற்பமுமென்றறிய வேண்டுவதாம். நாம் தரும பரிபாலனஞ்செய்து வருவதில், மகா ஜனங்களுள் யாவருக்கும் பாரபக்ஷஞ் சிறிதேனுங் காணுமல், சமஸ்தமான ஜனங்களுமொருமுகமாய் க்ஷேமமேயடையவேண்டுமென்பது நமது முக்கிய கோறிக்கை. ஆதலால் நம்மிடத்திலதிகாரம் பெற்றுக் கைங்கரியஞ் செய்துவரு முத்தியோகஸ்தர்களெல்லோருக்கு மிதைப் பொறுததமட்டில் விசேஷ ஜாக்கிரதையுடன் நடந்துவருமபடிக்கும், பிரஜைகளுடைய மதசித்தாந்தங்கள், மதாசாரங்களாகிய இவ்விஷயங்களில் தாங்கள் யாது காரணங்கொண்டும் பிரவேசிக்கவே கூடாதென்றும், அப்படி யாராகிலுஞ் செய்வார்களாகில் நமது கடுங்கோபததிற்கு இலக்காவார்களென்றும், இதனுல் கண்டிபபாயுத்தரவளித்திருப்பதை யவரறிவாராக.

தவிர நமது பிரஜைகளில் யாரையும் ஜாதி, மதம் ஆகிய இக்காரணங்கொண்டு உயர்த்தவாவது தாழ்த்தவாவது செய்யாமல், வித்தை, சக்தி, நாணயம் ஆகிய இக்குணங்களுடன், உத்தியோகங்களைப் பெற்று நிர்வகிக்கவேண்டிய யோக்கியதையொன்றை மட்டுமே காரணமாகக்கொண்டு, சாத்தியப்பட்ட மட்டிலவர்களைத் தாராளமாயும் பாரபக்ஷமில்லாமலும், நமது கைங்கரியத்திலமர்த்தி, ராச்சியகாரியங்களைப் பார்த்து முன்னுக்கு வரும்படி செய்யவேண்டுமென்பதும் நமது பெரிய கோறிக்கை.

இந்தியாவிலுள்ள மகாஜனங்களுக்குத் தங்கள் மூத்தோர் தேடிக்கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் பூஸ்திதி விஷயத்திலெவ்வளவருமை யிருக்கிறதென்று நமக்குச் செம்மையாய்த் தெரியும். அது மெத்தவும் ஸ்லாகிக்கத்தக்கதென்றே நமக்கும் அபிப்பிராயம். ஆதலால் இராஜ காரியம் நடந்து வரவேண்டியவளவிற்குக்கிரமமாய்ச்சர்க்காருக்குள்ள கிஸ்துவகைராக்களைச் செலுத்தி வரவேண்டியதாகிய ஒரு நிபந்தனைக்குமட்டும் கட்டுப்படுத்தி, பூஸ்திதியிலவரவர்களுக்குள்ள மற்ற சகல சுவதந்திரங்களையும் குறைவுபடாமல் பாலித்து வரவேண்டுமென்றும், இனிப்பூஸ்திதி விஷயமாயேற்படும் சட்டங்களை நிருபித்து, ஜாரிக்குக் கொண்டுவருவதில், இந்தியாவில் பிராசீனமாக ஏற்பட்டுள்ள உரிமைகள், பதிவுகள், ஏற்பாடுகள் முதலியவைகளுக்குச் சிறிதும் சேதம்வராமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும், நமது திருவுள்ளமாம். * * * *

இப்பத்திரத்திற்கண்ட ஷரத்துகளுக்குடன்பட்டு அடுத்துவரும் ஜனவரிமீ 1-தேதிக்குள் வழிக்கு வருபவர்களெல்லோருக்கும் நாம் தயைகூர்ந்தருளிய இந்நன்மைகள் கிடைக்க வேண்டுமென்பதும் நம்முடைய அபீஷ்டம். ஈசுவரகிருபையினுல் இந்தியாவில் கலகமுற்று மடங்கித் தேசம் பழையபடிக் கல்லியாணக் கோலங்கொண்டு விளங்குகையில், (நமது துரைத்தனத்தினுல்) நாட்டுவேள மதிகரிக்க முயலவேண்டுமென்பதும், மகா ஜனங்களுக் குபகாரமாக (குளம், வாய்க்கால், சத்திரம், சாலை முதலிய) சிற்பகாரியங்களைச் செய்ய வாரம்பிக்கவேண்டு மென்பதும், நமது பிரஜைகளாகிய சமஸ்தமான ஜனங்களுக்கும் ஹிதகரமாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி வரவேண்டு மென்பதும், நமது மனதில் பலத்துப் பதிந்துள்ள கோறிக்கை. (ஏனெனில்) நமது குடியுயர, நாமுமுயருகிறேம்; அவர் திருப்தராக, நமக்கும் விசாரமற்றுப் போகிறது; அவர் நன்றி மறவாராக, நமக்கும் (ராச்சிய) பாரம் வகித்ததின் பலன் நிறைவேறுகிறது. ஆகவே நமது பிரஜைகளுடைய க்ஷேமத்திற்காக மேற்சொண்ட இம்மனோரதங்களைக் கிரமமாக நடத்தி முடிக்கவேண்டிய யோக்கியதையை, நமக்கும், நமதாக்ஞைக்குட்பட்டுக் கைங்கரியஞ் செய்துவரும் உத்தியோகஸ்தரனைவருக்கும், சருவசக்தரான பகவானனுக்கிரகித்தருள்வாராக.

2. ஸ்ரீபுத்த பகவானுடைய எலும்புகள்

எடிட்டர்.

சுமார் 2400 வருஷங்களுக்குமுன் வட இந்தியாவில், நேபாள சீமை யெல்லையில் 'சாக்கியர்' என்று ஒரு கூட்டம் பூஸ்திதிமான்களான பிரபுக்களிருந்தார்கள். பிரபுக்களாயிருப்பவரெல்லாம் நல்ல பரம்பரையாயிருந்தால் அதைப்பற்றிப் பெருமைப்படுவது உலகத்திலெங்கும் சகஜம. இந்தச் சாக்கியருக்குள் ஒருஐதீகமுண்டு—அதாவது,தாங்கள் இக்ஷுவாகு வம்சத்தவரென்பது. இந்த வம்சமோ ஸ்ரீ ராமனுடைய அவதாரத்தினால் வெகு கீர்த்தி பெற்றது. ஆதலாலிதில் சம்பந்தமிருந்ததுகொண்டு சாக்கியருக்கும சுற்றியிருந்த ஜனங்கள மரியாதை வைதது வந்தார்கள்.

இப்பிரபுக்களில் பெரிய தனக்காரராக அக்காலத்தில் சுத்தோதன ரென்றொரு ஸ்ரீமானிருந்தார். அவருக்கு அருமைக்குழந்தையாக ஒரு பிள்ளைபிறந்து அதற்குக் கௌதமன் என்றுபெயரிட்டிருந்தார்கள். காலக்கிரமத்தில் இப்பிள்ளைக்கு விவாகமாகி யொரு குழந்தையும் பிறந்தபிறகு, இருந்தாற்போலிருந்து அவருக்குப் பெண்டு பிள்ளைகளின்பேரிலும், காசு பணத்தின்பேரிலும், அதிகார முதலிய டாம்பிக விஷயங்களிலும் வெறுப்புண்டாகிவிட்டது. உடனே அவர் எல்லோரையும் தொலைத்துவிட்டு வெளியே இறங்கிப் போய்விட்டார்.

இப்படி யெத்தனையோ பெயர் அவருக்கு முன்னும் பின்னும் காஷாயத்தைத் தரித்துச் சந்நியாசிகளாயிருக்கிறார்கள். சிலர் இந்து சம்பிரதாயப்படி நாற்பது,ஐம்பது வயதானபிறகு குடும்பரக்ஷணை முதலிய பாரங்களை வேண்டுமென்றொழிததுவிட்டுத் தபசிகளாக விருந்து கட்டையை யொழித்திருக்கிறார்கள். சிலர் வேதாந்த சாஸ்திரங்கற்றுச் சந்நியாசிகளான பிறகு சிஷர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் காலங்கழிப்பதுண்டு. பாலியத்தில் சந்நியாசியாவது இந்து சாஸ்திரத்தில் சிரேஷ்டமாக வெடுக்கவில்லை. இது சாதாரணம். ஆனால் மகா புருஷர்களுக்கு இந்த நியமமேற்படவில்லை.

வீட்டில் நடந்த வுபசாரங்களொன்றும் ருசிக்காமல் வெளியே யிறங்கின கௌதமனுக்கு இன்னது செய்வதென்று முதலில்நிஷ்கரிஷைப் படவில்லை. அக்காலத்திலனேகர் யோகமென்கிற பெயரையிட்டுப் பலவிதமாகத் தேகத்தை யுபதிரவித்துக் கொள்வதுண்டு. சிலர் எப்போதும் வெய்யில், மழை, காற்று முதலியவற்றை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் மரத்தடிகளிலும், சிலர் எப்போதும் ஜலத்திலும், சிலர் அக்கினிக்குச் சமீபத்திலும், நின்றும, உட்கார்ந்தும், வேறு விதமாக ஆசனங்களிட்டுமிருந்து, நெடுநாளைக்கப்புறம் ஏதோ சித்தியடையலாமென்று உடம்பை இம்சித்து வந்தார்கள். அவர்கள் மத்தியில் இவருஞ் சிறிதுநாளிருந்து அப்படியேசெய்து வந்தார். ஆனால் அது மனதுக்குச் சரிப்படவில்லை. உடம்புமட்டும எலும்புந்தோலுமாயிற்றே தவிர வேறு உபயோகங் காணவில்லை.

தனிகர்களான சிலர் இம்மையிலும் மறுமையிலு நன்மையடைவோமென்று நம்பி,ஆடுமுதலிய ஜந்துக்களைவதைத்து யாகங்களென்று செய்துவந்தார்கள். ஆனாலப்படிச் செய்வதில்பயனொன்றுமில்லை யென்றும், அவரவர் பாபபுண்ணியங்களை யவரவரே யனுபவித்துத்தீர்க்கவேண்டுமென்றும், ஞானிகளான சிலரிஷிகள் சொல்லி வந்திருந்ததால் கௌதமனுக்கு ஆதிமுதல் அம்மாதிரி செய்வதிஷ்டமேயிலலை.

ஆதலாலிப்படிப் பலவிதமாகவுஞ் சிந்தித்தும் அனுஷ்டித்தும் வந்ததில் ஒன்றும் பலனில்லாமற் போகவே, இனியிவைகளொன்றிலும பிரயோஜனமில்லையென்று நிச்சயித்துக் கடைசியாக வொருநாள் கயைக்கருகில் ஒரு

மரத்தடியிலிருக்கையில் பளிச்சென்று ஒரு சங்கதியவருக்கு வெளியாயிற்று. அன்றுமுதல் அதை யெல்லாருக்கும் விளக்கிச் சிஷ்ய ஜனங்களைச்சேர்த்து நாடெங்கும போய் உபதேசஞ் செய்து எல்லோருக்கும் சுகமடைய வழி காட்டுங்களென்று அனுப்பினர்.

அந்தச் சங்கதி புதிதன்று. மேலே நாம் சொல்லியபடி யாகாதிகளைத் தூஷித்துப் பேசிய ஞானிகளான ரிஷிகள், உபநிஷத்துகள் என்ற வேத பாகங்களில் இதை வெகு நன்றாய் விளக்கித்தானிருந்தார்கள். என்றாலும் சாமான்னியர்களுக்கு இது தெரியாதாகையாலும, கௌதமன் மூலமாயிது பரவியதாலும், இதற்கு வேறுபெயர் ஏற்பட்டது. இநதச்சங்கதி மனதிற்குப் பட்டவுடன் கௌதமன் "நான் தத்துவத்தை யறிந்துகொண்டேன்" என்னு பொருள்படும் 'புத்தன்' என்றபதத்தைத் தனக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார். ஆகவேயிந்த மதத்திற்குப 'பௌத்தமதம்' என்றும், இதையனுசரித்தவருக்குப 'பௌத்தர்' என்றும் பெயராயிற்று.

யாகங்களினலாவது, போகங்களினலாவது அடைவதொன்றுமில்லையென்று கௌதமனுக்குப்பட்டவுடன், அவர் இவ்வுலகத்தில சிலர்கஷ்டப்படுவதற்குஞ் சிலர் சுகப்படுவதற்குங் காரணமென்னவென்று யோசிததார். கடைசியில் அவரவர் கர்மமேயிதற்குக் காரண மென்றுகண்டது. ஆதலால், "சற்கருமத்தைச் செய்புங்கள்; அகங்கார முதலிய துர்க்குணங்களை நீக்குங்கள்; இப்பிரபஞ்சத்தில் மனிதனனுபவிப்ப தெல்லாம் துக்கமே யொழிய வேறில்லை; கண்ணிற்காணுவதெல்லாம் நாசமாகிப்போவதேயொழிய நித்தியமானதொன்றுமில்லை; யாகங்களென்று பிராணிகளை வதைப்பதில பாபமே தவிரப் புண்ணியங் கிடையாது; ஆத்மமயக்கும் செய்புங்கள், அதாவது, கோபம் முதலிய துர்க்குணங்களை, நற்புத்தி, நல்வார்த்தை, நன்னடக்கை முதலிய சாதனங்களால் அற்றுப்போகும்படி பாருங்கள்," என்று சொல்லிவந்தார்.

இப்படியவர் சொல்லியது எல்லாருக்கும் சம்மதமாயிருந்ததால் அவர் காலத்திலேயே அனேகமாயிரஞ்சனங்கள் அவரை யனுசரித்துப் பௌத்தரானார்கள். இரண்டொரு ராஜாக்களுமிவரைக் குருவாகக் கொண்டார்கள்.

இதற்குமுன் வேத முதலிய இந்துமத கிரந்தங்களுக்குக் கர்த்தர்களாயிருந்த மகரிஷிகளுக்காவது, அவர்களை யனுசரித்திருநத மகாராஜாக்கள், பணக்காரரான வேறு ஜனங்களிவர்க ளொருவருக்கும ஜீவதசை கழிந்தபிறகு தாஙகளிருந்ததற் கடையாளம் ஏதாகிலு மிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையிருந்ததுமில்லை. அவர்களிடத்தில பக்தி வைத்திருந்தவர்க ளப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரயத்தனப்படவுமில்லை. ஆரிய ஆசாரத்தைப் பழையபடி யனுஷ்டிப்பவ ரிக்காலத்திலுமப்படியேதான நடத்துவது. உத்தரக்கிரியையும், வார்சுதாரராகிய புத்திரபௌத்திராதிகள் நடத்தும் சிராத்தமும் தான் நமக்குள்ளிருக்கும் ஏற்பாடு.

ஆனால் அவ்வாரியருடன் கொஞ்சம் கலந்தவர்களும், கலவாமலே யிருந்தவர்களும், பூர்வீகமாய்த் தங்களுக்கு ளேற்பட்டிருந்தபடி யாரையாகிலும் புதைத்தால் அவ்விடத்தில் மண்ணைக் குவித்து வைப்பதுண்டு. இது காலக்கிரமத்தில நல்ல கட்டிடங்களாகி, அல்லதுகற்களில் சித்திரவேலைசெய்து, அமைக்கப்பெற்றுப் பிரபலத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தது.

சாக்கியர் முதலியோரிலு மிவ்வழக்கங்கள் ஏதோ பலவிதமாக விருநதன. ஆகவே புத்த பகவான் பிரபலத்திற்கு வந்து அவருக்குச் சிஷர்களெங்கு முண்டாகி நெடுநாளிருந்து கடைசியாகமரணம் சம்பவிததகாலத்தில, பக்கத்திலிருந்தவர்கள், அவா வாய் 'மொழியை

யும், பழையவழக்கங்களையு மனுசரித்து, அவர் சரீரத்தைத் தகனஞ்செய்து, சாம்பல், அஸ்தி, முதலியவற்றைச் சேர்த்து ஓரிடத்தில் புதைத்துப் பெரிய கட்டிடங்கட்டுவதாக ஆலோசித்தார்கள். ஆனால் பக்திமான்களான பௌத்தர்கள் பல விடங்களிலிருந்தும் வந்திருந்ததில், தங்களுடைய பரமகுருவிருந்ததற்கு அடையாளமாக அச்சாமபல், எலும்பு முதலியன வற்றில் கொஞ்சங் கொடுக்கும்படிக் கெஞ்சியதில், அவைகளை நாலுகூறுகவோ, அதிகமாகவோ செய்து, முக்கிய பக்தர்களெடுத்துப் போனார்களாம்.

பிறகு என்ன நடந்ததோ தெரியாது. சுமார் 400-வருஷங் கழிந்தபின் இந்தியாவில் பௌத்தர்க ளெங்கேபார்த்தாலு நிறைந்து செழித்து வருகையில், மகதராஜ்ஜியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகி விளங்கின அசோகவர்த்தன மகாராஜாவின்காலத்தில் அவருக்கிவ்விஷயத்திலிருந்த பக்தி யதிகமாதலால், தேசமெங்கும் யாத்திரைசெய்து, எங்கெங்கே புத்தபகவானுடைய மகிமை விசேஷித்திருந்ததோ அவ்விடத்திலெல்லாம் அடையாளத்திற்காக ஸ்தம்பங்களும், ஸ்தூபங்களும், விஹாரங்களு மேற்படுத்திவர்தார்.

பிறகு காலக்கிரமத்தில் ஓரிடத்திலிருந்த அடையாளமவ்விடத்திலேயே நில்லாமல் பல காரணங்களால் இடைமாறிப் போய்விட்டது. சில சமயங்களில் கைபலத்த அரசர்களுடைய பக்தி விசேஷத்தினாலும், சில சமயங்களில் பௌத்த சந்நியாசிகளுடைய புண்ணிய காரியங்களினாலு மோரிடத்திலிருந்த அடையாளமவ்விடத்திலேயே நிலைக்காமலிருந்து வந்தது. ஆனால் இக்காலத்திலெல்லாம் சீனாவிலிருந்து அப்போதப்போது இந்தியாவிற்கு வந்து பௌத்தவேதாந்தம் படித்துவிட்டு க்ஷேத்திரயாத்திரை செய்துபோன சில சந்நியாசிகள் தாங்கள் கண்டதையெழுதி வைத்தார்கள். எனெனில் மேற்கண்ட அசோகவர்த்தன சக்கரவர்த்தியும், அவர் போன்ற வேறு பிரபல புருஷரும் பௌத்த மதத்தைச்சீனா,ஜப்பான், பர்மா,லங்கைமுதலிய தூரதேசங்களுக்கும் பரவச்செய்ததில் அந்தந்த தேசத்தில் பக்தியதிகமாயிருந்தவர்களுக்குத தங்கள்குருவிருந்த புண்ணியபூமியையும், அடையாளங்களையும பார்க்கவேண்டிய ஆசை யதிகரித்து வந்தது.

இபபடி வந்தவாகளில் சுமார் 1500வருஷத்திற்கு முன்னொருவரும், அவருக்கப்புறம் சுமார் 300வருஷங் கழிந்த பின்னொருவருமாக இருவர்தான் வெகு விஸ்தாரமாகப புராணமெழுதியிருப்பவர். இவர்களில் இரண்டாவது வந்தவரான ஹியோன்த்ஸாங் என்பவர் அனேக க்ஷேத்திரங்களைப்பார்த்து வந்ததில் புருஷபுரியென்னும் பிஷாவருக்கருகில் பெரிய மடமொன்றிருந்ததாகவும், அதில்கற்பக்கிரகத்தில் ஒரு மாமண்டபத்தில் பெரும்பெட்டியொன்றில் ஸ்படிக ஸம்புடத்தில் ஸ்ரீபுத்த பகவானுடைய அஸ்திகள் கரிந்து நாலு துண்டங்க ளிருந்ததாகவும் தான் பார்த்ததை யெழுதிவைத்துப போனார்.

அவர் போன 200-வருஷங்களுக்கப்புறம் மகமதியர் முதலிய வேறு நாட்டு ஜனங்கள் பிடையெடுத்துப் பாம்பரையாக ஆண்டுவந்ததில், நடந்த கலகங்களினாலும், பூகம்ப முதலிய காரணங்களினாலும், காலக்கிரமத்தினாலும், இந்த மடங்களிருந்த விடங்காணாமலும், கேட்பாரற்றும மண் மூடிப்போயின. ஜனங்களும் அதை மறந்தேபோய்விட்டார்கள்.

ஆனால் இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்குச் சென்ற சிலவருஷங்களாக இப்புராண விஷயங்களில பக்தியதிகரித்துப் பழைய நகரங்கள், கோவில்கள், முதலியவைகளை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கும், மதிற்சுவர்கள், பாறைக்கற்கள் முதலியவற்றில் வெட்டியிருக்கும் அக்ஷரங்களிவைகளைக் கெடாமற் பார்

த்துக்கொண்டு சங்கதியறிவதற்கும், புதைந்து போனவற்றை வெட்டியெடுத்துப் பக்குவமாக வைப்பதற்குமென்று ஒரு உத்தியோகஸ்தரை யேற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வுத்தியோகஸ்தருக்குக் கீழ்ப்பட்டு வேலைசெய்பவரி லொருவர் கொஞ்சகாலமாகப் புருஷபுரிக்குச் சமீபத்திலிருந்த இரண்டு மண்மேடைகளைப் பரீக்ஷித்து ௸ சீன சந்நியாசி சொல்லியது வாஸ்தவமாகில், இங்கேதாகிலும் புதையலிருக்கத்தான் வேண்டுமென்று யோசித்துத் தோண்டிப் பார்த்துவந்தார். ஒரு மேடையை வெட்டிச் சோதித்து வெகுதூரம் பார்த்து மொன்றும் அகப்படவில்லை. ஆனால் அவர் தைரியம்விடாமல் மறுபடி யிருந்ததை வெட்டிப்பார்த்து வருகையில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வொருபெரிய கல்மண்டபங்கண்டது. அதைஜாக்கிரதையாகச் சுத்தமாக்கி யுள்ளே புகுந்து பார்க்கச் சீன சந்நியாசி சொல்லியபடியே யொவ்வொன்றாகக் கண்டு, கடைசியாகப் பெட்டியில் ஸ்படிக ஸம்புடமும், அதில கரிந்த எலும்புகள் நாலுதுண்டுங் கிடைத்தன. இது கண்டு இப்போதிரண்டு மாசமாகிறது.

இது சாக்ஷாத் ஸ்ரீ புத்தபகவானுடையதேகத்திலிருந்து அவருடன் வளர்ந்த எலும்புகளிலொன்றோ யிரண்டோ வென்பதில் ஒருவருக்கும் சந்தேகமில்லை. சுமார் 2400 வருஷங்களுக்கு முன் உலகத்தார் சுகப்படவேண்டித் தனக்குள்ள பதவியையுஞ் சுகத்தையுமிழந்து, பலவிதமாகவுங் கஷ்டப்பட்டுக் கடைசிவரைபிக்ஷுவாகக்காலங்கழித்துவந்தவொரு பெரியவருடைய எலும்பென்னும்போதே யதற்கு மகிமையுண்டு. அதுமட்டுமே யல்லாமல பக்தர்கள் அவருக்குப்பிறகு எத்தனையோ காலம் உபசாரஞ்செய்து காப்பாற்றிவந்து, அதன் பெயரைச்சொல்லி யெத்தனையோ மகிமைகளுண்டாகித் தழைத்துவந்து, பிறகு காலபலத்தினால் மறந்துபோய்,மறுபடி முன்னிருந்த ஸ்திதியிலேயே காணுவதென்றால் அது பெரிய ஆச்சரியமென்பதிற் தடையில்லை. ஆதலாலிப்போது பர்மா, லங்கை, சீன முதலிய ராஜ்யங்களிலெல்லாம் இச்சங்கதிபரவி, அதை எனக்குத் தனக்கென்று மன்றாடுபவர்களனேகர். ஒரு பர்மா பௌத்தப்பெண்மணிமட்டும் தன் சொந்தத்தில் ஒரு லக்ஷம்செலவு செய்து இதையங்குள்ள கோவில் ஒன்றில் ஸ்தாபனம் செய்யப்பிரயத்தனப் படுகிறாளாம். அவளுடைய பக்தி அப்படியிருக்கிறது.

ஆனால் இந்தியாவிலுள்ள நமக்கு இதைக் கொண்டென்னவென்றிருக்கிறோம். ஸ்ரீ புத்த பகவான் இக்ஷுவாகு வம்சமாயிருந்தாலும் சரி, எப்படியிருந்தாலும் சரி, அவர் உழைத்தது இந்து தேசத்திற்கானாலும் சரி, வேறெந்த தேசத்திற்கானாலும் சரி, பௌத்தமதமோ இத்தேசத்திலெங்கும் பரவி யொருகாலத்தில் பிரபலித்ததென்றாலும், இப்போதுள்ள சைவ, வைஷ்ணவாதி மதங்கள் பிரபலிக்க வாரம்பித்தது முதல் மழுங்கிப்போய்விட்டது. ஏதோ நேபாளத்தில் சிலரிருக்கிறார்கள். மற்றவிடங்களில் சைவ வைஷ்ணவ பக்தர்கள் அபகரிக்காமல் மறந்துவிட்ட சில கோயில்களும், விஹாரங்களும், புத்த விக்கிரகங்களுமிருக்கின்றன. சிலை தவிர வேறு லோகமுதலிய வற்றிலிருந்த பிரதிமைகளெல்லாம் காலக்கிரமத்தில திருமங்கை மன்னன் போன்ற பக்த சிரோமணிகளால் தவிடுபொடியாகி ரூபமற்றுப் போய்விட்டன.

ஆனால பௌத்த ஐதீகங்கள்மட்டும் இன்னும் முற்றும் நாம் மறக்கவில்லை. நமது புராணங்களில் அவைகளை ஞாபகத்தில் வைப்பதற்குக் கதைகளிருக்கின்றன. முக்கியமாய்ப் பௌத்தர்களை நாம திட்டுவதற்குக்காரணம் அவர்கள நாஸ்திகரென்பதுபற்றி. பௌத்தவித்துவான்கள, தர்க்கயுக்தி, வியாகரணமிவைகளை யாதாரமாகக்கொண்டு நாஸ்திகவாதஞ்செய்து வந்தது வாஸ்தவமே. ஆனாலது எப்போது பிரபலமாயிற்று? புத்தபகவானிருந்து

தனது மதத்தைப் பிரசுரப்படுத்திய காலத்தி லல்லவேயல்ல. அதற்குப் பின்னெத்தனேயோ தலைமுறையானபிறகு இப்படியானது வாஸ்தவம். இப்படியாகி நமதுகையும் மேலாகி வருகையில இப்படிப்பட்ட வித்துவான்களை நாம் கழுவேற்றியும, அக்கினியிற றள்ளியும், சத்தர்களாகியதும் வாஸ்தவமேயாம்.

இவர்களிருக்கட்டும். ஆதியில் உபதேசஞ் செய்த புத்த பகவானுக்கென்ன மரியாதை செய்திருக்கிறோம்? ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின பத் தவதாரங்களி லொன்றுகச் செய்திருக்கிறோம்! ஆனால் அவ்வவதாரத்திற்குக்காரணமாகமட்டும் விசித்திர மொன்றைக் கற்பித்திருக்கிறோம. மற்றைய அவதாரஙகளெல்லாம ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சொல்லுகிறபடி உலகத்தைத் தரும் வழியிலிருககச செய்வதற்காக இதுமட்டுமோ வென்றால், யாரோசில ஜனங்களை யேமாற்று வதற்காக! ஆனுலிம்மாதிரி விஷயங்களில் யுக்தியையுபயோகித்து ஆக்ஷேபிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை.

ஒரு வைஷ்ணவ சிரேஷ்டர்மட்டு மிப்படிப் பாரபக்ஷஞ்செய்யாமல ஸ்ரீ புத்த பகவானைக் கிரமப்படியுள்ள மகிமையைச்சொல்லி ஸ்தோத்திரஞ் செய்திருககிறார். அவர் ஸ்ரீ ஜய தேவஸ்வாமி. அஷ்டபதியென்று இந்நாட்டில் பாகவதர்கள்சிலாகித்துப்பாடிவரும்கீர்த்தனைகளிலொன்றில் இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ பகவானைப் புத்தாவதாரமாக வணங்கி, "ஓ தயாளுவாகிய பகவானே, நீர்புத்தனுக வவதரித்து வந்ததில், வேத விதியை யனுசரித்ததென்றாலும், யக்ஞகாரியத்தில் பசுவதை யேற்பட்டிருப்பதை நிந்தித்து. அவைகளுக்கு க்ஷேமத்தை விளைவித்தீரன்றோ, அதற்காக இதோ நான் நமஸ்கரிக்கிறே"னென்கிறார். இதுதான் சரியான ஸ்தோத்திரம்.

இனிமேல வருஞ்சஞ்சிகைகளில் ஒழியும்போது இவ்விஷயத்தைக் கிரமமாயெடுத்துப் புத்த ஜைன மதங்களாகிய இந்து மதத்தின் கிளைகளையும், இதரமதங்களையும் சாதுக்கிளைப்பியிருப்பதை யனுசரித்துப் பேசுவோம். தக்க படங்களையும் கொண்டு விளக்குவோம. இப்போது புருஷபுரியருகில் கிடைத்த புதையலகளால் புத்தலோக மெங்கும் சந்தோஷம் பொங்கியிருப்பதில், நமது ஜனங்களுக்கு வெறும் சங்கதிமட்டுமாவது தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று இதை யெழுதியது. அமமகானிருந்ததே வாஸ்தவமா அல்லவாவென்றுசந்தேகமுண்டாயிருப்பதாலும், அவரது பிரதிமை யொருவிதமென்றில்லாமல், சித்திரத்தில் காணுமாறு, லங்கையிலொருவிதமும, பர்மாவிலொருவிதமும், நமது நாட்டிலிந்துஸ்தானத்தி லொருவிதமு மிருப்பதாலும், இருந்தது வாஸ்தவமென்பதற்கு உத்தமசாக்ஷியான இதைநாமும் கிரகித்துக்கொள்வோம்.

நாணயம்

நமது நாணயம் ஒருநாளும் தப்பக்கூடாது. இது நாம் கண் மூடுமளவையில் நமக்கு நோன்பாயிருக்குமேயானல் நமது க்ஷேமம் நாளுக்குநாள் பொங்குமேயல்லாது ஒருபொழுதும் அணுவேனும் குன்றாது. இதற்கு நாம் முற்றிலும் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டும். ஆளுக்குத் தக்கபடி அல்லது சமயத்திற்கு தக்கபடி நாம் நடந்து நியாயமோ அநியாயமோ காரியத்தைமுடித்துக்கொள்ளவேணுமென்ற அற்பமான அவாவை நாம் முற்றிலும் விட்டுவிட வேண்டும். ப்படியோ காரியம் நடக்கவேண்டியது; சரியான வழியில் நடந்தாலென்ன, அப்படியன்றி அறப வழியில் நடந்தாலென்னவென்று சிலசுயகாரியப் புலிகள் சொல்லுவதுபோல்செல்லுவதைவிட லாபம் வரட்டும் வாராமற்போகட்டும் நான் என் நாணயத்தைவிட்டு விலகேன் என்று ஒரே பிடிவாதமாயிருப்பது மிகவும் பெரியகுணம். இப்பிடிவாதம் நம்மிடமிருக்குமாயின் கடைசியாய் நாணயமே முன்னின்று நமது தலையைக் காப்பாற்றுவதை நாமே காண்போம்.

குமாரனைப் பரிகாசம் செய்யும்பொருட்டு ஆரதித்தட்டை யவன் முன் யமுனை எந்தினள்.

விநோத காண்டம்

பாவுபீஸ், என்னும் சகோதரத்துவிதீயை

ஸ்ரீமதி-மங்களாம்பிகா பாய் அவர்கள்

தீபாவளிகழிந்து வரும் துவிதியை தினம் 'பாவுபீஸ்' என்னும் பண்டிகையை மகாராஷ்டிர ஜாதியார் கொண்டாடுவார்கள். அன்று காலையில் ஸ்திரீகள் எல்லோரும் தத்தம் சகோதரர்களை விருந்துக்கழைத்து, மங்களஸ்நானம் செய்வித்து, லாக்போத், லீக்போத், பகாலபாத், கதாளபாத், கேசரிலாடு, பேசரிலாடு, ஷெரோடி, பேணி, முதலிய பக்ஷியங்களை யவரவர்கள் சக்தியானுசாரமோ, வெகுவாய்ச் சக்திமீறியோ செய்து விருந்திடுவார்கள். பிறகு சாயங்காலம் சகோதரிமார், தம் சகோதரர்களை மணையிலுட்கார வைத்து அங்கவஸ்திராதிகள் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள். இம்மாதிரி யுபசாரங்கள் ஒரு தலைப்பக்ஷமல்ல வாதலால், மணையிலுட்காருபவர்களும் கடைசியாக ஆரதியெடுக்கும்போது, ஆரதித்தட்டதில் அவரவர்கள் சக்தியானுசாரம் ரூபாய்களோ, பவுனோ போட்டுச் சகோதரிமாருக்குப் பிரதி யுபசாரஞ் செய்வார்கள். ஆதலாலிந்தப் பண்டிகைக்குச் 'சகோதரத் துவிதீயை' யென்று பொருள்.

எனது அருமைப் பிள்ளைகளே, உங்களில் சிலர் பெருஞ் செல்வமுடையவராயும், சிலர் நடுத்தரமாயும், பெரும்பாலார், என்னைப்போல் ஏழையாயுமிருக்கிறீர்கள். தீபாவளி சமீபிக்கிறது. எப்படியோ சிரமப்பட்டு உடற்பிறந்தா ரெல்லாருங் கூடிக் கொண்டாட்டமாக விருக்கப் போகிறீர்கள்.

உங்கள் அருமைச் சகோதரிகளிடமிருந்து சுகந்த தைலங்களைப் பெற்று, அதைத் தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்வீர்கள். நல்ல பஞ்சபக்ஷ்ய பரமான்னத்தைப் புசித்து ஸந்தோஷமாய்த் துள்ளிவிளையாடிக்கொண்டிருப்பீர்கள். இரவில் தீபோற்சவம் செய்து தமது வீடுகளைச் சோபிதமாக்கவைத்துச் சீனிவெடிகளைவிட்டும், சித்திர விசித்திரமான பாணங்களைக் கொளுத்தியும், மனமகிழ்வீர்கள். ஆஹா! உங்கள் பாக்கியத்தை நானென்னவென்று உரைப்பேன்? துக்கமானது உங்களை அணுகத் துணிவதில்லை. உங்களுடைய ஆனந்தத்திற்கு ஒன்றும் குறைவுவருவதில்லை, கடவுளானவர், உங்களை எப்பொழுதும் இப்படியே ஆனந்தத்துடனிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். ஆனால் உங்களைப்போல் சுகம் எல்லோருக்குமே இருக்குமென்று கருதாதீர்கள்.

கும்பகோணமென்னும் பட்டணத்தில் பரசுராம பாவா என்றோர் ஸ்ரீமான் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஐம்பது வயதிருக்கலாம். அவர் முதல் தாரத்தை யிழந்ததனால் வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ள ஸ்திரீ வேண்டுமென்று அதே வருஷத்தில் மறுமணம் புரிந்தார். அவருக்குக் கமலமென்றோர் மகளுண்டு. அவள் பெரியவளாகிப் புக்ககத்திலிருக்கிறாள்.

கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம், இரண்டாவது பாரியையாகிய அன்னபூரணிபாய்க்கு ஓர் புதல்வன் பிறந்தான். பாவா அவர்களுக்குப் பௌராணிகப் பெயர்களில் வெகு பிரிய மிருந்தபடியால், அவனுக்கு சிவகுமாரனென்று பெயர் வைத்தார்கள். அவன் மூன்று வயது பாலகனாயிருக்கும்பொழுது, பரசுராம பாவா தற்செயலாய் மார்படைத்துப் பரலோகப் பிராப்தரானார். வேண்டிய சொத்திருந்தது. ஆனால் அதைப் பார்ப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆதலால் வீடு, நிலமொன்றும் வாங்கவில்லை. இருந்த சொத்தெல்லாம், ஆபரணம், வெள்ளிப்பாத்திரம், விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்கள் ரூபமாகவிருந்தது. அன்னபூரணிக்குப் புக்ககத்துப் பந்துக்கள் ஒருவருமில்லை. ஆதலால் இவ்வளவு சொத்து ஒருமிக்க இவள் கையிலகப்பட்டது. அவளுக்கு ஆதிமுதல் பிறந்தகத்து ஜனங்களின்பேரில் பற்றதிகமாதலால், பர்த்தாவிருக்கும்பொழுதே அவர்கள் ஏதேனுமோர் சாக்கிட்டு அடிக்கடி வந்துபோய்க்கொண்டிருப்பது உண்டு. ஆனால் அவரிருக்கும்பொழுது இவ்விடத்திலேயே ஸ்திரமாயிருக்கக் கொஞ்சமாவது கூச்சமிருந்துகொண்டிருந்தது. அவர் போனதுமுதல் அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் அதிகரித்தது.

பதிவியோகத்தைத் (பர்த்தாவின் பிரிவாற்றமாட்டாமல்) தாளமாட்டாமல் அவர்போய ஒரு மாதத்திற்கெல்லாம் அன்னபூரணியும் தேகவியோகமடைந்தாள். அப்பொழுது அவளுடைய சகோதரர்கள் வந்து சொத்தெல்லாமெடுத்துக்கொண்டு, சிவகுமாரனையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊரில் போயிருந்தார்கள். குமாரன் மிகவும் அழகு வாய்ந்தவன். ஏற்கனவே அவன் புத்திசாலியானபடியாலும், கல்வி கற்பதில் வெகு சுறுசுறுப்புடையவனாயிருந்ததாலும், பதினொரு வயதிற்குள் ஆங்கிலம் மூன்றாவது வகுப்பு முதன்மையில் தேறி நான்காவது வகுப்பில்

படித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு வீட்டில் வெகு உபத்திரவம். ஒரு நாளாவது நேரத்தில் போஜனம் கிடைக்காது. "உனக்குத் தினமும் படியளக்க யாராவதாகும்? உனக்கு வஸ்திரம் வாங்கித் தரவேண்டுமென்கிற அக்கரை நமக்கென்ன?" என்றிப்படிப்பட்ட பேச்சுகளை அவன் தினமும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது. இத்துன்பமெல்லாம் தன்னால் சகிக்கமுடியாமல் மனங்கசந்து தனக்குக் கிடைத்த உபகாரச்சம்பளமாகிய ஐந்து ரூபாயையும், ஒருவெளிச சிமிழையுமெடுத்துக்கொண்டு ஒருவருமறியா வண்ணம் சென்னைக்குச்சென்று, பிக்ஷையெடுத்துக் கல்விகற்கலானான். இப்படிக் கஷ்டமென்னவென்று தெரியவே, குமாரன் வயதில் சிறியவனானாலும், புத்திமானாயும் சுருசுருப்புடையவனாயுமிருந்தான்.

இவ்வளவு இளம் வயதில், வீடு வாயிலைவிட்டுத் தனிமையாய் அயலூர் சென்று, தன் கைகளால் வஸ்திரங்களை துவைத்துக்கொண்டு, பிக்ஷை யெடுக்கத் தலைப்பட்டதைக்கண்டு, ஜனங்களெல்லோரும் வியப்புற்றார்கள். சிலர் அவன்பேரில் தயவுடன், அவன் கஷ்டப்படக்கூடாதென்று, நிரம்பப் பிக்ஷையிடுவார்கள். சிலர் அவனுக்குக்குழம்பு, ரஸம் முதலியவற்றைக் கொடுப்பார்கள். இவ்வாறாக ஏதோ ஒருவிதமாகக் காலம் கழிந்துகொண்டிருந்தது. ஐந்து ரூபாயும் சிமிழும் தான் அவனுடைய சர்வ சொத்தும். ரூபாயைவிட அச்சிமிழை அவன் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தான்.

குமாரன் வகுப்பில் வஸந்தனென்றோர் ஸ்ரீமான் வீட்டுவாலிபன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் சரிவரக் கல்விகற்காவிடினும் தனக்குச் சமானமொருவருமில்லை யென்கிற கர்வம் அவனுக்கு மிகுதியாக விருந்தது. ஆனால் அவனுடைய தாய் சிவகுமாரன்பேரில் தயையுடையவளாய், வஸந்தனுடைய தோழனென்று அவனுக்கு அடிக்கடி பக்ஷணம்கொடுப்பாள். சில சமயங்களில், புஸ்தகங்களும், தரிக்க வஸ்திரமும் வாங்கிக்கொடுப்பாள். குமாரனபேரில் தனக்கிவ்வளவு பிரியமேன் உற்பவிக்கவேண்டுமென்பது அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. கூப்பிட்டாலன்றிக்குமாரன் அவர்வீட்டிற்குப் போகமாட்டான். வஸந்தனுடைய தாய் அவனைக் கூப்பிட்டு, "அப்பா, உன பெயரென்ன" வென்று கேட்டால், தன் நிஜப்பெயரையொளித்துக் கோவிந்தனென்றுசொல்லிவிட்டுச் சரேலென்று ஓடிப்போய் விடுவான். இவ்வாறாகக் கொஞ்சகாலம் கடந்தது.

குமாரனுடைய வகுப்பில் செல்வச்செருக்குடைய வாலிபர் சிலரிருந்தார்கள். குமாரன் பிக்ஷையெடுக்கிறானென்று அவனை அவர்கள் பரிகசிப்பார்கள. ஆனால் குமாரனுடைய கருத்தெல்லாம் கல்விகற்பதிலேயே யிருந்ததால், யார் என்ன சொன்னபோதிலும், அவன் வருத்தப்படுவதில்லை. பிறகு அவ்வருஷத்திய தீபாவளி வந்தது. எல்லா வாலிபர்களும் தத்தம் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். பாவம்! நமதுகுமாரன் எங்கே போவான்? அவனுக்கு வீடுகிடையாது. ஓர் தமக்கையிருக்கிறாள். அவளைப்பற்றித்தான் மேலே சொல்லியிருக்கிறோம். தகப்பனார் போனநாள்முதல், தமக்கையைப்பற்றி அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. தனக்குத்தன் இனத்தார் யாவருமில்லையென்று வருத்தமுற்றான் நாளைக்கு 'பாவுபீஸ' என்கிற பண்டிகை. எல்லா வாலிபர்களும் ஆனந்தமாயிருப்பார்கள், நான் மட்டும், அச்சுபதினத்தில் பிக்ஷையெடுக்கும்படியாயிற்றல்லவாவென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், தானறியாமலே அவன் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சிந்தியன. அவனுக்குப் பூர்வஞாபகமிருந்தது. ஆனால், அது அவனுக்குக் கனவுபோல் தோன்றியது. தன்மனக்கவலை மறக்கவேண்டுமென்றவன் புஸ்தகமெடுத்துப் படிக்கத்தொடங்கினானேயன்றிப் படிப்போடவில்லை. பின்னும் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு அழலானான். பிறகு, நாளையதினம் பட்டினி கிடந்துவிட்டால் பண்டிகையன்று பிக்ஷையெடுக்க வேண்டிய துன்பத்திலிருந்து மீளலாம், என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அழுகையை நிறுத்தினான்.

அதற்குள் வஸந்தன் வந்து, கோவிந்தா! வா, உன்னை என்தாயார் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னாள்" என்று சொன்னான். குமாரன எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, பழையதானாலும் சுத்தமான வஸ்திரத்தைத்தரித்து, வஸந்தனுடன் அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான். வஸந்தனுடைய தாய் வாயிலில் நின்று, அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். "கோவிந்தா! நாளைக்குப் பாவுபீஸ் பண்டிகை. நீ நம் அகத்திற்கு வரவேண்டும், தெரிந்ததா" என்றாள். அதற்குள் வீட்டு எஜமானரும் அவருடன் சிலரும் வெளியிலிருந்து வரக்கண்டு அவன் உட்சென்றான். குமாரனும் தன் ஜாகைக்குச்சென்றான் கமலாம்பாள் (வஸந்தன்தாய்) தன்னைப் பண்டிகைக்கு அழைத்தி

ருக்கின்றனவே, நானேக்கு ஆரதியில் இடுவதற்குத் தன்னிடத்திலென்னவிருக்கின்றது? என்கிறவிசாரம் அவன் மனதிலுதித்தது "நமக்குப் பரிசுகிடைத்த புஸ்தகத்தை யிடுவோமா? சீ அப்படிச்செய்தால், எல்லோரும் சிரிப்பார்கள் இருக்கிற பணத்தில் கால் அல்லது அரை, ரூபாயிடுவோமென்றால் மேல்வகுப்புப் புஸ்தகங்கள் வாங்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது," என்றிவ்வாறு கொஞ்சநேரம் சிந்தித்தான். பிறகு, தன் தகப்பனருடைய ஞாபகக்குறியாக வெகு காலமாய்க் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிற, வெள்ளிச்சிமிழைத்தற்காலம் ஆரதியில் போட்டு, முன்னுக்கெப்பொழுதாவது தனக்குப் பணம் கிடைத்தால் அப்பொழுது அதன் விலையைக்கொடுத்து அதைவாங்கிக்கொண்டுவிடலாமென்றும், இது பார்ப்பவர்களுக்கும் நன்றாயிருக்கும், சிமிழைப் பத்திரப்படுத்தவேண்டிய கவலையுமொழியுமென்று நினைத்து, அதை ஆரதியிலிடுவதாகத் தீர்மானித்தான். மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. குமாரன் அன்றையதினமெல்லாம் வஸந்தன் வீட்டிலேயே இருந்தான். பகல் போஜனமாயிற்று. சாயரக்ஷை கமலம் அவனையருகிலழைத்து, நல்லவஸ்திரங்களைக்கொடுத்துத்தரிக்கச்சொன்னாள். தாக்ஷிண்ணியத்தினால் மாட்டேனென்று சொல்ல முடியாமல் அவன் அதைத் தரித்தானேயன்றி அவனுக்கது திருப்திகரமாக இருக்கவேயில்லை. அவனுக்குத் தான் ஏதோ குற்றம் செய்ததாகத் தோன்றலாயிற்று. பிக்ஷையெடுக்கப்பட்டவனுக்கு இன்றைக்கு வந்த ஐசுவரியத்தைப் பாரென்று ஜனங்கள் இகழ்வார்களென்று, அவன் வெளியேபோகக் கூசப்பட்டான்.

இரவில் எல்லோரையும் மனையிலுட்காரவைத்து, வஸந்தனுடைய ஸகோதரியாகிய யமுனையும் கமலமுமாக ஆரதி எடுக்கும்பொழுது எல்லோரும் அதில் பணம் போட்டார்கள். தட்டும் நிறைந்தது. குமாரனைப் பரிகாசம் செய்யும்பொருட்டு யமுனை ஆரதித்தட்டை அவன்முன் ஏந்தினாள். குமாரனும் தைரியத்துடன, சிமிழை அதில் போட்டுவிட்டுக் கமலத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அதைக்கண்டு எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமுண்டாகி, ஒருவருக்கொருவர் பற்பலதர்க்கங்களைச் செய்யலானார்கள். சிலர் அவன் வர்த்தனத்தைப்பற்றிச் சமுசயித்தார்கள். பிறரோ சிமிழுக்கு, மூலாம் பூசியதாயிருக்குமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். கமலமதை விளக்கினருகில் கொண்டுபோய்ப்பார்த்து, அதன்பேரில், த. கா. பரசுராமபாவ் என்கிற முத்திரையிடப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு, இது உன்னிடம் எப்படி வந்ததென்று குமாரனைக் கேட்க, அவன் "அதெல்லாம் கேட்காதீர்கள். அது என்னுடையதுதான், திருட்டுச் சொத்தல்ல," என்று அலக்ஷியமாய் விடையளித்தான். கமலம் அவனைக் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்டதன்பேரில், சகல சங்கதிகளையும் அவன் சாங்கோபாங்கமாய்ச்சொல்லக்கேட்டுக்கமலத்திற்குப் பூர்வஞாபகம் வந்துவருத்தமுற்று, "குமாரஸ்வாமி! நீ என் ஸகோதரனல்லவா? என் கண்ணே, இதுவரையில் ஏன் என்னிடம் சொல்லாமலிருந்தாய்? அதனாற்றான் உன்னைக்கண்டு என் னுள்ளங் கலங்கியது. நீ போய்விட்டாயென்று கேள்வியுற்றேனே. என்கண்ணே, நீ திரும்பவும் வந்தனையா," என்று சிவகுமாரனை அருகிலழைத்து அன்புடன் உச்சிமுகர்ந்து, முத்தமிட்டாள்.

அவன் கமலத்துக்கு இளையதாயின் மகனாயிருந்தும், அவன்பேரில் அவளுக்குண்டான அன்பைக் கண்டு எல்லோரும் வியப்புற்றார்கள். பரசுராமபாவாவைப்போன்ற பெரிய கிருகஸ்தருடைய வயிற்றில் ஜனித்துப் பிக்ஷையெடுப்பது, அதுவுமென்ன பிரத்தியக்ஷத் தமக்கை வீட்டிற்குவந்து, என்று கமலத்தின் பர்த்தாவினுடைய மனதிற்கு மிக்க வியாகூலமுண்டாகி, இனிமேல் சிவகுமாரனைத் தன்வீட்டில் வந்திருக்கச்சொல்லிப் பலவந்தப்படுத்தி அவனுடைய செலவெல்லாம்தானே ஒப்புக்கொண்டார்.

இப்பொழுது சிவகுமாரன் பி. ஏ. பரீக்ஷை முதன்மையில் தேறித் தொழிற்கல்வி கற்கும்பொருட்டு, அத்தம்பியருடைய உத்தரவின்பேரில் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றிருக்கிறான். இதைப் படிக்கும், என தருமைச்சகோதர சகோதரிகளே, சிவகுமாரனைப்போல் சற்புத்திபுடையவர்களாகி, அவனுக்கும் கமலத்துக்கும் இப்பாவுபீஸ் என்னும் பண்டிகையெவ்வாறு ஆனந்தப் பிரதமாக விருந்ததோ, அவ்வாறே, வருஷந்தோறும், மேற்கூறிய சுபதினத்தில் உங்களெல்லோருக்கும் பகவத்கிருபையினால் ஆனந்தம் கிடைக்கட்டும். ('ஆனந்த' என்னும் மாராட்டிச் சஞ்சிகையிலிருந்து.)

கலைவகைக் காண்டம்

அக்ரிகாலேஜும், சோதனைமண்டபமும்

உழவு கோல்.

'வேளாண்மைக் கலாசாலை' யென்று நியாயமாய்ப் பெயரிடவேண்டிய இதற்கு, ஸ்தலவாசிகள், 'அக்ரிகல்சரல் காலேஜ்,' என்றும், 'அக்ரி காலேஜ்' என்று சொற்சுருக்கியும் பெயரிட்டு வருகிறார்கள். வெகு சாய் இதற்கு இப்பெயரே காயமாயவிடும்போலிருப்பதாலும், அப்படியாவதில் தோஷமொன்றுங் காணவில்லையாதலாலும் நாமுமிதற்கு அப்பெயரே கொடுத்திருக்கிறோம். 'சோதனை யந்திரம்,' என்பது இக்காலேஜு மகாமண்டபத்தில் பூமி, விதை, முதலியனவற்றைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வேற்பட்டிருப்பதோர் பகுதி. அதில் நடக்கும் காரியங்களை யினி யெப்போதாவது விவரித் தெழுதப்படும். வேளாண்மைக்கலையும், அதற்கு அனுகூலமாகவேண்டிய பரீக்ஷையும் சீராக நடப்பதற்காக, மதிராசு கவர்ன்மெண்டார் யோசனைசெய்து காளதுவரை எட்டு லக்ஷம் ரூபாய் செலவுசெய்து கட்டிடம் வகைறாதயார் செய்திருக்கிறார்கள். இது கஸ்பா கோயமுத்தூருக்கு வடமேற்கிலுள்ள, 'குமாரசுவாமியேரி'க்கு அடுத்துக் காணும். வெகுதூரத்திலிருந்தே காலேஜ் மகாமண்டபத்தைப் பார்க்கலாம். அது இப்படியிருக்குமென்பதை யிஷ்டமறிவதற்காகப் படமொன்றித்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. கட்டிடத்தின் வடகிழக்கிலிருந்து பார்த்தால் படத்திற் காணுவதெல்லாம் தெரியும்.

சிற்பந்தெரிந்தவர்கள், இதை மகம்மதிய சம்பிரதாயமும், இந்து சம்பிரதாயமுங் கலந்துண்டாகிய தோர் நிர்மாணமென்கிறார்கள். சிற்பசாஸ்திரப்படி யிதற்கென்ன தோஷமிருந்தபோதிலும், ஆகவேண்டியகாரியங்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களு மமைந்திருக்கின்றன. இங்கிலீஷ் எழுத்தாகிய(எச்சு) H.என்பதுபோல இதற்கு வடிவம். ஆகவே யிரண்டுகைகளிலும் நீளும் மெத்தைமேலுங் கணக்கிட்டால், வேண்டிய அறைகளிருக்கின்றன. கோயமுத்தூரில் சீதோஷ்ணம்சமதாதுவாயிருப்பதுடன், இந்தஅறைகளெல்லாம், பெரிய மைதானத்தில், காற்று, வெளிச்சம் முதலிய அங்கங்களுக்குக் குறைவொன்றுமின்றியமைந்திருப்பதால், இதிலிருந்து வேலைசெய்து வருவது ஒரு பெரும்பாக்கியமென்னவேண்டும்,

இக்கட்டிடத்திற்கு 1906-ம் ௵ செப்டம்பர் ௴ தில் முகூர்த்தக்கல் கட்டினார்கள். அக்காலத்தில் இப்போதும் நமது கவர்னராகி விளங்கும் ஆனரேபில் ஸர். ஆர்தர் லாலி துரையவர்களிவ்விடம் வந்திருந்து அஸ்திவாரக்கல்லை ஸ்தாபித்துக் கட்டிடம் சீக்கிரம் நிறைவேறும்படி யாசீர்வதித்துப் போனார்கள். சென்றமூன்று வருஷங்களாக ஆயிரக்கணக்கான கூலியாள்கள் இடைவிடாமல் வெகுஜரூராய வேலைசெய்து வந்தார்கள். அதன் பலனாக மேற்குறித்த மகாமண்டபமும், அதில் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்துவேலைசெய்யும் துரைமார்களுக்குப் பங்களாக்களும், இந்திய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இரண்டு மூன்றுதரப்புகளில் வீடுகளும், கூலிக்காரருக்கும், பசு, எருது முதலிய கால் நடைகளுக்கும், உறைவிடங்களுமேற்பட்டு, இப்போது பார்ப்பதற்கு ஒரு சிறிய ஷஹர்போலிருக்கிறது.

தவிரக்காலேஜில் நடக்கும் கல்விப்பயிற்சியுபயோகப்படுவதற்கும், சோதனை விஷயம், கிரமப்படி நடப்பதற்கும், இந்த ஷஹரைச்சுற்றிச் சுமார் 450-ஏகரா பூமியும் சேர்ந்திருக்கிறது. இதில் 45-ஏகரா நஞ்சையும், மீதியுள்ளது பலதரங்களில் புஞ்சையுமாம். இக்காலேஜில் படிக்கும் மாணாக்கருக்குப் புஸ்தகபாடமட்டுமே யன்று. அனுபவப்பாடம் அதைவிட அவசியமாதலால், அவர்கள் அனுபவ பூர்வகமாய்க் கிருஷி விஷயமெல்லாந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதுதான் நியாயம். சாதாரணக் கல்விக்கே நம்மவர்கள் 'ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக் குதவாது' என்றும், 'ஏட்டுச் சர்க்கரை தித்திக்காது,' என்றுஞ் சொல்லி யிகழ்வதுண்டு. ஆதலாலிவ்விஷயத்திற்கு ஏட்டுப்படிப்பு சிறிது முதலாதென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிடவேண்டும்.

ஆகவே மாணாக்கரிங்கே கல்வி கற்பது, சம்பிரதாயப்படி 'சித்திரப் பாவையினத்தகவடங்கி' யல்ல. பிரதிதினமும் காலையில் உபாத்திமாருடன் போய், வயல்கள், தோட்டங்களிவைகளைச் சுற்றிப் பார்த்தும், வெய்யில் மழையிலடிபட்டும் வரவேண்டும். வேளாண்மைக்குரிய சகல காரியங்களுந் தாமாகவே செய்து பழக்கப்படவேண்டும். சில ஜாதியார் மேழி பிடிக்கக்கூடாதென்றும், சிலர் களத்தை மிதிக்கக்கூடாதென்றும், இதுவரை யிந்நாட்டில் பல விடங்களில் காணும் பழக்கங்கள் இனிச் சரிப்படாவாதையால், இங்கு வரும் மாணாக்கரிவைகளை மறந்துவி

அக்ரி காலேஜும் சோதனை மண்டபமும்.

ட்டு, எக்காரியமென்றாலும் பின் வாங்காமல் செய்யத்தயாராயிருக்கவேண்டும். உழவுமுதல் அறப்புவரை யெல்லாம் அவர் கையாற்செய்து அனுபவம் பெறவேண்டும். ஆதலால்யாராகிலும் இங்குவந்து பார்த்தால்ஜாதிநியமமொன்றுமில்லாமல், சிலர்சாமான்னியக்கலப்பைகொண்டும், சிலர் சீமைக் கலப்பைகொண்டும், உழுவதொரு புறத்திலும, சிலர் மண்வெட்டியேந்தி வரப்புயர்த்துவதும், தண்ணீர் பாய்ச்சுவதும்,மற்றொருபுறத்திலும்,கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீரிறைப்பதோரிடத்திலுங் காணலாம. இப்படிச் சகல காரியங்களையுந் தாமேசெய்து பழகி வேறு தேசங்களில் நடப்பதையுங் கற்றறிந்து, தேறிப்போவது மாணுக்கராவாக வேண்டிய முதற்காரியம். பிறகு அவரவரிடம்போய்ச் சேர்ந்தபின், தாங்கள் கற்றதையுங் கேட்டதையும் அந்தந்தப் பிரதேசத்திற்கு எவ்வாறு பிரயோஜனப் படுத்துவ தென்று யோசித்தும், தங்கள் சொந்த பூமிகளில் பரீக்ஷித்தும் பார்த்து, ஒவ்வொருவனும் தன்னாலியன்றமட்டில், "ஒரு புல்லிருந்தவிடத்தில் இரண்டு வளரும்படி," செய்யவேண்டுமென்பது சர்க்காருக்கு முக்கிய எண்ணமாம்.

பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டார் இம்மாதிரிக் கிருஷி விஷயத்தில பாடுபட்டு வருவது இவ்விராஜதானியில் சமார் முப்பது வருஷத்திற்கு மேலாகிறது. இதனால் பழைய காலத்திய ராஜாக்கள் இவ்விஷயத்திலொன்றும் செய்யவில்லையென்று சொல்ல வந்ததல்ல. காவேரி பாயும் நாட்டிலும், அதுபோன்ற வேறு நதிகளுள்ள நாடுகளிலும், அவைகளுக்குத் தக்க விடங்களில் அணைகட்டுவதும், நதிகளில்லாமல் மழையையே எதிர்பார்த்திருக்குமிடங்களில், குளங்கள், ஏரிகள், கிணறுகள், முதலியன நிர்மாணிப்பதும், இந்நாட்டில் வெகுகாலமாக வந்திருக்கும் ராஜதருமங்கள்.

அவ்வாறே மகம்மதிய அரசர் கட்டுமாமர முதலிய விசித்திரங்களையும், ரோஜா முதலிய புஷ்பவர்க்கங்களையும், அபிவிருத்திசெய்தது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. சில வருஷங்களுக்குமுன் திருவாங்கூரில் இப்போதிருக்கும் மஹாராஜாவுக்கு முன்னிருந்த 'விசாகம் திருநாள்' என்னும் மகாராஜா, 'மரச்சீனி' யென்ற கிழங்கொன்றை வரவழைத்துத் தானே பயிரிட்டு, அதில் தோஷமொன்றுமில்லை யென்பது ஜனங்களுக்குத் தெரிவதற்காகத் தானே யதைச்சாப்பிட்டுப் பழக்கப்படுத்தினுரென்று கேள்வியுண்டு.

ஆனாலிப்படிப் பழையநாளில் நியமமில்லாமல், அவரவர் மனோதருமம்போல நடத்தியதற்கும், இப்போது இக்காலேஜ் மூலமாக நடப்பதற்கும் வித்தியாசம் வெகுவாயுண்டென்று யாருக்குங்காணும். எக்காலத்திலுஞ் சாமான்னியருக்கு வேண்டியது வயிறுநிறையச் சாப்பாடு. அது அனேகருக்குக் கிட்டுவது எப்போதும் பிரயாசையாகியேயாநிருப்பதும்,தற்காலம் அகவிலையேறிநிற்பதாக எல்லோரும் முறையிடுவதும், புத்திமான்கள் அறிந்தேயிருக்கிறார்கள். ஆதலால் 'ஒருமணி தானியமிருந்தவிடத்தில் இரண்டு மணிகளுண்டாகும்படிச்' செய்வது இக்காலத்தில் வெகு அவசரம். பூஸ்திதியில்லாமல் கூலி செய்பவருக்கும், 'உத்தியோகஞ்' செய்பவருக்கும், அகவிலையுயராமலிருந்தால் தான் க்ஷேமம். அப்படி யுயராமலிருப்பதற்குப் பண்டங்கள் தாராளமாய் விளைந்து வந்தால் அதுதான் முக்கிய சாதனம்.

இம்மாதிரிக் காரியங்களுக்காக வேண்டி மதிராச கவர்ன்மெண்டார், சுமார் 30வருஷத்திற்கு முன் சைதாப்பேட்டையில் முதன் முதலாரம்பஞ் செய்தார்கள். அவ்விடத்தில் பெரிய மண்டபமொன்று தயார்செய்து, சுமார் 200-ஏகரா பூமியுமதற்கென்று சேர்த்து, யோக்கியதை வாய்ந்த உபாத்தியாயர்களையும் நியமித்துப் படிக்கவரும் மாணுக்கருக்குத் தக்ஷிணையுங்கொடுத்து, உற்சாகப்படுத்தி வந்தார்கள். என்றாலும் பிரயோஜனத்தை யபேக்ஷித்துப் பேசுமிடத்து, மொத்தத்தில் செலவிற்குத்தக்கபலன் கிடைக்கவில்லையென்றே சர்க்காருக்கும், இதர ஜனங்களுக்கும், முப்பதுவருஷம் பார்த்தபின் உறுதியாயிற்று. இதற்கென்ன பரிகாரமென்றுயோசித்திருக்கையில், 1898 வருஷத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டுக்கு அதிபதியாக லார்ட்கர்ஜன் வரவே யவர் கிருஷிமுதலிய பன்னிரண்டு ராஜகாரியங்களைத் தன் காலத்திலொருவகையாகச்செய்து முடிப்பதென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டார். இந்தியாவில் 100-க்கு 80 பெயருக்கு மேலாகவே பூமியை நம்பி யிருப்பதாலும், அப்பூமியில் 100-க்கு-60 க்குமேல் 'வானம் பார்த்த, தாதலாலும், இதை முதலிலெடுத்து, எப்படியாவது ஒருமணியிருந்தவிடத்தி லிரண்டு வளரும்படி, செய்வதற்குச் சாதன மேற்படுத்திவிடவேண்டுமென்று அவருக்கு ஆக்கிரகம் பலமாக வுண்டாயிற்று. ஆகவேயவர் முந்தி நடந்த காரியங்களில் தோஷமென்னதென்று விசாரித்தறிந்து கொண்டு அதற்குப் பரிகாரத்துடன், இனியப்படி யாகாமலிருப்பதற்கு

உபாயங்களுங்கூட்டிப் பிரயத்தனம் பலமாகச் செய்து பணதிற்கும் வகை காட்டியபின் இக்காரியம் மறுபடியுந் நடக்கிறது.

சைதாப்பேட்டையில் நடந்த காரியம் வீணானதற்குக் காரணங்கள் பல ஆயினு முக்கியமாயுள்ள விரண்டொன்றைமட்டும் நாமிங்கே குறித்துவிடுவது யுக்தம். முதலாவது பூமியைப்பொறுத்த தோஷம் இருவிவிஷயத்திற்குச் சைதாப்பேட்டைபூமி கேவலம் ருத்திரபூமி யென்னவேண்டும். ஏனெனில், அது அனேகமாய வெறும் மணலும், கீழ்ப்பட்டுளாது அதைவிட மோசமானது மாயிருந்ததுபற்றி இதைப்பரீக்ஷை விஷயத்திற் கெடுத்தது பெரியபிசகு. இங்கிலீஷ்காரர் சிலாசொல்வதுண்டு, குதிரை சவாரிசெய்து தேறவேண்டியவர்கள், அராபிக்குதிரையைப் பிடிக்க வேண்டியது அவசியம் ஏனெனில் அவர் அதைச் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டால், மற்றைய குதிரைகள் அவருக்கு லக்ஷியமில்லையென்று, என்றாலுமிந்த நியாயம் சாகுபடி சம்பந்தமான பரீக்ஷைக்கு ஆகாதென்று விவேகிகளுக்கு விளங்கும். ஆதலால், ருத்திரபூமியைச் சாகுபடிக்கெடுத்தது முதல் குற்றமாம்.

இரண்டாவது சொற்ப ஆரம்பம். சில விஷயங்களில் ஆரம்பம் சிறிதாகவே யிருப்பது அழகு. 'சிறுகக்கட்டிப்பெருகவாழ்' என்று வீட்டிற்கும், 'முருங்கிலைதைத்து விற்று மூசற்பட்டாணி விற்றும்,' என்று வியாபாரத்திற்கும் சொல்லியது நியாயந்தான். என்றாலுமிந்தப் பரீக்ஷை காரியத்திற்குச் சைதாப்பேட்டை மணலில் இருநூறு ஏக்ராவை வைத்துக்கொண்டு யாரென்ன செய்யக்கூடும் ?

இம்மாதிரித் தோஷங்களை யாலோசித்துச் செம்மையாயறிந்து லார்ட் கர்ஜன கவர்ன்மெண்டில் இனி நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்காகப் புதிதாகப் பெரிய ஏற்பாடுகள் சில நடந்தன முதலாவது இந்தியா முழுவதும் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைப் பரிசோதித்தறிவதற்காகப் பங்காளத்தில் கண்டநேதியோரத்தில் 'பூசா' வென்னுமிடத்தில் மகாமகாமண்டபமும், அதற்குவேண்டிய அங்கங்களு மேற்பட்டன. அதையிங்கு விவரிப்பதற்குச் சமயமில்லை பிறகு முக்கியமாகாணங்களுக்கு ஒவ்வொன்றாகப் புரோவின்சியல் டிபார்ட்மெண்டுகளேற்பட்டன மதிராசுக்காக வேற்பட்ட காலேஜ் கோயமுத்தூரிலும், பரீக்ஷைக்காக வேறுபட்ட தோட்டங்கள் அவ்விடத்தில் மட்டுமல்லாமல், பல்லாரி ஜில்லாவில் ஹகரி, அனந்தப்பூரில ஹிந்திப்பூர், கோதாவரியில் சாமல்கோட்டை, கர்நூலில் நந்தியால், மஞ்சக்குப்பத்தில் பாலூர், திருநெல்வேலியில் கோவில்பட்டி, வடமலையாளத்தில் தளிப்பரம்பா, ஆகிய ஸ்தலங்களிலேற்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வொன்று மவ்வொன்றுமாக இதென்னத்திற்கென்று அனேகர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். சைதாப்பேட்டையிற்கண்ட தோஷங்களில் முக்கியதோஷத்தை பரிகரிப்பதற்காகத்தான் அதாவது, இவ்விராஜதானி, சீதோஷ்ண ஸ்திதி, மழைமுதலிய லக்ஷணங்களில் பலவகைப்பட்டிருப்பதில், சிறந்து நிற்கும் லக்ஷணங்களை யபேக்ஷித்து, அதை ஐந்தாறு வட்டங்களாக்கியிருக்கிறது. அதில் ஒவ்வொன்றுக்கும் பரீக்ஷைக்காக ஒரு தோட்டமேற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, தளிப்பரம்பா, மலையாள ராஜ்யத்திய பயிர்களைப் பரீக்ஷிக்க வுதவுகிறது. சாமல்கோட்டை கோதாவரிலங்கைகள் முதலிய கரும்பு விளையுநாட்டிற்குபயோகப்படுகிறது. அப்படியே பருத்திக்காகக் கோயிற்பட்டித் தோட்டமேற்பட்டிருக்கிறது.

இதுதான் நடக்கவேண்டியமுறை. ராஜதானி வெகு விஸ்தாரமாயிருப்பதும், சாகுபடி லக்ஷணங்கள் பலவாயிருப்பதும், சாகுபடிப் பயிர்கள் ஆயிரக்கணக்காயிருப்பதும், பிரத்தியக்ஷமாதலால், பலவிடங்களில் பரீக்ஷைக்காக ஸ்தலமிருக்கவேண்டியதவசியம். சுக்குக்கண்ட விடத்திற் பிரசவம் நடத்தி வருவது அசாத்தியமாம்.

இனிக் கோயமுத்தூரிலுள்ள காலேஜ் படிப்பு விஷயமாய்க் கொஞ்சம் விவரித்துவிட்டு இதை முடிக்கிறோம்.

காலேஜில் சேர்ந்திருக்கும் மாணாக்கரனேகமாய்ப் பூஸ்திதியுள்ளவர்கள். இவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் நன்றாகத் தெரியுமென்றாலும் உயர்ந்த பரீக்ஷை யனாவசியம். ஒவ்வொரு வருஷமும் வந்து சேருபவர்கள் மூன்று வருஷ காலமிருந்து விட்டுப் போகிறார்கள். இப்போது இரண்டு வருஷமாகப் படிப்பு நடந்து வருகிறது வகுப்பிற்கிருபது பெயராகச் சுமார் நாற்பது பெயரிருக்கிறார்கள்.

படிப்பு முடிந்தபின் இவர்கள் போய்ச் செய்ய வேண்டிய காரியம் அனேகமாய் நிஷ்கரிஷையாயுள்ளது. அவரவர் பூமியையவரவர் படித்தபடிப்

ளையும் புத்தியையுமுபயோகித்துச சாகுபடி நன்றுகும்படி வகைதேடுவதாம்.

இதுதான் இப்போதிருக்கும் முறைக்கும் முந்தியிருந்த முறைக்குமுள்ள பேதம். சைதாப்பேட்டையில் படித்தவர்களிலனேகமாய்ப் பெரும்பாலார் பூஸ்திதிக்காரரல்லர். அவர்கள் படிப்பும் நடுத்தரம். படித்துத் தேறியவர்களுக்குச் சர்க்கார் உத்தியோகத்தின் பேரிலேயே கண்ணிருந்தது. இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் இப்போது வெகுதூரம் வித்தியாசப்பட்டிருப்பதால், இனிச சர்க்கா ருத்தேசப்படி நடக்கலாமென்றே காணுகிறது.

ஏனெனில், சர்க்கார் இந்த டிபார்ட்மெண்டிலேற்படுத்தியிருக்கும் நூறு, இருநூறு, உத்தியோகஸ்தராலேயே இவ்விராஜதானியில் வேளாண்மை சீர்ப்படவேண்டுமானால் அது கூடாத காரியம். அதை யனுசரித்து இக்காலேஜிலிருந்து படித்துப் போகிறவர்கள், அவரவர் மனோதருமத்திற் கெட்டியபடி விஷயங்களை யறிந்து போய்ப் பின்னிட்டவரவர் சாவகாசம் போல், அனுபவத்திலனேக ரகசியங்களைத் தெரிந்து, பத்திரிகை மூலமாகவோ வேறு விதமாகவோ அவைகளை வெளியாக்கி உலகத்திற்கு உபகாரமாகிவந்தால், இப்போது இந்த விஷயமாய்ச செலவாகும் பணத்திற்குப் பிரதி கிடைத்ததாகும். ஆனால் அது காலக்கிரமத்திலாக வேண்டியகாரியம்.

சிறிதாக விரண்டோ ருதாரணங்களிந்த ரகசியத்தைவிளக்கும். இததேசத்தில் கரும்பு பயிரிடுவோர், ஒவ்வொரு வருஷமும் கரணை வாங்கி நட்டுவர வேண்டித தானிருக்கிறது. க்யூபாவிலோ, ஒருமுறைநட்டதை, ஏழுவருஷத்திற்கோ, எட்டு வருஷத்திற்கோ, கட்டை தழைய விடலாமென்றும், அதனால் மகசூல் குறைவதில்லையென்றும் கேள்வி. இதைவிம்மாணுககரில் யாரேனும் விசாரித்தறிந்த தங்கள் சாவகாசம போலப் பரீக்ஷித்து இந்தியாவிலுமப்படியாகு முபாயத்தைத் தேடி யடைவாராகில் அதனால் நமது தேசத்தில் கரும்பு சாகுபடிக்கு எவ்வளவு சகாயம், சொல்லவேண்டுமா?

தவிரக் கவர்ன்மெண்டார் இப்போது செய்திருககும் பிரயத்தனம் முந்திச செய்ததைவிடப் பெரியதென்றாலும், ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பார்க்கையில், இன்னும வெகு சொறபமென்றே சொல்லவேண்டியிருககிறது. வாழையென்னு மொருபயிரையெடுததுககொள்வோம். இதில சுமார் நூறுவகைக்குமேலிருப்பது சுமக்குச சாதாரணமாகத் தெரியும். இவைகளில் சில இலைக்கும், சில காய்க்கும், சில பழத்திற்கும் விசேஷமாக வெடுதது. இவைகளின் குணகுணங்களையும், ஆதாயததையு மறியவேண்டுமானால், கோயமுத்தூர்த் தோட்டததிற் பகுதிக்குமேல்வேண்டும்! ஆதலாலிம்மாதிரிக் காரியங்களினியாக வேண்டியபடி யாவதற்கும் இங்கிருந்து போகும்மாணாக்கர்தான செய்து நிறைவேற்றவேண்டும். திருசசிராப்பள்ளிக் குமாரரொருவரிக்கு வந்திருந்து படித்துத் தேறிப் போய்ப் பின் காலக்கிரமததில், வாழை விஷயமொன்றைமட்டு மெடுத்துக்கொண்டு இவ்வாறு பரீக்ஷித்துக் கண்டதைப் பிறருககுத் தெரிவித்தால் எல்லோருஞ் சுகப்படுவார்கள். பழம் மலிந்து விறருமெல்லோருஞ் சாப்பிட்டுத திருப்தியடைவார்களல்லவா?

இருஷி விஷயமொன்றில் ஜகமதிபமுண்டு செய்து நமது கிராமவாசிகளுக்கு ருசி காண்பித்தால், பிறது அதை யனுசரித்தாகவேண்டிய கோஆபரேடிவ், என்னும் அந்நியோந்நிய சகாயமுறையில், பாங்கு முதலியன வேற்படுவதும், குடிகிணர் முதலிய ஆரோக்கியத்திற்குரிய சாதனங்கள தானுகப்பலப்படுவதும், இட்டேரி முதலியன சீராவதும், காலக்கிரமத்தில் நிசசயமா யாகவேண்டியவைகள். ஆனாலவைகளைக் குறித்து இங்கு விவரிப்பது அனாவசியம்.

ஜனங்களுடைய குற்றங்களைக் கூறுதே.

சில அற்பர்கள தம்மிடத்தி லிருக்கும் குற்றங்களைக் கவனியாமல் பிறருடைய குற்றங்களையே சனசம் முதலான இடங்களில் உரைத்துக் கொண்டிருப்பாரகள் இது பெரிய அவலக்ஷணம. வாலிபர்களாயிருக்கும்பொழுது ஒவ்வொருவரிடமும் இந்தக குணமிருப்பதுண்டு. பிறரைப் பழிப்பதால் தற்காலததில் நமககு மனதில் சந்தோஷமிருப்பினும், அது எககாலத்திலும் ஜனங்கள் நம்மை இகழும்படி செய்துகொள்வதாகும்; நமககு ஸ்வாமி கொடுத்திருக்கும் புத்தியைப் பிறரைப் புகழுவதிலே உபயோகிக்கவேண்டுமே யல்லாது அவர்கள் நம்மை வெறுக்கும்படியான வழியில் உபயோகிக்கலாகாது. குமரகுரு ஸ்வாமிகளும நீதிநெறி விளக்கத்தில் இந்த அர்த்ததைதையே எடுத்துப் பாடி இருககிறார்.

'பிறரால் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவோன் யாண்டும்
மறவாமே நோற்பதொன் றுண்டு—பிறர்பிறர்
சீரெல்லாம் தூக்கிச சிறுமை புறங்காத்து
யார்யார்க்குந் தாழ்சசி சொலல்.'

புஸ்தக விமர்சனம்.

துரைத்தன விளக்கம்.- இந்தியாவுக்காகத்தமிழில் எழுதியது. ஸ்ரீமான், டி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர வர்கள், எம். ஏ, எல். டி. சரித்திர பண்டிதர், பிரஸிடென்ஸி காலேஜ். விலை ரூ. 1. கார்டியன் அச்சுக் கூடம், மதிராசு.

இப்புஸ்தகத்தைப் பார்வைக்காக அனுப்பிய ஐயரவர்களுக்கு வந்தனம். 'வித்தியாவிஹாரிணி' யில் இந்த செம்பரில், ஸ்ரீமான் ராவ்பஹதூர் காகோஜி ராயரவர்களும், வரன் முறையில் காருஞ் சொல்லியிருக்கிறபடித் தேசிய பாஷைகளில் சாமான்னியர் இக்கால தர்மத்தை யனுசரித்துப் படித்துத் தீர வேண்டியவிஷயங்களனேகமாயிருக்கப் புஸ்தகங்கள் மட்டும் வெகு துர்லபமாயிருப்பது பிரத்தியக்ஷம். அதிலும கடிதம், அச்சு முதலிய லக்ஷணங்கள் சேர்ந்தியாயமைந்துள்ளன அபூர்வம். சித்திர விளக்கங்களுடன் கூடியவைகளோ அனேகமாயில்லையென்றே சொல்லிவிடலாம். ஆதலால் இத்தருணத்தில் "துரைத்தன விளக்கம்" வெளிவந்ததில் நமக்கு இரட்டை சந்தோஷம். ஏனெனில், அதை யெழுதியவரை விசாரித்தாலும், சித்திர லக்ஷணங்களைப் பரீக்ஷித்தாலும், அச்சு முதலிய சில்லரைகளைப் பார்த்தாலும், எல்லாம் கிரமமாகவிருந்த வேண்டியபடியே யிருக்கின்றன. சித்திரங்களல்லாமல், இந்தியாவினுடையவும், அதன் ஏகதேசங்களுடையவும் நக்ஷத்ரக்களும், இருப்புப்பாதைகள், ஜனத்தொகை முதலிய விஷயங்களை விளக்க சூமுனுக்களும், ஜாப்தாக்களும், வேண்டியமட்டில் தாராளமாகச சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் நம்முடைய ஆத்மாவுக்கு வெகு திருப்திகரமானவை.

புஸ்தகம் நாலு பெரும் பாகங்களாகப்பிரிந்திருக்கிறது. முதலாவதில் துரைத்தனத்தின் பிரபாவங்களும் உரிமைகளும், கடமைகளும் விளக்குகின்றன. இரண்டாவதில் நம்முடைய, (என்றால்) பிரஜைகளுடைய உரிமைகளும், கடமைகளும். மூன்றாவதில், இந்தியா துரைத்தனத்தின் அமைப்பும், நான்காவதில் தேசசரித்திர சுருக்கமுமாக, விஷய விசேஷங்கள தொடர்கின்றன.

இவைகளை யிப்படியமைத்திருப்பதின் யுக்திவாதம் சுலபமாய் விளங்கும். புஸ்தகம், "துரைத்தனம், விளக்கம்" எனப் பெயர்கொண்டிருந்த போதிலும், 'பிரஜை' யில்லாமல், 'துரை' யில்லையாதலால், இரண்டாம் பாகத்தில் 'நமது', (என்றால்) பிரஜைகளுடைய தருமத்தை விவரிக்கவேண்டியதாயிற்று. பிரிட்டிஷ் துரைத்தனம் நவீனமானது பற்றியதை மட்டு மெடுத்தாளுவது சரித்திர தருமத்திற்கு விரோதமென்று, அதற்கு முன்னேற்பட்டிருந்த ராஜரீகங்களையும் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

இப்படி முன்பின் சம்பந்தங்களை யோசித்துக் கிரமமாக விஷயங்களையமைத்து, அவவவற்றின் தாரதம்மிய ரீதியாகச் சுருக்கியோ விளக்கியோ செய்திருப்பதில், புஸ்தகம் வெகுதூரம் நன்கு மதிக்க வேண்டிய யோக்கியதை நிறைந்ததாகியது. ஆதலாலிதை 'எலிமெண்டரி' முதலிய பாடசாலைகளிலும், கிராமச்சிப்பந்திகள் வகையரா ஜனங்களுக்குள்ளும் பரவும்படி செய்யவேண்டியது எல்லாருக்கும் ஏற்ற தருமம். சுமார் 200 பக்கங்களுக்குள் இவவளவு சங்கதிகளை யடக்கி யெழுதியதற்கு ஐயரவர்கள் எவவளவு சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது, இம்மாதிரிப் பிரயத்தனத்தில் சிறிதேனும் அனுபவமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தெரியும்.

பள்ளிக்கூடங்களில் இம்மாதிரி யினித் துரைத்தனமுறைகளை ஸ்தூலமாயாவது சொல்லுவிக்க வேண்டுமென்று மதிராசு எட்யூகேஷன் டிபார்ட்மெண்டார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கேற்ற புஸ்தகம் இனி யிதைவிட அழகாக அமைப்பது அரிது. "நாட்டுக்கு நல்லவர்களாய" நமது குழந்தைகளாக வேண்டுமானால் அவர்களுக்குச சிறுவயதிலேயே ஹிதோபதேசஞ் செய்து விடவேண்டுமென்று எல்லோருமொப்புவதாலதற்கு நல்ல சாதனமென விதையாலசிய மில்லாமல் கூறுகிறோம்.

புஸ்தகத்தில் நாம் காணுங்குறைவு ஒன்றேதான். அது கடுகிற் கடலையடைக்கப் பிரயத்தனஞ் செய்யும் போதெல்லா முண்டாவதாதலால் அதற்கு நிவிருத்தியில்லை. எடுத்திருக்கும் விஷயமோவவொன்றும் வளர்த்திடவெவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வளரும். அப்படிச்செய்தால் பாரதமாகமுடியும். படிப்பவர்சக்கியை குறையும். இம்மாதிரிக் காரியங்களில் எதைத் தொடுவது, எதை விடுவதென்பது வெகுசிரமம். ஆதலால் புஸ்தகம் இவ்வளவு அழகாயமைந்தது வாஸ்தவமாக ஒரு பாக்கியமென்பதிற்றடையில்லை. நக்ஷா முதலியனவைகளில் இங்கிலீஷில் பெயர் முதலியன எழுதியிருப்பதற்கு ஐயரவர்கள் கூறும் நியாயம் நமக்கு சரியாகக்காணவில்லை. இன்னொரு பதிப்பிலாவது அவைகளை மாற்றித் தேசிய பாஷைகளிலேயே போட்டுவிட வேண்டுமென்பது நமது கோரிக்கை.

இனியிந்தத் தாபுவரை யுபயோகிக்கவேண்டிய வரிதையுபயோகித்து ஐயரவர்களையுற்சாகப்படுத்தினால், மேலுமேலு மிம்மார்க்கத்தி லுழைத்துத் தனக்குத் தெரிந்ததைப் பிறருக்குப் போதிக்க அவர்பின்னடையாரென்பது நமக்குப் பூரணநம்பிக்கை. ஆதலாலிஷ்டர்களிதைக் கவனித்து அவரவர் சக்தியானுசார மிப் புஸ்தகத்தைக் கிராமவாசிகளாகிய நமது மகாஜனங்களுக்கு விசேஷித்தும், மற்றவருக்கெல்லாம் மொத்தத்திலு முபகாரமாக்குவாராக. தவிர நமது ஸ்திரீ ஜனங்களுக்குள்ளும் இச்சக்திகள் சாமான்னியமாய்ப்பரவவேண்டுமென்பதும் நமது கோரிக்கை.

நன்னடக்கை அல்லது மரியாதை

நன்னடக்கை யென்பது நற்புத்தி, நற்குணம், தன் சுகத்தைத் துறந்தாயினும் பிறர்க்காகப்பாடுபடுதல், இவைகளடங்கிய ஓர் குணமாகும். இந்தக் குணம் திடீரென்று உண்டாகக்கூடியதல்ல; சிறுவயதிலிருந்தே பழக்கத்தினால் உண்டாகவேண்டும். சிறுவயதிலிருந்தே உண்டானால்தான் இந்தக்குணம் உடன் பிறந்ததாகும். இதனால் விளையும் நன்மைகள் பல,

சமாசாரக் குறிப்புகள்

'மதிராசு' என்னும் பெயருக்குப் பொருள் விசாரித்ததில், ஒருவர் அது "தாய்" என்று பொருள் படும் பதமொன்றிலிருந்து திரிந்துண்டாகியதாகச் சொல்லுகிறார் பின்னொருவர் அதை "மாற்றாந் தாய்," என்று பொருள்படுத்துகிறார். உஷ்ணம், சாக்கடைவைபவம், தெருப்புழுதி, முதலிய இலக்ஷணங்களை நோக்குமிடத்துப் பின்சொல்லிய பெயரே அதற்குத் தகுமென அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

* * *

நாகப்பூரில் இவ்வருஷ ஆரம்பத்தில் கூடிய விவசாய அபிவிர்த்தி சங்கம் அநேக விஷயங்களைக் கவனித்து ஆராய்ச்சிசெய்ததில்,கடைசியாகத்தீர்மானம் செய்தது இது:-உணவிற்குதவும் தான்னியவகைகள், உடுப்பதற்குதவும் பருத்திவகைகள் இவைகளைப் பயிரிடுவதில், பயிர் வகைகள் மாறி வருவது நலம், ஆனால் அப்படி மாறி வருவதில், உண்பதற்குதவும் பண்டங்கள்மேலுமேலு மதிகரிக்கும்படியாகவும், அதற்கு இரண்டாவதாக மற்றைய பதார்த்தங்கள் செழிக்கும்படியாகவும் பார்க்கவேண்டும். ஆகாரம் முதன்முதல் கிடைக்கவேண்டிய விஷயம். மற்றவையெல்லாம் அநந்தப் பிற்பாடு விசாரிக்க வேண்டியவை, என்பது இதை விவேகிகளெல்லோரும் சரியென்று ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஏனெனில், 'பசி வந்திட,' மற்றெல்லா விசாரங்களும் 'பறந்துபோம்' அல்லவா?

* * *

சென்ற எட்டு மாதகாலத்தில், பஞ்சாபில் பிரபலித்து வரும் நமது சுத்த வைதிக மதஸ்தாபனமான ஆரியசமாஜ நண்பர்கள் இரண்டு பெரிய காரியங்கள் செய்திருப்பதை இஷ்டர் யாவருமறியவேண்டும். இவைபோன்ற காரியங்கள் இன்னுமனேகம் நமக்குத் தாக்கல் இல்லாமல் போகின்றன. ஆகிலுமிரண்டு உதாரணங்கள் போதுமெனக்கொண்டு

எழுதுகிறோம். முதலாவது ஐதராபாதது சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ஓரூரில், மாத்துவராகப் பிறந்த பிராம்மணரொருவர், விதவையான சிறு பெண்ணொருவளை மணந்து, பிறகு அவளும் தானும் கிறிஸ்தவராகிக் குழந்தைகள் பிறந்து, நெடுநாளாகிய பின், கிறிஸ்துமதம் சரிப்படாமல் மறுபடி வைதிக மதத்திற்கு வரவேண்டுமென்றதில் பிராயசித்தஞ் செய்து சேர்த்துக் கொண்டது. இரண்டாவது, ஆஸ்திரேலியாவில் பிறந்த வெள்ளைக்காரப் பெண் ஒருவள், வைதிக மதம்வேண்டுமென்றதில், அந்த அம்மாளுக்குச் 'சீதாதேவி' யென நாமகரணஞ்செய்து, பக்திபோஜனமும் நடத்திச் சேர்த்தியது. இவ்விரண்டு காரியங்களையும் நமது பிராந்தத்திலுள்ள சநாத வைதிகர் சிலர் மனனஞ் செய்து, அர்த்தத்தையும் விசாரிப்பாராக.

* * *

ஸ்ரீபுத்த பகவானுடைய அஸ்திவிஷயமாக நாமெழுதிய பிறகு, நமது நாட்டிலும் ஆங்காங்குள்ள புத்திமான்கள் கூடியாலோசித்து, அவ்வெலும்புகளை வெளியே யனுப்பக்கூடாதென்று தீர்மானித்துக் கவர்ன்மெண்டாருக்கு மனுச்செய்து வருவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். அப்படியே நடப்பதில் தான் நமக்கும் திருப்தியென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இலங்கைத்தீவில் இவ்வெலும்புகள் விஷயமாய்ச் சிம்மளப்புத்தர்கள் ஒரு சங்கம்கூடினார்கள். பரம குருவான ஸ்தாவிரக சுமங்கள சுவாமிகள் அக்கிராசனாதிபதியாகிச் சங்கதியை விசாரித்தார்கள். முக்கியமாக, இப்போது காணும் எலும்புகள் ஸ்ரீபுத்த பகவானுடையவைதான் என்று எப்படி நிஷ்கர்ஷையாகும், என்னும் பக்ஷம் விவாதிக்கப்பட்டது. பழைய கிரமப்படி யொருபுத்த சன்னியாசி பகவானுடைய எலும்புகளுக்குச் சாஸ்திரரீதியாகவும், ஐதிகப்படியும் இருக்க வேண்டிய லக்ஷணங்களைச்சொன்னார். புத்த மதக்கிரந்தங்களை மூலத்தில் படித்துக் கீர்த்திபெற்று, இன்னும் அதைப் பரிஷ்காரப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று போயிருக்கும், பங்காள கனவானாகிய ஸ்ரீமான்-ஸதீச சந்திர வித்யாபூஷணர், அதைச சாரித்திர சம்பிரதாயமாக விவரித்துத் தக்கசாக்ஷியங்களுடன் விளக்கினார். இனியாகிலும், புத்தர்களும், அவர்களுக்குடன் பிறந்தாரென்னக்கூடிய ஜைனமதஸ்தர்களும், தங்களுடைய சம்பிரதாயங்களைச சாரித்திரக் கிரமப்படியறிந்து இருவகைப் பயனையு மடைவார்களாக.

* * *

சடைப்பருத்தியென்பது, இந்நாட்டில் வெகுநாளாகப் பூணூல், கோவில் விளக்குத்திரி, முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்பட்டு வருவது நம்மில் அநேகருக்குத்தெரியும். இரண்டொரு வருஷ காலமாக அதைச் சாமான்னியமாய் வஸ்திர வகைக்கும் சிரேஷ்டமெனக்கொள்ளலாமென்று, ஐரோப்பிய பிரசாரர் ஒருவர் பத்திரிகை வாயிலாகப் பிரசாரப்படுத்தி வியாயமுங் கூறிவருகிறார். ஆனால் அது பிரபலப்படுவதற்கு இரண்டு இடையூறுகளிருக்கின்றனவாம். முதலாவது அதைத்தோட்டசாகுபடியாகச்செய்யவேண்டியது. அதற்குச் சௌகரியமில்லை. இரண்டாவது ஒருமுறை பூச்சி விழுந்தால் மறுபடி விடுவிப்பது அசாத்தியம். இவற்றில் முதற்கூறியது பெரிய ஆக்ஷேபம்.

* * *

பாம்புகளுக்கு இசைதேடுவதில் அதிகமாக புத்தியிருப்பதாக வொருவரும் கண்டதில்லை. ஆனால் இந்தியாவிலுள்ள மிருகவர்க்கங்களைப்பற்றியெழுதிய ஒருவர் ஸ்ரீ காசிக்கடுத்திருக்கும் பிரதேசங்களிலுள்ள கோவிற்பசுக்களில் ஒன்றை யொருநாள் காலையில் அது மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு பெரும் பாம்புவந்து காலைச்சுற்றிக்கொண்டு முலையையுறிஞ்சிப் பாலைக்குடிக்கக் கண்டதாக எழுதுகிறார்.

குறிப்பு ! லாபம் !!

வித்யா விஹாரிணி

வித்யா விஹாரிணி சந்தாதாரர்களுக்கு அடியிற்கண்ட புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கப்படும். சந்தாதாரர்கள் ஆர்டர் செய்யும்போது அவர்கள் நெம்பரைக் குறிப்பிட்டெழுதவும். சந்தாதாரராகச் சேராதவர்கள் வருஷ சந்தாத்தொகை ரூ. 5 அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவும். இன்னும் பலவித அபூர்வ புத்தகங்களும் சந்தாதாரர்களுக்கு குறைந்தவிலைக்குக் கொடுக்கப்படும்

	விலை	சந்தாதாரர்களுக்கு
காமாக்ஷி		
ஓர் கைப்பெண்ணின் கதி...	0 8 0	0 6 0
அநுமான்ஸிங்		
ஓர் துப்பறியும் கதை	0 12 0	0 8 0
தேசாபிமானிகள் சரித்திரம்		
பன்னிரு தேசபக்தர்களின் சரிதை	0 12 0	0 8 0
ஆநந்தமடம்		
தேசபக்தி புகட்டும் கதை...	0 8 0	0 4 0
சந்திரசேகரன்		
இந்து மாதுகளின் நல்லொழுக்கங்களை விளக்கிக் காட்டும் கதை	0 8 0	0 4 0
தமயந்தி		
ஓர் கவின நாடகம்	0 9 0	0 8 0

கணேஷ் அண்டு கம்பெனி,

வித்யா விஹாரிணி பிரசுரர்கள்,

சென்னை.

அபலா சஞ்சீவினி

ஸ்திரீ ஜாதியின் நோய்களை கண்டிக்கும் அமிர்தம்.

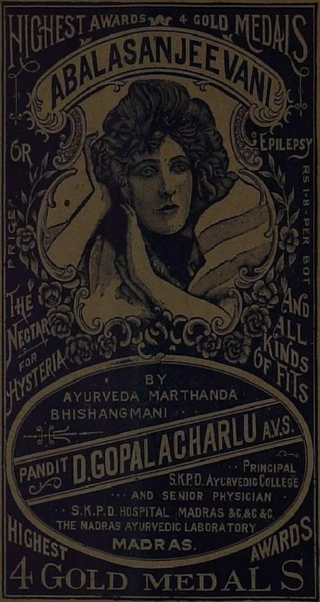

ஸ்திரீ ஜாதியின் மலடு, மார் படபடப்பு, தொண்டைக் கட்டு, வயிற்று நோய் முதலியவை சௌக்யப் படும்.

ஸ்திரீ ஜாதியின் சகல நோயையும் கண்டிக்கும் சஞ்சீவி.

பாட்டில் விலை.

1-8-0.

பிளேக் நிவாரணி

ஹைமாதி பானகம்	6	அவுன்ஸ்	1	0	0	அடசௌதகிருதம்	1	அவுன்ஸ்	0	12	0
ஷை	3	,,	0	10	0	ஷை	½	,,	0	8	0

இன்னும் எல்லாவித சாஸ்திரீகமான ஆயுர்வேத அவுஷதங்களும் எப்போதும்கிடைக்கும். காட்லாக்கு எந்தபாஷையிலும் வேண்டியவர்களுக்கு அனுப்பப்படும்.

ஸ்ரீமான். பண்டிதர் கோபாலாசாரியார் அவர்கள்,
ஆயுர்வேத அவுஷதசாலை,
ஆச்சாரப்பன் தெரு, சென்னை.

Printed by G. C. Loganadham Bros., at the Guardian Press, Mount Road, Madras, S. C. and Published by Messrs. Ganesh & Co., Thambu Chetty Street, Madras.